

Kıbrıs'ta

Siyasi Gazete

SOSYALIST GERÇEK

Mayıs 2007, Yıl 11, Sayı: ²⁴⁶165 Fiyatı: 1.50 YTL (KDV dahil) İngiltere: 1 GBP.

Kıbrıs'ta Sosyalist

Gerçek Gazetesi

Artık 24 Sayfa...

İşçiler Uyanın!

Sermaye sınıfının iktidarı altında işçi ve emekçilerin yaşam olanakları giderek zorlaşıyor!

Sermaye kesimleri ile uzlaşma içinde "hükümetçilik" yapmaya devam eden Kıbrıs'ın her iki yanındaki sözde "sosyalist" partiler, işçilerin-emekçilerin mücadelelerle kazandıkları haklarını ellerinden almaya çalışıyorlar!

Ülkenin her iki yanında da milliyetçiliği artıran, faşist örgütlenmelere prim veren yerli ve yabancı egemenler Kıbrıs'ın ilerici ve demokrat kesimlerine göz dağı veriyor!

Sözde ortak vatan yaratma hedefinde olan CTP-AKEL ve onların kontrolündeki örgütler aradan dört yıl geçmesine rağmen bir kez bile ortak 1 Mayıs mitingi düzenlemeye yanaşmadılar!

Ve nihayet bu sene iki tarafta ayrı, ayrı düzenlenen mitingleri aynı saate getirerek ortak eylemliliği tamamen engellemeye çalıştılar!

Onların "barışçılığı" ve "sosyalistliği" buraya kadarmış!

Kıbrıs'ın devrimci kesimleri artık hareketlenmeli ve bu pasivize edilmiş "DUR" demelidir!

Kıbrıs işçi sınıfı uyan ve sana yapılan baskılara, sömürüye "DUR" de!

Bizlerin kaybedecek zincirleri var sadece, bizi bu bozuk düzene tutsak eden!

Onlarsa bizleri sömürerek elde ettikleri haksız bir zenginlik!

Yaşasın İşçi Sınıfının Sömürüye, Baskıya Karşı Verdiği Devrimci Mücadele!

Yaşasın İşçi Sınıfının Mücadele Bayramı 1 Mayıs!

Öğretmenden CTP'ye Tarihi Bir Ders:

"SENDİKAMA EL UZATMA!"

Kıbrıs Türk Öğretmenler Sendikası'nda kendine yakın Yönetim Kurulu üyeleri ile KTÖS'ü bölmeye çalışan CTP'ye öğretmen tarihi bir yanıt verdi!

Sendikaların muhalif ses çıkarmasını engellemeye çalışan CTP'ye ilk tokat KTÖS'den geldi!

Büyük bir katılımı ile gerçekleştirilen 26. Genel Kurul'da CTP'ye karşı tavır koyarak yeniden aday olan Genel Sekreter Şener Elcil ve grubu ezici bir

çoğunlukla oylamayı kazandı ve otuz kişilik liste olarak KTÖS'ü önümüzdeki dönemde yönetmeye hak kazandı.

Oylama sonucunda Şener Elcil ve grubu 429 blok oy alırken, CTP destekli Mehmet Karali 167 oyda kaldı!

KTÖS'te yaşanan bu gelişme CTP'nin sendikalar üzerindeki hakimiyetinin sona doğru yaklaştığını gösteriyor!

Kıbrıs Sosyalist Partisi 1 Mayıs Bildirisi Yayınlandı

Emekçi yoldaşlarım,

1 Mayıs, emeğin kurtuluşu için dünyada ve Kıbrıs'ta tüm emekçilerin ortak mücadele ve dayanışma gününü saygıyla selamlıyorum.

Kıbrıs'ta işçi sınıfının, ortak vatan ve bağımsızlık mücadelesinde bizlere nefer olan Kıbrıs Komünist Partisi'nin 17 Aralık 1931 tarihli Manifestosundan bu alıntıyı bir kez daha hatırlamakta yarar var:

"Komünist Partisi işçilerin ve köylülerin acil ekonomik taleplerini tatmin için; "milli çizgi birliği" önderlerin ihanetinin ve onların karşı devrimci (Yunanistan'la Birlik) sloganının teşhiri için; (milliyetçi önderlere rağmen) emekçi Türk ve Rumların emperyalizme karşı birleşik cephesi için; Kıbrıs'ta özgür bir işçi ve köylü Sovyetleri cumhuriyeti için mücadele edecektir."

Kıbrıslı emekçiler, emeğin sömürsüne karşı, bağımsız birleşik bir Kıbrıs için uzun yıllar birlikte mücadele verdiler onların şanlı mücadeleleri bizim yolumuzu aydınlatmaktadır.

Bugün, 2007 1 Mayıs'ında Emeğin Kurtuluşu mücadelesini taçlandırmak için, ortak vatan ve birleşik bağımsız

bir Kıbrıs için tüm emekçiler güçlerini birleştirmeli, tek bir ses ve tek bir nefes olarak, ülkemizi bölenlerden, yabancı asker ve üstlere peşkeş çekenlerden hesap sormalıdır.

Bugün üzülerken görüyoruz ki; 1 Mayıs kutlamaları, bölünmüş kentimizin her iki yarısında aynı saatte ama ayrı ayrı gerçekleştiriliyor. "Ortak Vatan, Ortak Mücadele" diyerek birleşik Kıbrıs'ı savunan bazı sendika ve örgütlerimizin bunu onaylamasını anlamamız mümkün değildir.

Bugünkü PEO ve DEV-İŞ ortak afişindeki resimler 1958'li yılların 1 Mayıs ortak kutlama resimleridir.

Bizler, tarihin sayfalarında geçmiş anılar olarak değil, ülkemizin tüm emek güçleri olarak, birlikte mücadele ve birlikte dayanışma içinde olmak zorundayız. Bunun aksi bölünmüşlüğü kalıcılaşmasına ve sömürünün devamına hizmet edecektir.

Kurtuluşumuz kuzeyin ve güneyin emekçilerinin ortak mücadelesindedir.

Yaşasın Kızıl 1 Mayıs, kahrolsun emeğin düşmanları ve bölünmüşlüğe hizmet edenler.

Kazım Öngen
Genel Sekreter
Kıbrıs Sosyalist Partisi

2002

Öğretmenden CTP'ye Tarihi Bir Ders:

Kıbrıs Türk Öğretmenler Sendikası'nın 36. Olağan Genel Kurulu 28 nisan Cumartesi günü tartışmalı bir şekilde gerçekleştirildi. KTÖS Genel Sekreteri Şener Elcil ve KTÖS Genel Başkanı Mehmet Karaali'nin sözcülüğünü yaptığı iki grup arasında gerek Genel Kurul öncesi, gerekse Genel Kurul günü keskin tartışmalara sahne oldu. Katılımın yüksek olduğu Genel Kurul'da CTP destekli Mehmet Karaali ve grubu öğretmenin tepkisini çekti ve yapılan oylama sonucu Şener Elcil ve grubu blok olarak seçimleri kazandı. CTP'nin pasivize etmeye çalıştığı sendikal hareket içerisinden ilk kez böylesi bir tepki gelmesi kayda değerdir. Muhakkak ki CTP'nin artık sendikalar üzerindeki hakimiyetini kaybettiğini iddia etmek biraz abartı olur, fakat gelişmeler göstermektedir ki 24 Nisan Referandumu sonrasında ülkemizde başlatılan halk hareketini pasivize etme çabaları ciddi bir darbe almıştır. Umarız egemen kesimlerle kol kola hareket eden CTP'ye karşı verilen bu ilk tepkinin arkası gelir ve ülkemiz sendikal hareketi giderek sınıfsal temelde mücadeleye yakınlaşır. Ancak bu şekilde verilen tepki gerçek bir anlam kazanır ve ülke işçi sınıfı mücadelesine güç katar. Aksi halde egemen kesimler bu tepkiye karşı tedbir almakta gecikmeyecek ve sonunda kazana yine onlar olacaktır. Oylama sonucunda KTÖS Yönetim Kurulu'nda görev yapmaya hak kazanlar ve aldıkları oylar şöyle:

Şener Elcil (651), Güven Varoğlu (638), Dinçer İzcan (618), İlkşen V.Alık (611), Mustafa Kahvecioğlu(610), Mustafa Özhür(605), Cenk Gürçağ (601), Akgün Kaçmaz(599), Hasan Saltuk(592), Mekin Fellahoğlu(592), Hasan Belen(587), Şöhret Yiğiter(581), Mustafa Baybora(578), Tanju Üngör(576), Besim Baysal(575), Ayşe Sağer(574), Cenker Kaya(574), Mehmet Gürçimen(571), Arda Nasiboğlu (570), Hüseyin Tehdit(569), İncilay Atalay(569), Berhun Gümüşmaden (563), Burak Maviş(561), İffet Sarper(561), Uğur Eriken(560), Fahri Tümkân(559), Ersen Öndeş(551), Murat Aktuğ(549), Nihat Oral(549), Çetin Yardım(546). Genel Kurul'da Kıbrıs Sosyalist Partisi'ni temsilen bir konuşma yapan Genel Sekreter Kazım Öngen, tüm üyelere sendikalarına sahip çıkmaları yönünde görüş belirtirken ve KTÖS'ün bugüne kadar rejime karşı sürdürdüğü öncü mücadeleyi artırarak devam ettirmesi gerektiğini vurguladı.

KSP Genel Sekreteri Kazım Öngen'in yapmış olduğu konuşmayı aynen yayınlıyoruz.

"Sayın Başkan, Değerli Konuklar, Değerli KTÖS üyeleri,

Kıbrıs Sosyalist Partisi adına Kıbrıs Türk Öğretmenler Sendikası'nın 36. Genel Kurulunu en içten duygularla selamlarım.

KTÖS'ün kurulduğu günden beri

KSG'den Okuyucuya

Yeniden Merhaba!

Elinizdeki sayıyla birlikte gazetemiz ayda bir yayınlanmaya başlıyor.

Bu yüzden "yeniden merhaba" dedik.

Bu "yeniden" sadece haftalıktan aylığa geçtiğimiz için değil tabi.

Yayın Komitemiz aldığımız kararlar doğrultusunda daha çok teorik içerikli bir KSG, komünizmin hemen hemen tüm sorunlarıyla ilgili açıklamaların yer alacağı, tartışmaların yürütüleceği bir KSG...

Günlük gündemi yakalamak kaygısıyla haber ağırlıklı bir KSG olmayacağı açık. Tersine, sosyalist kadroların ve özellikle de işçi kadroların bilinç düzeyini yükseltmeyi hedefliyoruz.

Teorinin bu denli küçümsendiği, sosyalizm adına her türlü sınıfsal sapkınlığın savunulduğu, kitle hareketliliğinin gerilediği böylesi bir dönemde bunu gerekli gördük.

Bu duruma nasıl gelindiği de tartışılacak önümüzdeki dönemde. Bunu tartışırken dönüm noktası olarak kabul ettiğimiz Sovyetler Birliği'nde kapitalizme geri dönüşle başlamanın en doğru yaklaşım olacağını düşünüyoruz.

Bu tartışma süreci doğal olarak günümüz hareketlerinin tahlil ve

değerlendirilmesine kadar devam ettirilecek. Annan süreci diye bilinen süreç de buna dahil olacaktır.

Bunun yanında her sayımızda "hatırlatma babında" gerek KSG'nin ve gerekse marksist literatürün diğer belgelerini de yayınlayacağız. Okuyucunun yaşadığı pratikleri tekrardan siyasal süzgeçten geçirme fırsatı yakalamasını hedefliyoruz.

Sayfalarımızın sizlere açık olacağını, görüş, öneri ve eleştirilerinizi bizlerle paylaşmanızı arzuladığımızı, buna **ihtiyaç duyduğumuzu** hatırlatmak istiyoruz.

Bu yeni şekliyle ve dolu dolu içeriğiyle yeni KSG'yi bağrımıza basacağımızdan hiçbir şüphemiz yoktur. Çünkü, o sizindir! Tıpkı çocuğunuz gibi... Onu büyütecek, şekillendirecek ve zafere giden yolda etkin bir **"silah"** haline getirecek olan sizlersiniz.

Haydi işbaşına!

Yazılarımızla destekleyelim!

Eleştirilerimizle şekillendirelim!

Dağıtımımızla okuyucusunu çoğaltalım!

KSG etrafında sarsılmaz bir örgütlülük yaratalım!

KSG

SENDİKAMA EL UZATMA!

emekçi halkımızın barış için, demokrasi için, emeğin sömürden kurtuluşu için verdiği mücadelede öncü bir sendikası olduğu bilinen gerçektir. Bu öncü karakterini, bugün bölünmüş Kıbrıs'ta, Kıbrıslı Türk halkın ve genel olarak da Kıbrıs halkının var olan statükodan kurtulma, ortak vatani yeniden birleştirme, halkı yeniden bütünleştirme, barış, demokrasi ve özgürlük mücadelesinde de sürdürdüğü bir gerçektir. KTÖS Kuzey Kıbrıs'taki TC rejimine ve onun yöneticilerine karşı yürüttüğü bütünlüklü ve istikrarlı mücadelesi ile, Kıbrıs halkı için, bir öğretmen sendikasının ötesinde bir konuma sahip olmuştur ve olmaktadır.

Küreselleşme adı altında dünyanın kaynaklarının ve pazarlarının yeniden paylaşımı kavgasında kapitalist emperyalist tekellerin saldırı hedeflerinin başında işçi ve emekçilerin sınıf örgütleri sendikalar gelmektedir. Sendikaları dağıtma, etkisizleştirme, yok etme, işçi ve emekçileri örgütsüzleştirme genel uygulama haline gelmiştir. Bu

olgunun en kaba halleriyle ülkemizde de uygulanmakta olduğunu görmekteyiz.

Kuzey Kıbrıs'taki rejim ve onun yöneticileri, sendikalarla karşı cepheden savaşmanın yanında, sendika

yönetimlerini etki altına alma, pasifleştirme ve yozlaştırma,

sendikaları bölme ve dağıtma politikalarını da uygulamaktadır. Ülkemizde en büyük işverenin rejimin devleti olduğu ve sendikaların da bu devlet sektöründe ağırlıklı olarak örgütlendiği gerçeği göz önünde bulundurulduğu zaman, rejimin yöneticileri ve sendika yöneticilerinin işbirliği emekçi halka ihanetten başka birşey değildir. KTÖS'ün tarihsel misyonu sadece sendikal mücadele ile sınırlı kalmamıştır. Halkın siyasal vizyonunda da etkin rol oynamıştır. Ülkemizin hala daha bölünmüş olduğu, demokrasiden, barıştan, özgürlükten uzak olduğu, yabancı orduların işgali altında olduğu, emperyalist kapitalist sömürü düzeninin tahakkümü altında olduğu şartlarda KTÖS'ü bölme, zayıflatma ve etkisizleştirme girişimleri halkımıza yapılabilecek en büyük kötülüktür.

Şanlı bir geçmişe sahip öğretmen toplumunun bu tür oyunlara gelmeyeceğine ve bu tür girişimleri bertaraf edip Genel Kurul'da KTÖS'ün onurlu mücadelesini daha ileriye taşıyacaklarına olan inancımızı korumak istiyoruz. Bu inançla Genel Kurulunuz bir kez daha selamlar başarılar dilerim.

Kazım Öngen
KSP Genel Sekreteri"

Neler Oluyor Neler...

PROTOKOL OLUYOR!

İşverenle görüşme hakkına sahip sendikaların bazıları daha önce hep birlikte aldıkları kararları çiğneyip protokolü imzalıyorlar. Hem de yüzde üçbuçuk artışı kabullenerek!

Olur ama bu kadarı da olmaz! Hani sıkışsın bir köşeye, alternatifin yoktur, patronlar çok güçlü-işçiler çok zayıftır. Elin mahkum zararı en aza indirmek için imzalarsın. Mümkündür olur. İyi ama bunlara ne oldu ki? Fol yok yumurta yok! Niye imzaladılar yüzde üçbuçuklu protokolü? Ha. Bak anladım. Bunlar da zararı en aza indiriyorlar! Hükümetin zararını!

DEMOKRASİ OLUYOR!

KTÖS'ü yöneten kurul toplanmış. Çoğunluk kararı almış. Protokol imzalanacak. Uymayan sendikal demokrasiye uymuyor demektir! Vay canına. Demokrasi deyip geçmeyeceksin. Bak, nelere kadiri! Madem o kadar demokrattır bu bizim sendikacılar, neden herkese bir internet güvenli numara-şifre verip her konuyu her an vede doğrudan üyelere danışıp karar altına almazlar? Doğru yanlış! Üyeler bilir, üyeler kararlaştırır, üyeler yapar. Yanlışsa ertesi gün de değiştirirler! Demokrasi var, doğrudan demokrasi var! Bir de burjuvalık var! Büyüklü küçüklü. Bir de komünistlik!

KANADA'DA DA DEMOKRASİ

OLUYOR!

Kanada'da tren işçileri greve gitmişler. Vay sen misin greve giden.? Parlamento toplanıp karar alıyor: "Greve gitmek yasak. Derhal işinizin başına dönün!" Nerde kaldı bir sendikanın yüzde üçbuçuk artışı protokolü 'demokratik' olaraktan imzalaması?. Kosloca parlamento 'demokratik' olaraktan karar alıyor. "Grev yasak efendiler. İşinizin başına! Ücret artışı bizim verdiğimiz kadar. Özlük haklar bizim verdiğimiz kadar." Bak parlamento kararı. Ülkedeki demokrasinin demokratik kararı. Birde tehdit sallamış Kanada parlamentosu tren işçilerine. "Bu 'demokratik' karara uymayanları KTÖS'e bildireceğiz" demişler! Herhalde tren işçileri korkudan koşa koşa iş başı yapmışlardır - pardon, demokrasiye saygıdan demek istemiştin!

CUMHURUN BAŞINDA DA DEMOKRASİ OLUYOR!

Kanada'dan Türkiye'ye geçiverelim. TC'de de demokrasinin başka türleri devrede! Adamlar sistemi kurmuşlar. Yüzde on baraj sayesinde küçük partileri elediler. Geriye bir büyük parti kaldı. Yüzde otuz üç oyla parlamentonun yüzde yetmiş üçünü ele geçirdi! Geçirir geçirir. Gayet demokratik bir olay. Koskoca İngiltere'de, 'demokrasinin beşiği'nde bile aynı durum söz konusu. Yani bu iş demokrasiye uyuyor -doğrudan demokrasi değil ya, demokrasi-hemi de burjuva türünden! Eee. Sonra.? Sonra sıra geldi

cumhurun başını seçmeye. Parlamento seçecek! AK Parti götürecektir. Cumhurbaşkanı AK Partili olacak. Demokrasi öyle diyor. Vay efendim vay. Seyret bizim demokratları. Öyle olmazmış. Tayyip olmazmış. Bana ne. Olamazsa olamaz. Demokrasi var nede olsa - Kanada'da da işçiler greve gidemiyor. Orda da demokrasi var nede olsa! Bilmem anlatabildim mi! Demokrasi var, doğrudan demokrasi var! Burjuvalık var! Büyüklü küçüklü! Kanadalılı, İngilterelili, Türkiyelili. Birde komünistlik var!

HEM DEMOKRASİ VAR HEM DE KÜRTLER VAR!

Olacak şey değil. Çıkmış televizyona, haber oluyor, ve Kürt diyor! Ne zamandan beri karlı dağlarda yürürken kara bastığında kart kürt diye ses çıkardıkları için Kürt olarak bilinen Türkler Kürt oldu? Demokrasi icabı galiba! Bu gidişinen Kürtlere ayrılıp ayrı devlet kurma hakkını bilem tanıyacaktı! Ama bizim askerler vede Türk oğlu Türk vatandaşlar böldürmez vatani. Amerika isterse o başka. O zaman gider Afganistan'ı böleriz! Gider Türki cumhuriyetleri ağıltan gebertiriz! Nede olsa demokrasi var! Amerika'yla TC silahlı güçlerinin arası açılmış mı?? Haaaaaa. Anladım. Onun için Afganistan'da cirit atıyorlar? BM çatısı altında bilmem kaç tane ülkede cirit atıyorlar. Onun için Afrika'nın

Türkiye'si Nijerya ile araları iyidir! Çünkü Nijerya'nın da Amerika'yla arası bir kötü bir kötü. Ah Ah bir kötü bir kötü. Onlarda işte bu nedenle Afrika'daki BM çatısı altında, tamda Amerikalılarla İngilizlerin işine gelecek şekilde asker gönderip duruyorlar! Amerka'yla araları açık efendim! Ne yapsınlar! Amerika ve İngiltere'yle birlikte savaş uçağı üretsiner! Değil mi ama! TC silahlı güçleri vede hükümeti aynen öyle yapıyor! Amerikayla araları iyi değilmiş! Allah iyisinden saklasın. Bir de araları iyi olsaydı neler neler yaparlardı? Amerikalılara üst falan verirlerdi belkide? Bak şimdi gülesim geldi! Bizde de Denktas ve onun has bir adamı vardı. Volkan üzerinden İngiliz'e bir karşıydılar, bir karşıydılar. Deme gitsin. Gelde birlikte bir şeyler yapalım bu İngiliz'e karşı deyince sustular. Bir Kızıl Elmacılık yaptırmadılar bize. Sanki bizim Aydınlikçılardan eksik yerimiz vardı? Eksiklik bizde değil, Kıbrıs'taki milliyetçilerde. Biz "hadi" diyoruz, onlar kaçacak delik arıyor! MHP'ye mi şikayet etsek, Ecevitlere mi? İngiliz'e karşı birleşemiyorlar. Bak Türkiye'ye! Ne güzel birleşiyorlar Amerika'ya karşı! AB'ye karşı! Böldürmüyorlar vatani! Hay allah. Gene gülesim geldi bak! Türkiye'de böldürmemek, burada da böldürmek sevap! Vede AB karşıtı! Demokrasi işte ne diyelim! Hemde vatan millet. Bir de tabii ki Sakarya!

Cepden Cebe Kim Kimi Soyuyor!

Son dönemde GSM şirketlerinin devletle olan lisans sözleşmelerini uzatmak maksadıyla hazırlanan yeni anlaşma konusunda bir hengamedir aldı başını gidiyor.

Her kafadan bir ses. Kimi köşe yazarlarına göre devlet büyük bir gelir kaybına uğratılıyor, hatta daha da ötede bazı gelir alanları kimi iş çevrelerine peşkeş çekiliyor.

Verilen bilgilere göre devletin kasasına şuan Türkcell ve Telsim şirketleri ile "gelir ortaklığı" çerçevesinde yaptığı anlaşmaya bağlı olarak 4 milyon dolar civarında bir para giriyor.

Yani Türkce çevirisi 6 milyon YTL, yaani eski dille 6 trilyon Türk Lirası. Bu miktar her ay devletin kasasına giren miktar.

Yine verilen bilgilere göre bu miktar devletle bu iki şirket arasındaki anlaşmaya göre şirketlerin ve devletin sağlanan hizmet için yaptıkları tüm harcamalar karşılandıktan sonra

kalan net gelirin %55'ni teşkil etmekte.

Yani bu iki şirkete de senelik (en son 2006 senesini gözönüne alırsak) yaklaşık 3.3 milyon dolar, yani 4.6 milyon YTL, yani 4.6 trilyon TL. kalmaktadır.

Yapılan tüm tartışmalar devletin nasıl daha çok gelir elde edeceği, ya da bu sektörün nasıl daha iyi geliştirileceği üzerinedir.

Ve tartışmaların merkezinde hükümetçilik edenlerin bazı özel şirketlere imtiyaz sağlayıp sağlamadığıdır.

Fakat hiç kimse durup da bir dakika düşünmüyor!

Bu bahsi geçen para kimin cebinden çıkıyor! Evet her ay 10 trilyonu aşan eski Türk Lirası miktarındaki bir para birilerinin cebinden çıkıyor, ki bu sadece net geliri teşkil ediyor, buna birde masraflar eklenince miktar daha da büyümektedir!

Bunun anlamı şudur; bu hizmeti kullanan vatandaş her ay bu şirketlere ve devlete 10 trilyonu aşan bir para kazandırıyor.

Ve ne yazık ki devlet de kazandığı bu parayı vatandaşa daha iyi eğitim, sağlık, barınma vs. için değil, iş adamlarına özel indirimli ve geriye ödenmeyen krediler, elektrik, telefon faturası afları vs. olarak kullanıyor.

Evet sevgili okuyucular, devlet iki özel şirketle el ele vermiş bizlere fahiş fiyatlara cep telefonu "hizmeti" sunarak cebimizden her ay 10 trilyonu alıyor!

Ve sonrada dönüp bu paranın kime gideceği tartışılıyor!

Ne farkederek ki, para halkın

cebinden çıktıktan sonra ha şirketlerin cebine gitmiş, ha şirketlerin halkı daha çok sömürebilmesi için habire uğraşan şirketlerin devletine gitmiş...Devlet vatandaşı koruyacağına vatandaşı tekel konumundaki özel şirketlerle daha fazla yoluyor.

İşçiler, emekçiler birlik olup her türlü hizmette söz sahibi ve de hak sahibi olacakları kendi devletlerini, proleter devletlerini, kurmadıktan sonra ne farkederek ki!

"TC ile KKTC arasına hiçbir zaman kara kediler giremez" ya da "Et ve tırnak gibiyiz"

Yukarıdaki ilk sözler CTP Başkanı ve Başbakan Ferdi Sabit Soyer'e ait. İkinci sözler de R. Denkaş ve Eroğlu'nun kullandıkları sözler...

Farkı?

Farkı yok!

Kıbrıs sorununa burjuva-emperyalist çerçevede bir çözüm getirmek isteyenler şu ya da bu emperyalist dış burjuva-emperyalist güce yaslanmak zorundadır. Kıbrıslı Rum burjuvalar Papadopoulos liderliğinde sırtlarını AB ile Yunanistan emperyalistlerine dayarlarken Kıbrıslı Türk burjuvalar da Talat-Soyer liderliğinde İngiltere-ABD ve TC emperyalistlerine sırtlarını dayayarak pazarlık yürütüyorlar.

Bu burjuva-emperyalist pazarlıklarda hasımlarını alt etmek için taraflar bu günlerde diplomatik ve hukuk yöntemleri kullanıyorlar. Emperyalistlere, onların Ada'da kendi çıkarlarını en iyi koruyacağı sözünü verenler yine bu burjuvaların siyasi sözcüleridirler.

Gerek R. Denkaş-Eroğlu'nun gerekse de Soyer'in açıklamalarını yadırgamamak gerekir. Çünkü her ikisi de Kıbrıs sorununu "TC ile beraber" çözeceğine inandıkları için bu açıklamalara ihtiyaç duyarlar.

Ve esaret altında yaşayan Kıbrıs Türk halkı 2000 yıllarının başlarında sokaklara döküldüklerinde Kıbrıs'ta Rum ve Türk halkının bir arada Kıbrıs'ta ortak vatanlarında yaşama ve kendi kendilerinin efendisi olma arzularını dile getirmişlerdi. Hal böyle iken CTP'nin Kıbrıslı Türk halkın bu arzusunu yerine getirme sözü verdiği de çok iyi biliniyor. Ancak gerek CTP gerekse de bu burjuva-emperyalist siyaseti savunan diğer siyasi partilerin varacağı nokta bu olabilir. Kendini ne kadar sol ilan ederse etsin, sosyalizme bağlılığını ne kadar güzel sözlerle açıklarsa açıklasın, burjuva-emperyalist çözümü savunan her Kıbrıslı Türk siyasi parti CTP'nin

geldiği noktaya gelmek zorundadır.

Yani

"Et ve tırnak gibiyiz"

Ya da

"TC ile KKTC arasına hiçbir zaman kara kediler giremez"

Siyasetini hayata geçirmek zorundadırlar.

Bir parti ya da kişi sol düşünceye çok sahip çıksa da, sosyalizme ne çok inansa da ilk başta yanlış strateji ile yola çıktığı anda varacağı nokta milliyetçiliktir. Bu gerek Kıbrıslı Türk gerekse de Kıbrıslı Rum sol partiler için geçerlidir.

KSG olarak başından beri özgürlük için yanıp tutuşan gerek yurtsever sendikacılarımıza gerekse de sol partilerimize bunu anlattık.

"Zayıflık" olgusunun göreceli birşey olduğunu ve onu güçlü bir hale getirme olanağımız olduğunu uzun uzun açıkladığımız halde bizim sol partilerden CTP yine de burjuva-emperyalist çözümde ısrar ettiler.

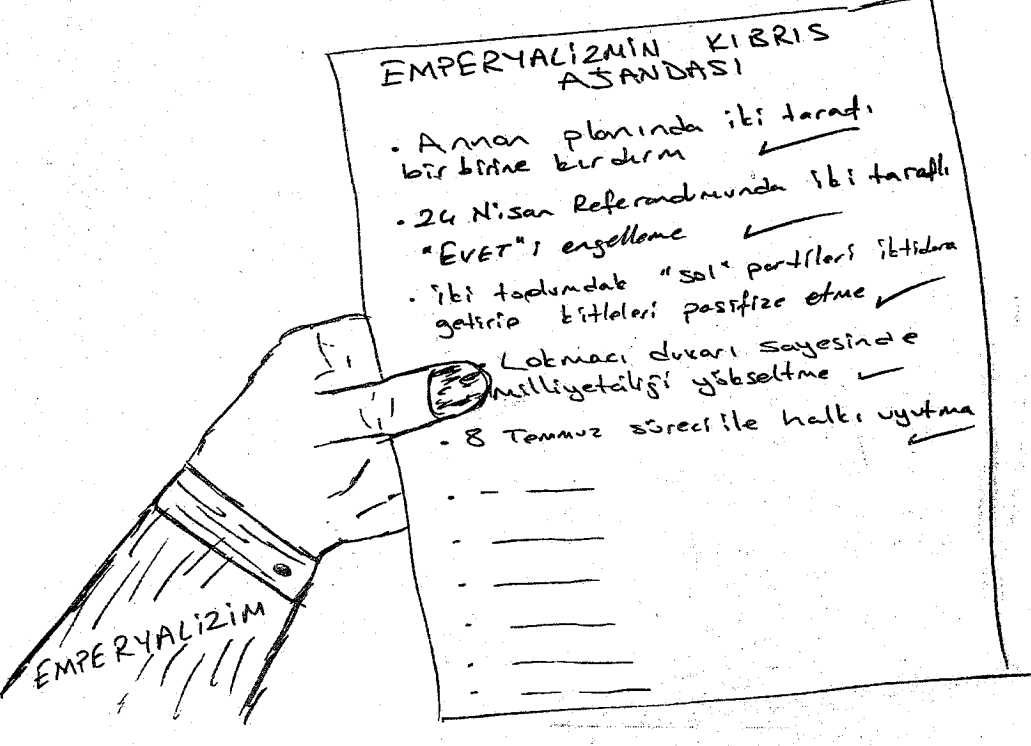
Ve şimdi de değişen konjektüre ayak uydurmak için "TC ile KKTC arasına hiçbir zaman kara kediler giremez" ya da "Biz Atatürküyüz" açıklamalarını yaparak mevcut konumlarını korumak için çırpınıyorlar.

Oysa burjuva çıkarlar nasıl ki Denkaş-Eroğlu rejimine son vermeyi gerektirdi ve TC rejimi de buna ihtiyaç duyduğu için gereği yapıldı...

TC'deki Cumhurbaşkanlığı seçimi ve Kasım genel seçimleri için uzun zamandan beridir yapılan hazırlıkların sonuçları önce kuzey Kıbrıs'ta meyvasını verecek. Emperyalistler "A" ve "B" planlarını hayata geçirmek için Kıbrıs'ta çalışmalarını yoğunlaştırdılar.

Önümüzdeki günlerde "TC ile KKTC arasına hiçbir zaman kara kediler giremez" ya da "Et ve tırnak gibiyiz" sözlerini daha çok sıklıkla duyacağız Talat-Soyer takımından...

Gündemin Çizdirttiği...

Yakın Takip

Akif AKSAKAL

KİÇ ATMA SİYASETİ

"Bismillâh, adamlar daha kurulmadı bile!"

Sen aldın ele mavzeri salvo üstüne salvo!

Olacak şey mi, etik mi, kübik mi vs..."

Benim bu gazetede ilk yazıma şimdiden gelecek eleştiriler bunlar. Ne üzerine?

TKP ile BDH birleşiyor.

TKP'nin "Toplumsal", BDH'nın "Demokrasisi" bir araya geliyor, oluyor sana Toplumsal Demokrasi Partisi...

Bunu eleştirmeyelim de neyi eleştirelim?

Yeni partinin başkanı Mehmet Çakıcı olacak gibi görünüyor.

Açıklamalarla cümlemizi aydınlatan Çakıcı, yeni partinin solda ittifakın değil, birleşmenin adı olduğunu ve şimdiye kadar soldaki boşluğu doldurmayı beceremeyen partilerle kıyaslandığında halkın umudu olacağını, demokratik, insanı hedef alan ve iki toplumlu, iki bölge, federal, AB üyesi bir Kıbrıs yaratacaklarını ilân ediyor. Yeni partinin hedefleri kısa ve öz olarak bu şekilde...

Birincisi; şu solda ittifak, birleşme, bölünme vs. meselesine değinelim. Neredeyse tüm sollar, solda birlikte dem vururlar.

"Birlik olmuyoruz bak CTP geldi, bak UBP geldi, bak misafir geldi" diye diye kafanın etine birer diş daha atarlar.

Birlik denilen şey, büyük oranda aynılar arasında gerçekleşir.

Tamamıyla aynı olmasalar da birleşebilenler yok mudur?

Eğer halkın yararına, sömürünün ve sistemin zararına karşı ortak bir planda birleşip iş yapabilmek mümkünse, örneğin Hitler orduları Bulgaristan'a girdiklerinde Çiftçiler Birliği'nden demokrat aydınlar, Sosyal Demokrat partilerden Komünist Partisine dek ortak hedef olarak faşizmi defetmek öne alınıp birlikte hareket etmek mümkün olabiliyorsa birleşilir.

Birleşmiştir de...

Amaç da güzeldir, bu amaç etrafında birleşebilmek de...

Peki bu adanın komünistleri kimlerle ne için birleşsinler bana onu deyin!

Bulgaristan'dan tarih dışında pek farkımız yok...

Eğer gerçekçi olacaksak, solun birleşmesi gereken noktanın emperyalist işgallere ve onların yerli işbirlikçilerine karşı olduğunu görürüz.

TDP'nin ortaya koyduğu

"demokrasi, insan hakları, barış" gibi kavramları burnumuzdan getiren ve bunlara ulaşmamızı engelleyenlere karşı mücadele etmekten başka hangi yolu önerebilirsiniz?

Bunun için birleşmekten daha kutsal ve önemli başka bir konu var mıdır? Ama yok!

Onlar hala daha "Annan

zemininde, BM tüneline, garanti anlaşmaları girdabında" bir siyasi stratejiden ötesini kabullenemiyorlar.

O halde BDH ile TKP'nin birleşmesinde hem şaşılacak bir şey yoktur, hem de bu birleşme solun o makus talihini yenmesi ve de "gümbür gümbür gelmesi" olarak görülmemelidir.

Çünkü sosyal-demokratlar (yani aynılar) birleşmiştir ve bu birleşme salya sümük eleştirilen CTP siyasetinden farklı bir siyaset getirememektedir/getiremeyecektir!

İkincisi; soldaki boşluk meselesidir. Bu ne acayip bir boşlukmuş ki dolmadı, dolamadı!

Ve bu ne acayip bir kavrammış ki herkesin ağzında sakız olmuş durumda!

Bu kavramdan nefret eder hale geldim!

Artık "soldaki boşluk" lafını duyduğumda aklıma boksör Rocky geliyor!

"Soluna çalış oğlum Rocky! Boşluğuna giriş aslanım!"

Eh, memlekette herkes solcu olunca, durumdan vazife bilip her boşluğu doldurmaya çalışıyorlar. Keşke doldursalar da rahatlasak... Ama bu tür partilerin ekonomik programlarında özel mülkiyete bir karşı çıkış bulamıyorsunuz. Aksine mülkiyet hakkı kutsanıyor, üretim araçları üzerindeki özel mülkiyete el koyma fikri çağdışı ilân ediliyor.

Garantörleri, işgalleri ve emperyalist kurum ve kuruluşları kökten reddeden bir anlayışı görmeniz ise hiç mümkün değil. Aksine gerçekçilik adı altında bugün eleştirdikleri CTP siyasetinin uygulayıcısı olma niyetleri açığa çıkıyor.

Dolayısıyla solda boşluk doldurma gibi bir durumları da olamıyor!

Çünkü bugün KSP/KSG siyasetinin "cılız" da olsa ortaya attığı ve yaşama geçmesi için çalıştığı devrimci siyaset dışında, tüm sollar aynı koltukta oturuyor.

TDP'nin boşluk doldurması ise olsa olsa "Az kayın kenara, burjuva koltuğunda bana da bir kışık yer açın!" şeklinde özetlenebiliyor!

TDP, aynı koltukta oturduğu siyasetdaşlarını itekleyerek o koltuktan düşürebilirse, bu da solun

"gümbür gümbür gelmesi" olacak...

Bir koltuk düşünün; Talat, Ferdi, Durduran, İzzet, Davulcu, Çakıcı, Akıncı hepsi birden sığışmışlar.

Ve devamlı birbirlerini iteliyorlar.

Şimdi Çakıcı artık TDP olarak bir kenarından ilişmeye çalışacak o nadide koltuğa...

İtişirkenki "Aaah, uuuuh!" "Çekil be bu yanı!", "İzzet sen baya kilo almışsın!", "Sen kendine bak Alpay!", "Anam anam Çakıcı geliyor yer mi var nere oturacak bu!" laflarını hayal ediniz...

Hayal ediniz ki bu birleşmenin "burjuva siyaseti"nin bir parçası olduğunu ve bu yönüyle

düşünüldüğünde ne kadar komik durduğunu fark edersiniz...*

* Hele bir kurulsunlar, programları bir elimize geçsin daha çok

güleceğiz...

İşçiden Mektup

Derviş BİLGE

EKMEK KAVGASI

Merhaba Arkadaşlar

Geçen ay içerisinde Kıbrıs'ın güneyinde yaşanan bir iş kazasını ele almak istiyorum bu yazıda. 2 Yıla yakındır güneyde çalışan bir işçi arkadaşımız geçen ay bir iş kazası geçirdi. Ali usta ismindeki işçi arkadaşımız inşaatı yapıcı olarak çalışıyordu. O sabah daha güneşin ilk ışıkları ile köyünden hareket etmişti işine gitmek için... Ama işe gittiğinde başına nelerin gelebileceğinin farkında bile değildi. Gözleri ve vücudu uykuya ve dinlenmeye doymadan çıkmıştı yine yola. İşe geldiğinde eksik güvenlik yüzünden düşüp ayağını kırdı.

Olay şöyle olmuş Ali ustanın anlattığına göre... Biraz sıva atması gerekiyordu ve atacağı yer alçaktı. İskele kurulamazdı ama yerden de boyu yetmezdi. Bu yüzden iki varili yan yatırıp kenarlarına da ikişer tuğla koyarak üstüne bir de bondu koydu ve çıktı üzerine sıvayı atabilmek için... Ama daha beş dakika geçmedi ki variller oynadı yerinden ve bizim Ali usta yere düştü. Düşüşü ters olduğu için kırdı ayağını....

Ali usta sigortalı olduğu için şanslı idi ayağı kırılınca hemen hastaneye götürüldü ve 4 gün hastanede kaldı. Tedavi gördü. 4 Gün sonra da taburcu oldu. Şu anda yeterli olmasada güneyden

sigortadan para alıyor çalışamaz durumda olduğu için...

Ali usta şanslı idi. Çünkü sigortalı idi. Güneyde sigortasız çalışan işçilerin iş kazası geçirdikten sonra neler yaşadığına da tanık oldum ve haberlerini de aldım. Apar topar kuzeye hastaneye getirilenlerden daha acımasız muamele görenler de vardı. Geçiş kapılarının yakınına resmen atılan yaralı işçileri de biliyoruz. O yüzden diyoruz Ali usta şanslı diye...

Ali usta şanslı mı? Bu milli piyango gibi birşey mi? Yoksa yada olağan üstü bir durum mu? O da değil. O halde şansla ilgisi ne?

Ali usta şanslı falan değil. Ali usta hakkını koparmasını bilmiş ve hakkını da almış. Yani sigortalı çalışmak ne şanstır ne de işçiye verilen bir ödüldür. Sigortalı olmak biz işçilerin en temel hakkıdır. Patronlardır bunu bize hor gören... Ve biz çalışırken sırtımızdan, ömrümüzden çaldığı yetmezmiş gibi temel hakkımız olan sigortamızı bile alıyorlar. Gece-gündüz, yaz-kış çalışarak bizden çaldıkları ile onlar Mercedesler, villalar ve lüks yaşamı alsınlar; bir de sigortalı çalışmayı çok görsünler bize...

Bizlere vaaz verdiklerinde haktan, hukuktan, insan haklarından bahsederler devamlı... Bu tür sözleri her fırsatta dile getirirler kürsülerden televizyonlardan... Ama mesele uygulamaya geldi mi orada akan nehirler durur. Çünkü ceplerinden para gidecektir.. Hem de işçiden kazanırken işçinin sigortasını yatırmayarak da elde etiklerini hesaplayınca cebinden çıkacak olanın derdi düşer

içine... Verdiği bütün sözler vaazlar hava olur uçar.

Bilirmisiniz ki o zaten onun parası değil işçinin parasıdır. Yani yatırması gerekeni yatırmayarak çaldığı paradır. Çaldığını vermez utanmaz arlanmazlar. Onlar vermez. Birbuçuk asırdır da vermiyorlar. Biz alıyoruz, işçiler. 8 Saatlik çalışma süresi, sosyal haklar ve benzeri sayabileceğin birçok hak babalarımızın annelerimizin nene ve dedelerimizin verdiği can kan pahasına ölümüne dahi neden olacak şekilde elde edildi patronlardan... Can vererek alındı haklarımız. Onlar vermemek için direndi. Biz işçiler de almak için.... İşte budur sınıf savaşı!

Atalarımızın verdiği sınıf savaşını bizler Kıbrıs'ta veremeyecek miyiz? Yedirecek miyiz haklarımızı patronlara? İlle kafamız duvara vurunca mı anlayacağız? O zaman mı geçeceğiz harekete? Görünen köy kılavuz ister mi sizce?

Bence istemez...

Patronlara karşı tüm haklarımızı savunabilmemiz gerek... Bunun için de yine atalarımızın sınıf savaşında kullandığı ve başarılı olduğu yolu izlemeliyiz. Sendikalarımıza işçiler olarak sahip çıkıp patronlara karşı birlik olarak haklarımızı koruyabilir ve yenen haklarımızı tekrar kazanabiliriz.

Arakdaşlar mesele ciddidir.

Bunun adına EKMEK KAVGASI denir.

Ekmeğimizi kaptırmayalım.

İşçilerin Hükümetinden İşçilere:

"Ne Haliniz Varsa Görün!"

İşçi ve emekçilerin desteğini alarak, emekten yana bir yönetim vaadiyle başa gelen CTP her geçen gün sermayeden yana olan icraatlarına bir yenisini daha ekliyor.

Ülkemize büyük oranda Anadolunun çeşitli bölgelerinden gelen işçiler hükümetin sözde "daha sağlıklı yaşam" için yürüttüğü icraatlar sonucu başını sokacak bir çatı dahi bulamıyor.

Bugün ülkemizde sayıları onbinlerce olan işçi ve emekçi kesimleri hayvan barınaklarından bozma, etrafta bulunan molozlarla oluşturulan derme çatma mekanlarda kalmak durumunda bırakılıyor.

Son dönemde kaçak işçileri kayıt altına almakla övünen CTP'li eski sendikacı, yeni bakanlar bu kayıt altına aldıkları işçilere dahi insanca bir yaşam sunmıyorlar.

Kayıt altına aldıklarını söyledikleri işçilerin sosyal sigorta ve ihtiyat sandığı yatırımlarının düzenli yapılmaması bir yana, bu işçilerin bugün yaşadıkları barınma sorunu "işçiden yada" hükümetin anındaki leke olarak her geçen gün daha da büyüyor.

Hükümetcilik yapmaya

çalışanlar bu işçi ve emekçilerimize barınmak için yerler yaratacaklarına, onların kendi başlarına yarattıkları derme çatma yerleri de yıkma yoluna gidiyorlar.

Evet doğrudur, bu işçi ve emekçilerin bugün yaşadıkları mekanlar kesinlikle insanlık ayıbidır.

Ama işçiden yana olduklarını idda edenlerin bu insanlarımızı alternatif yaratmadan onları sokağa atarcasına ortada bırakmasında kabul edilebilir değildir.

Eğer birileri işçiden yana olduklarını idda ediyorlarsa, yapmaları gereken bu işçi ve emekçilerin insanca yaşayabilecekleri binaların derhal yapılıp kullanımlarına verilmesidir.

Bugün ülkemizin büyük yerleşim yerlerindeki en basit barınma yerlerinin kirası 500 YTL'den başlamaktadır.

İşçiden yana icraat yapmak isteyen birileri varsa derhal bu kiralara müdahale etmeli ve fahiş kira bedelleri üzerinden rant elde edenlere engel olmalıdırlar.

Ama şuda bir gerçektir ki bugün ülkemizde işçi sınıfının değil,

sermaye sınıfının iktidarı söz konusudur.

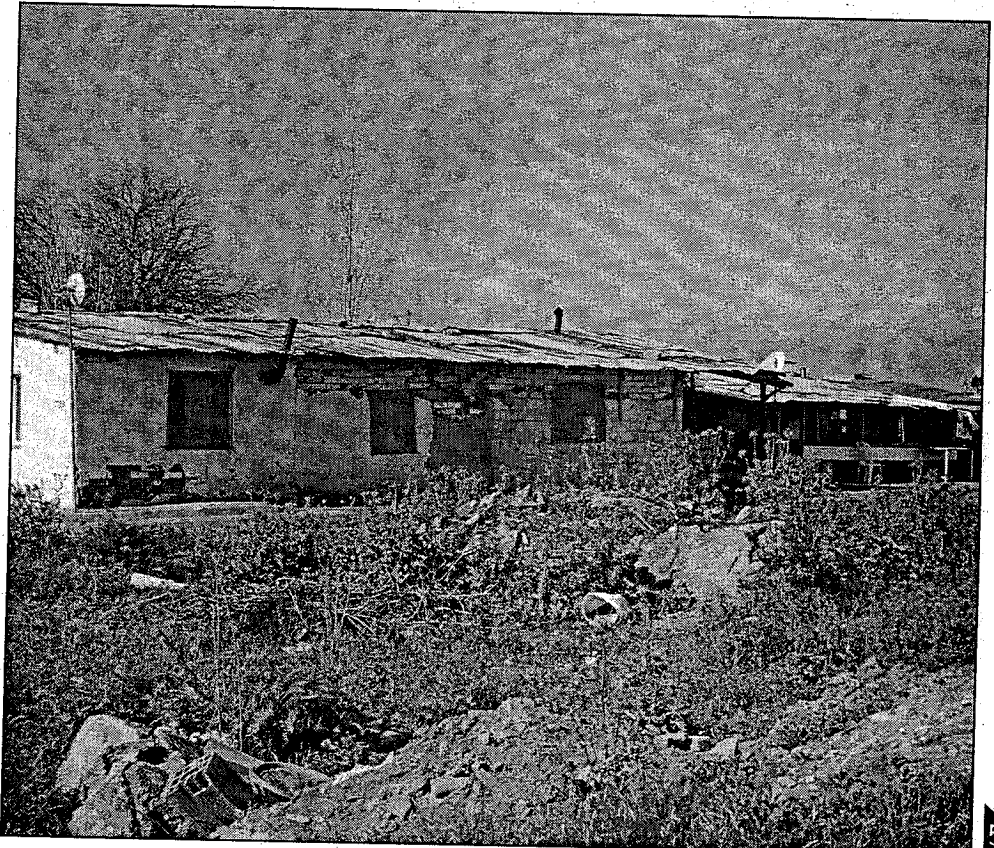
Bu koşullarda gayet doğaldır ki hükümetçilik edenler sermayeden yana icraatlar yapacaklardır.

İşçi ve emekçilere düşense kendi iktidarlarını kurmak için örgütlenmek ve iktidarı almak olmalıdır.

Çünkü tek amacı daha çok kar

elde etmek olan sermaye sınıfının işçileri her geçen gün daha da insanlık dışı koşullarda yaşamaya mahkum etmeleri kaçınılmazdır.

İşçiden yana olduğunu iddia edenlerse artık karar vermelidir, ya gerçekten işçiden yana tavır takınsınlar ya da işçi ve emekçileri sadece lafta kalan söylemlerle avutmaktan vaz geçsinler.

BİRLİK MÜCADELE VE DAYANIŞMA

Dünyamızın sonuna dek - sonuna kadar- devrimci sınıfı olan proletaryanın kutladığı en önemli bayram, 1 Mayıs, bir kez daha eşit ve özgür bir dünya özlemimizi haykırmak için bizleri, tüm işçi ve emekçileri meydanlara davet ediyor.

1 Mayıs bugün dünyada yüzden fazla ülkenin ortak olarak tatil ilan etmiş olduğu tek gündür. Bunun nedeni, 1 Mayıs'ın uluslararası işçi sınıfının kapitalist sömürüye karşı uzun yıllar süren mücadelesinin önemli bir dönüm noktası olmasıdır.

Bundan tam 171 yıl önce Amerikan işçi sınıfı, "hepimiz birimiz için" sloganı ile en temel hakları için sermaye sahiplerine karşı büyük bir direniş hareketi başlatmıştı.

Bu mücadelenin en önemli hedefi çalışma saatlerinin günde 8 saate indirilmesi idi.

1 Mayıs, 1886'da bu taleple yüzbinlerce Amerikan işçisi greve çıkar. Polis provokasyonu sonucu grev bölgelerinde çatışmalar çıkarılır ve bazı işçiler katledilir. Bunun üzerine 3-4 Mayıs günleri de işçilerin direnişi, gösteriler ve eylemler devam eder.

ABD burjuvazisi bu eylemlere önderlik eden işçileri tutuklatır. Göstermelik yargılamalardan sonra kasım 1887'de işçi liderleri idam edilir.

Proletaryanın insanca yaşam koşulları elde etmek uğruna verdiği dişe diş mücadele ve bu uğurda ölümsüzleşenler adına 1 Mayıs, I. Enternasyonal tarafından işçi sınıfının uluslararası BİRLİK, MÜCADELE VE DAYANIŞMA GÜNÜ ilan edilir.

Böyle olduğu için 1 Mayıs tüm dünya burjuvazisini korkutan, ürküten bir gündür.

Bu nedenle 1 Mayıs sürekli yasaklamaya çalışmışlar, yasaklayamadıkları yerlerde de içselleştirmeye, toplumsal uzlaşma günü, bahar bayramı diyerek içeriğini boşaltmaya çalışmışlardır. Buna rağmen 1 Mayıs özellikle Ekim devriminden sonra SSCB ve III.

enternasyonalin katkılarıyla tüm dünyada işçi sınıfının en büyük bayramı haline gelmiştir.

Bugün 2007 1 Mayıs'ında dünya halkları vahşi bir emperyalist boyunduruk ve tahakküm altında tutulmaktadır. Emperyalist güçler, azami karları için kanlı ve kirli bir

biçimde dünya halklarına kan kusturuyorlar. Hiçbir sosyal ve ulusal sorunu halkların eşitliği ve kardeşliği esasına dayanarak çözme yeteneği bulunmayan emperyalizm, dünyayı kriz ve kaosla yönetmeyi tercih ediyor.

Teknolojideki müthiş gelişmeleri insanlığın refahı ve mutluluğu için kullanmak yerine silahlara ve bombalara yatırım yapmayı tercih eden emperyalist güçler ve onların lideri ABD emperyalizmi, aşırı kar uğruna dünyayı kana boğmaya devam etmektedirler.

Halkların birbirine kırdırılması, uluslar arasında nefret ve intikam duygularının öne çıkarılması, yalana dayalı propaganda emperyalist tahakkümün en tipik uygulamalarıdır.

Yarım asırdan uzun bir süreden beri Filistin halkına karşı yürütülen vahşi saldırı bir türlü durdurulmamıştır. Buna ek olarak, Afganistan'da, Irak'ta ABD ve İngiltere önderliğindeki emperyalist işgaller sürmektedir. Dünyanın birçok köşesinde halklar etnik, dini ve kültürel farklılıkları öne çıkarılarak birbiri ile vurulmaktadır.

Türkiye'de Türklerle Kürtler, Kıbrıs'ta Rumlarla Türkler, Tükiyelilerle Kıbrıslılar, Kafkaslar'da Ermenilerle Azeriler, İrlanda'da kataliklerle protestanlar (örnekler daha da çoğaltılabilir) sürekli gerginlik ve çatışma içinde yaşatılmaktadır.

Emperyalizmin dünyanın dört bucağında yürüttüğü bu kanlı operasyonlar, "barış hareketi, demokrasi için müdahale, özgürlük operasyonu, hayata döndürme operasyonu" gibi amacının tam tersi yalanlarla kamufle edilmektedir. Emperyalistler halkları barış, özgürlük ve demokrasi diyerek katletmeye devam ediyorlar.

Ülkemiz Kıbrıs'ta da İngiliz emperyalizminden bağımsız olma arzuları İngiliz, ABD, Türk ve Yunan emperyalistlerinin kurdukları komplo ve tuzaklarla içinden çıkılmaz bir soruna dönüşmüştür.

Küçük Kıbrıs adası üzerinde oynan oyunlar ve çıkar dalaşmaları insan aklını zorlayacak düzeye gelmiştir. Adamız üzerinde farklı çıkarlara sahip emperyalist güçlerin ve de yerli burjuvaların çıkarları birbirine uyum sağlayamayacak durumda olduğu için Kıbrıs sorunu içinden

çıkılmaz, kronikleşmiş bir sorun haline gelmiştir.

Kuşkusuz bunun acısını da Kıbrıs'ta yaşayan tüm milliyetlerden emekçiler çekmektedir.

Emperyalist güçler Kıbrıs sorununu çözmekten aciz olduklarını defalarca kanıtlamış durumdadırlar. Onların yapabildikleri tek şey zaman zaman bölgedeki en güçlü konumdaki emperyalist gücün veya güçlerin çıkarlarını düzene koyabilecek ayarlamalar yapmaktan öteye gidememektedir.

Son olarak 3 yıl önce, Annan planı olarak anılan BM planı tezgahlanmıştır.

Mazlum Kıbrıs halkı ve emekçilerine binbir çaba ile barış ümidi diye pompalanan bu plan da boş çıkmış ve bir kez daha Kıbrıslı emekçileri karamsarlığa ve ümitsizliğe itmiştir.

Annan planı aslında ABD emperyalizminin Ortadoğu bölgesindeki en önemli jandarma güçlerinden biri olan Türk emperyalizmini Kıbrıs'ta içine düştüğü uluslararası hukuk dışılığından kurtarma operasyonu idi.

Hazırlanan planı sözde adada yaşayan iki ulusal topluluğa onaylatırma tezgahı kuran emperyalist güçler birtaraftan evet öteki taraftan da hayır kararı çıkartarak TC'nin durumunu kurtarmaya çalıştılar.

Bu sonuçla TC Kıbrıs'ta barış

için uğraşmış ama barışın sağlanamamış olmasından da sorumlu olmayan mudahil ve yasal bir taraf olarak uluslararası hukuk içine çekilmeye çalışılmıştır.

Kuşkusuz böyle bir emperyalist komploya karşı Kıbrıslı emekçilerin adanın her iki yanında işbirliği yaparak bu komployu boşa çıkarmaları gerekli idi. Ya iki evet ya da iki hayır sonucu çıkarılacak olan bir referandum emperyalist planların bozulmasına önemli bir katkı sağladı.

Ancak adanın her iki tarafında da hükümet eden ve sol adına hareket ettiğini iddia eden AKEL ve CTP yönetimleri böylesi bir emekçi dayanışmasını engelledi.

Referandumda Türk tarafının evet Rum tarafının hayır sonucu ile çıkması adanın her iki tarafında şovenizmin yeniden artmasına, milliyetçi tahriklerin zemin bulmasına yol açtı. Adadaki bölünmüşlüğü pekiştirilmesine katkıda bulundu.

Kıbrısımızda 1958 yılı 1 Mayıs törenleri tüm milliyetlerden Kıbrıs halkının birlikte kutladığı son 1 Mayıs olmuştu. O tarihlerden bu yana adanın bölünmüşlüğü nedeniyle 1 Mayıs'ların Kıbrıslı işçiler tarafından ortak kutlanması mümkün olamamıştı. 2003 yılında Kıbrıs'taki bölücü hat üzerinde geçiş kapılarının açılmasına rağmen hala daha 1 Mayıs'lar ayrı ayrı kutlanmaktadır. Bunun sorumlusu da AKEL ve CTP yönetimleridir.

BAYRAMI 1 MAYIS KUTLU OLSUN

Tarihin derinliklerine baktığımız zaman, görülecektir ki tarihin çöplüğü işçi sınıfına ihanet edenler ile doludur. Kendilerine Solcu, Sosyalist, gibi yakıştırmalarda bulunup da kendileri için "esas" olanın işçi sınıfı olduğunu söyleyenlerin özünde sermayeye hizmet etmek olduğunu görebiliriz. İşçi sınıfı için sermaye ve onun işbirlikçileri ne kadar büyük tehlike ise, bu sahte solcu veya sahte sosyalistler de o kadar büyük tehliktedir.

Bu tehlike geçmişte olduğu gibi günümüzde de devam etmektedir. Bu sahte solcular bugün de işçi sınıfına ihanet etmeye devam etmektedirler. Sınıfın tüm değerlerinin ve kavramlarının içini boşaltmayı bir marifet sayarak, işçi sınıfı için hareket ettiklerini iddia ederek, sınıfa ihanet etmeye devam ediyorlar.

Önümüzdeki günlerde Kıbrıs'ta 1 Mayıs İşçi Bayramı kutlanacak. Bilindiği gibi yıllardır bu küçük ülkede emperyalizmin ayak oyunları sayesinde işçi sınıfı ikiye bölündü, hatta bölünmekle de kalmadı, birbirleri içerisinde suni düşmanlıklar da yaratıldı. Emperyalist güçlerin çıkarlarına bu da yetmedi ve ülke topraklarını da ikiye bölerek ortasına da kolluk (asker ve polis) güçlerini yerleştirdiler. İşçi sınıfının birlikte hareket etmesini engellediler. Yıllarca 1 Mayıs İşçi Bayramı gibi, sınıf için önemli olan günleri, Kıbrıs işçi sınıfı ayrı ayrı kutladı, bu kutlamalara da önderliği her zaman güneyde işçileri temsil ettiğini söyleyen PEO (AKEL) ve kuzeydeki işçileri temsil ettiğini söyleyen DEV-İŞ (CTP) önderlik ettiler. Geçmişte bu ayrı kutlamalar anlaşılır idi çünkü Emperyalizmin yarattığı sınır kapıları kapalı idi ve bu etkinliklerin birlikte kutlanması mümkün değildi. Gerçi yurt dışında, Londra'da 1 Mayısları birlikte kutlamak bal gibi de mümkündü ve bizler tarafından AKEL ve CTP'ye önerilmişti ve tabii ki orada da birlikte yürüyüşe katılmak reddedilmişti -Londra'da da mı duvar vardı? Açık ki vardı; her zamanki burjuva milliyetçisi duvarı!

Fakat son 4 yıldır bu kapı engelinin ortadan kalkmasına rağmen, iki işçi sendikası olan PEO ve DEV-İŞ her ne hikmetse 1 Mayıs İşçi Bayramını ortak kutlama becerisini gösteremediler veya gösteremediler. Her iki

sendika da son 4 yıldır çeşitli gerekçeler sıralayarak ortak eylem için şartların henüz daha olgunlaşmadığını savundular. Hangi şartlardan bahsedildiği de belli değil, bu şartlar emperyalistlerin yarattığı şartlar mı, yoksa ülkeyi ve halkı bölenlerin vereceği icazet'e mi bağlı anlamak mümkün değil.

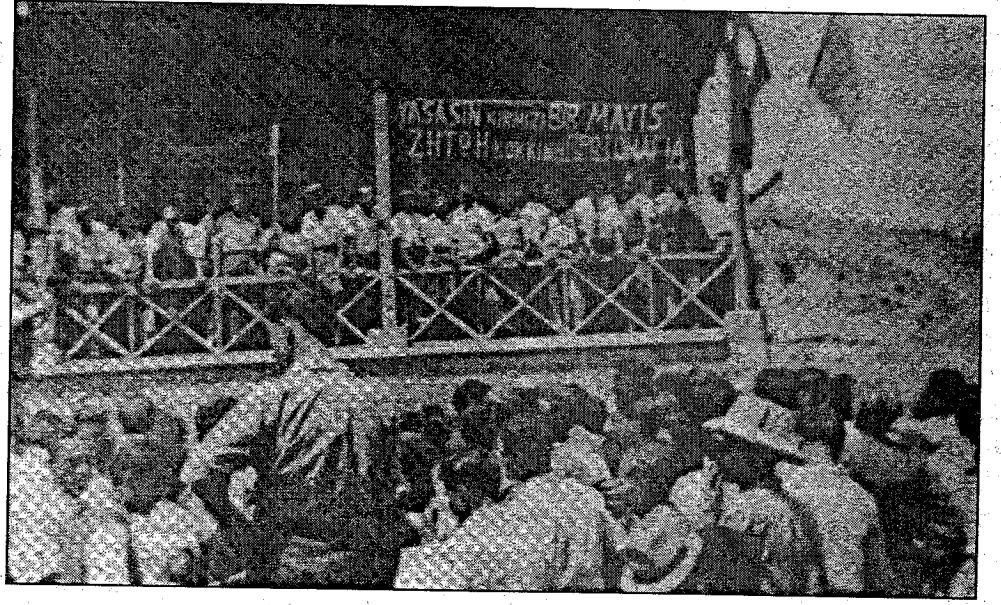
Her şeye rağmen son 4 yıldır 1 Mayıs İşçi Bayramlarını birlikte kutlamak mümkün olmasa da, Güney'de ve Kuzey'de bu kutlamalar farklı saatlerde olduğundan dolayı, bazı örgütler ve bireyler her iki kutlamaya da rejime inat katılmaktadır.

Bu yıl yine geçmişte olduğu gibi, PEO ve DEV-İŞ 1 Mayıs İşçi Bayramını ortak kutlamak yerine ayrı, ayrı kutlama konusunda anlaşılabilir.

Kuzeydeki siyasiler, Güneydeki muadillerine göre "her zaman bir adım önde olacağız" diyorlar ya!! İşte DEV-İŞ ve CTP yürüncesindeki bazı sendikalar ve odalar toplanıp karar aldılar ve Güneydeki muadilleri olan PEO ve Güney'deki siyasilere karşı bir adım öne çıkarak, bir karar aldılar ve bu yılki 1 Mayıs kutlamalarının, geçmiş yıllardan farklı olarak gündüz yapılmasına karar verdiler. Bu karar ilk bakışta doğal bir karar olarak görülse de, bu karar işçi sınıfının bütünlüğüne yönelik değil, aksine bölünmesine yönelik olarak alınmış bir karardır.

1 Mayıs kutlamalarının her iki bölgede de aynı saate yapılması Güney'den Kuzey'e, Kuzey'den de Güney'e gidip her iki kutlamaya da katılmak isteyen örgütleri ve bireyleri engellemeye yöneliktir, işçi sınıfı adına hareket ettiklerini savunanlar işçileri Kuzey işçileri ve Güney işçileri diye ikiye bölmektedirler.

"Bütün Dünya İşçileri Birleşin" şiarı ile bütünleşen ve anlam kazanan 1 Mayıs eylemlerini veya bayramlarını, bu küçük adadaki işçileri birleştirmenin aracı olarak kullanacaklarına, bölebilmenin aracı olarak kullanan zihniyetler

sizce işçi sınıfına hizmet mi ediyorlar? Yoksa işçi sınıfının şanlı tarihine ihanet mi ediyorlar?

Bölünmüşlük siyasetini hazmeden ve içine sindirenlerin ve bu anlayış ile aldıkları kararlar da sadece sermayeye hizmet etmekten başka bir şey değildir.

1 Mayıs işçi sınıfının emperyalist burjuvaziye karşı birliğini ve dayanışmasını pekiştirdiği bir gündür.

Kıbrıs somutunda tüm uluslardan Kıbrıs işçi sınıfı ve emekçilerinin böylesi bir birliğe acil olarak ihtiyacı vardır.

1 Mayıs 2007 bu birlik ve dayanışmayı özellikle de Kuzey

Kıbrıs ile Güney Kıbrıs'ta yaşayan işçi ve emekçilerin dayanışmasını ve emperyalizme karşı ortak mücadelesini gerçekleştirme yolunda bir kilometre taşı olmalıdır.

2007 Bir Mayısında tüm Kıbrıslı işçiler, emekçiler, gençler, devrimci aydınlar, çalışan kadınlar olarak emperyalist saldırganlığa,

faşizme ve şövenizme karşı, tüm dünya halkları ile dayanışma içinde mücadelemizi yükseltmeliyiz.

Emperyalist devletlerin baskı, yasak ve terörüne karşı çıkmak, faili belli tedhiş ve katliamların hesaplarını sormak için güçlerimizi birleştirmeliyiz.

Emperyalist devletlerin günümüzde süpergüçlü konumlara ulaştığı ve mücadele ile yenilemeyeceği, işçi ve emekçileri moralman çökertmek

için uydurulmuş bir yalandır.

Emperyalizmin soluk alıp vermesi bile uluslararası işçi sınıfının ellerindedir.

İşçiler, emekçiler ve tüm devrimciler Kıbrıs'ta ve tüm dünyada emperyalizme karşı güçlerimizi birleştirmemiz halinde bizden daha büyük bir güç yoktur.

1 Mayıs arifesinde Güney Kıbrıs'ta Limbya köyü halkının sağlıklarını tehdit edecek olan bir çöp toplama tesisinin köylerinin yanbaşıda kurulmasına karşı birleşerek var güçleri ile verdikleri ve kazandıkları mücadele, birlik olmamız halinde başarabileceklerimize küçük bir örnektir.

İşçiler, emekçiler emperyalizmi yıkmamanın yolu tüm dünyada işçi sınıfı önderliğinde oluşturulması gereken ve oluşturulacak olan anti-emperyalist birleşik cephe örgütlerinde mücadeleyi yükseltmekten geçer.

Bu bağlamda Kıbrıs işçi sınıfı ve halkına düşen görev de uluslararası anti-emperyalist cephenin bir mevzisi olarak Kıbrıs'ta anti emperyalist birleşik cepheyi yaratmak, Türk, Rum tüm milliyetlerden Kıbrıs halkını bu cephede toplamak ve anti-emperyalist birleşik cephe hükümetini iktidara getirmektir.

Herkesin eşit ve özgür olduğu bir Kıbrıs ve eşit ve özgür bir dünya yaratma yolunda 2007 1 Mayısında tüm işçi ve emekçilerimizi, meydanlara çağırıyoruz.

YAŞASIN ANTI-EMPERYALİST BİRLEŞİK CEPHE HÜKÜMETİ

YAŞASIN BİRLEŞİK BAĞIMSIZ KIBRIS

YAŞASIN ÖZGÜRLÜK VE SOSYALİZM

YAŞASIN KOMÜNİZM

YAŞASIN 1 MAYIS

Geçtiğimiz aya sendikalar ile hükümet arasındaki protokol görüşmeleri damgasını vurmuştu. Kimi sendikalar alınan birlikte hareket kararlarını hiçe sayarak hükümetle işbirliğine giderken, kimileri ise bu liberal saldırıyı kabul etmeyerek mücadele kararı aldı. Bunda başı çeken sendika ise KTOEÖS'tü. Hakkında birçok söylenti ve iftira çıkartılan sendikanın Genel Sekreteri Tahir Gökçebel ile yaşanan protokol görüşmeleri, KTÖS'te meydana gelen gelişmeler ve ülke siyaseti üzerine bir röportaj gerçekleştirdik. Röportajın Tahir Gökçebel'in de sık sık dile getirdiği gibi sermaye yanlısı medya gruplarının nasıl bir emek düşmanı saldırıya giriştiklerini anlamak ve eğitim emekçilerinin haklı mücadelelerini birinci ağızdan duyup kavramak için iyi bir araç olacağına inanıyoruz ve aynen yayınlıyoruz.

KSG: Protokol görüşmelerine beş sendikanın uyum ve birliği ile başlanmıştı. Sürecin sonunda ise yalnız kaldığınızı görüyoruz. Bunu nasıl izah ediyorsunuz? Sizce bunun nedeni nedir?

Tahir Gökçebel: Geçen ve önceki yıllardan yaratılan böl ve yönet politikası, protokolün başlangıcında da hakim olmuştur. Çünkü ilk başta memur, öğretmen ve işçi sendikaları ayrı ayrı taleplerde bulunarak 106 madde ortaya çıkardılar. Bu, geçen yıllarda bölünen sendikaların geldiği noktaydı. Biz protokole başlarken sendikalar arası bu husumeti ortadan kaldırarak birlikte hareketi zorlamak için çok çaba harcadık. Ancak süreç sonunda gördük ki, bulduğumuz bilimsel rakamlara ve her şeyde uyuşmamıza rağmen ilerleyen noktalarda hükümeti temsilen oraya oturanlar ve bizzat hükümetin kendisi müdahale ederek dilediği bölünmüşlük ve parçalanmışlığı elde etti. Özellikle gücünü üyesinden almayan sendika yönetimleri ve bir şekilde delege sistemiyle yönetilen ve "Ben seni seçerim, sen de beni" mantığıyla gerçekten gücünü kurullarından almayan arkadaşların burada sergilediği tavır da sendikaların da aslında bölünüp parçalanmaya hazır olduğunu görmemize yardımcı oldu. Hükümetin sıkıştığında büyük çabalarla düğmeye basması ile de bölünme-parçalanma gerçekleşti. Sonuçta imzalanan protokolün ne kadar iyi olduğu, çalışanların ne kadar hak aldığı gibi noktalar gözden kaçırılarak bunun reklamını yapmayı da bu parçalanıp bölünen ve çalışanların haklarını masada bırakan sendikalara bırakmışlardır. Onlara bu görev verilmiştir. Biz sonuçta yalnız kalmadık. Biz, emekçilerle birlikteyiz, buna inanıyoruz. Çünkü emek-sermaye temel çelişkisinde emeğin ve haklarının geriletilmesine bizim onayımız yoktur. Ve bu protokol açıkça ve bilimsel olarak incelendiğinde şu sonuç çıkar; reel büyümenin, genel kayıpların, devalüasyonun, enflasyonun yansıtılmayarak çalışanların pastadan aldığı pay küçülmüştür. Bunun müsebbibi de bir yanda tavrını sermayeden yana koyan hükümet ise, diğer yanda sendika bilinci ve sendikal birliğini

koruyamayarak arka bahçe konumunda çalışan ve gerçekten üyelerine bir yönde ihanet etmiş olan sendikalardır.

KSG: "Biz emekçilerle birlikteyiz" dediniz. Diğer sendikalardan sizin tavrınızı onaylayan türde tepkiler alıyor musunuz yoksa onlar da sendika yönetimleri nasıl davranıyorsa aynı şekilde mi tavır geliştiriyor?

T.G: Geçmiş yıllarda yanlış medyanın da kullanılmasıyla birlikte -bütünü için demiyorum, bazı medya kuruluşları için diyorum- yaratılan bir hava vardı. Ve o havayla da bugün bazı yanlış medyalar, direkt sendikamıza yönelik saldırı yapmaktadırlar. Örneğin; Kızılcımacı demektedirler, öğretmen ağgözlüdür demektedirler vs...

Bu saldırılar karşısında sendikamızın işkolu sendikacılığına geçerek özellikle eğitim iş kolunda tüm emekçileri kucaklayabilen bir sendika olduğunu gözden geçirerek, sadece öğretmen sendikasıymış gibi davranarak bize yapılan saldırıları masum göstermenin çabasına girdiler. Ve biz emekçilerle birlikteyiz çünkü bizim emeğin reel kazanımları yönünde koyduğumuz tavır bütünseldir. Ve bize gelen destek, geçmişte yaratılan "sağ-sol sendika" veya "şu partinin sendikası" noktasından da sıyrılmıştır. Çünkü biz Emek Platformu'nu da denedik, birliği amaçladık. Sokağa çıktığımız günlerde bize 11-12 sendikadan direkt destek gelmiştir. Dolayısıyla, biz kendimizi gerçekten yalnız hissetmiyoruz. Bizim üye profilimiz, dinamizmimiz ve gücümüz yalnız mücadele etmeye de yetiyor. Ancak bizim derdimiz, emeğin geriletilmemesi ve emekçilerin birliğidir. Bunu yapabilirsek emek, büyük bir kale kazanacaktır.

KSG: TC bu ülkeyi denetimi altında tutuyorsa, "Parayı bulsun ve ödesin" mantığı mı geçerli olmalıdır, yoksa eski yönetimlerin söylediği gibi "Ankara ne paketini, ne parayı ne de memurlarını istemiyoruz. Kıbrıs Türk halkı kendi kendini yönetebilme becerisine sahiptir" anlayışıyla gerekirse ekonomik zorluklar ve hatta açlığa dahi katlanarak Kıbrıs Türk halkının

KTOEÖS Genel Sekreteri Tahir Gökçebel'den İlginç Benzetme:

Kıbrıs'tak

- Biz, emekçilerle birlikteyiz, buna inanıyoruz. Çünkü emek-sermaye temel çelişkisinde emeğin ve haklarının geriletilmesine bizim onayımız yoktur.
- Biz de mücadelemizde emekçilerin haklarının iyileştirilmesinin rejimle de mücadele etmekten geçtiğini dikkate alıyoruz.
- Ekmek kavgası da aslında bir siyasi kavgadır, bir rejim kavgasıdır.
- Bu rejimin meşrulaşması veya deşifre edilmemesi için muhalifler susturulmaya çalışılıyor.
- Mücadele platformunu emekçiler oluşturmazlarsa, direnme şansını kaybederler.
- Şu anda neo-liberal saldırılara karşı emeği savunma, BMBP'nin kaldırabileceği bir yük değildir.
- Emekçilerin, temel emek-sermaye çelişkisini öne çıkaran politikayı sahiplenmeleri, bunları gerçekleştirip bir cephe oluşturmaları sayesinde ancak bir kurtuluş mümkün olabilir.
- Kendi örgütlerinin gücünü fark etmeyerek işbirlikçilikle, birtakım küçük çıkarlarla sendikal hareketi geriletkenleri de kınıyorum. Çünkü bu, emek-sermaye çelişkisinde sermayeye verilebilecek en büyük destektir!

TC'den bağımsızlığını öngören bir politika benimser misiniz?

T.G: Bu ülkede rejim sorunu vardır, kanıtları da ortadadır. Örneğin; 1970 Namibya hükümetinin uluslararası mahkemede açtığı davada onaylanan bir belge vardır. Bu, literatürlere geçmiş bir belgedir. Belge, o ülkede yapılan hukuki işlemler veya verilen belgelerin sadece yaş kağıdı ve günlük hayat düzenlemede uluslararası geçerlilik kazanmakta olduğuna işaret etmektedir. Nedeni de askeri rejimdir. Bugün güney Kıbrıs'a gittiğinizde kimlik kartınız geçerlidir. Ancak örneğin koçanı tanımıyor. Veya bu ülkede yaratılan hukuki sistemi tanımıyor. İşte bu örnek, bizdeki rejimin ne olduğunu tanımlamaktadır.

KSG: Namibya rejimi...

T.G: Evet, aynen öyle. Bu tanım, uluslararası literatüre girmiş bir tanımdır. Şimdi, rejim sorunu yoktur diyerek tüm hukuki kurumlarımızı çalışıyor farz edersek yanlış düşeriz. Nüfus, eğitim, sağlık gibi konularda da rejimin izlerini görürüz. Bu ortamda denk bütçe "Kıbrıs halkı kendi kendini yönetsin" düşüncesinin gereği yapılmadan, yani mücadele edilmeden, bu kaleler kazanılmadan durumu yanlış göstermek de rejime teslim olmaktır. Biz de mücadelemizde emekçilerin haklarının iyileştirilmesinin rejimle de mücadele etmekten geçtiğini dikkate alıyoruz. Çünkü ekmek kavgası da aslında bir siyasi kavgadır, bir rejim kavgasıdır. Bunu emekçilerin anlaması lazım. Siz bu ülkenin birtakım dengelerini belki değiştiremezsiniz. Belki silahlı güç yapısını veya devlet otoritesini aşamazsınız. Ama birleşerek verilecek olan emek kavgasında da aynı zamanda rejim kavgasının yapılabileceğini bilmek lazım.

Çünkü insanların en temel ihtiyaçları karşılanmadan insanların belli bir noktada fikrî olarak her şeyi kafasında çözümlemesi ve taleplerini normal kazanan ve geçim derdi olmayan insanlar gibi çözümlemeye gelmesini bekleyemezsiniz. Dolayısıyla, önce insanların yaşantılarını, kazanımlarını canlı tutacak, koruyacaksınız, bu dinamizmi oluşturacaksınız ki insanlar başka şeylerle ilgilenebilsin. Gerçekten rejim ve rejimin sıkıntılarına karşı çözüm üretebilsin.

KSG: Toplum olarak cari bütçe gelirlerinin çok kısıtlı olduğu bir ortamda toplumdaki gelir dengelerini bozucu maaş talebiyle ortaya çıktığınız iddia ediliyor. Bu ne kadar doğrudur?

T.G: Kapitalist rejim içinde zengin ülkelerde bile cari bütçesi denk olan ülke yoktur. Bu masalla insanlarımızı kandırmaya çalışan, bu rejimi gözden gizleyen anlayışı da iyi deşifre etmek lazım. Az önce söyledim; insanların yaşamlarının kalitesini veya kendi günlük yaşamının dışında da bir şeyler yapabilmesinin gerekçesini, ortamını yaratmak istiyorsak, en belirgin sorunları çözerek hareket etmeliyiz. Düşünün, çocuğu okuyan, kira, elektrik ödeyen bir insan günde 10-15 saat çalışıyorsa ve bunları karşılayamıyorsa o insanı meydanlarda göremezsiniz. O yüzden maaş konusu da emekçilerin kazanılmış bir kalesidir ve korunmalıdır. Biz 1993'ten beri aktif olarak meydanlardayız. Eylem çeşitliliğimize baktığınızda sendikanın her konuda fikir üretip ardında durduğunu, mücadele ettiğini görürsünüz. Ama maalesef bazı medya kuruluşları, güçlü olan sendikamızın direncini kırıp bu kaleyi alıp bir domino taşı etkisini yaratmak istemektedir. İdeolojik yönünü de oluşturarak toplumda sendikayı parçalayıp bölmek

rejim, Namibya rejimidir!

noktasına gelmek istediler. Ama bu oyuna gelinmedi.

KSG: Ülkedeki demokrasi mücadelesinin ileriye götürülmesi salt ekonomik hakların iyileştirilmesiyle başarılabilir mi?

T.G: Hayır, tabii ki başarılabilir. Biz görüyoruz ki, neo-liberal politikalarla yaratılmak istenen bazı şeyler var. Örneğin; 1980 sonrası Türkiye'de orta sınıf ortadan kaldırıldı. Ve örgüt ve mücadele yöntemleri derdinden çok, hayatlarını kazanma derdine düştüler. Ülkemizde de yaratılmak istenen esas hadiselerden birisi budur. İkinci olarak da ekonomideki reel büyümedeki paylar, sermayeden yana tutularak çalışan kesimlere yansıtılmayarak, ve bu kesimlerin daha fazla mesai, iş güvensizliği vs. ile çalıştırılarak örgütlülüğü, toplumu dağıtma anlayışı vardır. Örneğin toplumda işsizlik vardır. Ama şunu da görüyoruz; iş imkanları günden güne artıyor. Peki bu işsizliği yaratan nedir? Burada temel bir çelişki var; özellikle sendikası, örgütsüz çalışanlar daha fazla saat çalıştırılarak ve daha fazla işçi gereken yerlerde işçi alımının değil iş yükünün artırılması ile katmerli sömürüyü getiren anlayış, sonunda gerçekten toplumun ezilen kesimlerinin daha aktif politika yapmasını, hak mücadelesini engelliyorlar. Dolayısıyla, ekonomik mücadelenin anlamı büyüktür. Ama bizim sendikamız gerek ideolojik, gerekse ekonomik, sosyal, siyasal kavramlarla her platformda mücadele vermektedir. Bunu salt bir ekonomik mücadele olarak algılamak doğru değildir ancak, ekonomik mücadelenin de önemli bir kale olduğunu görmek lazımdır.

KSG: KTÖS'te neler oluyor? KTÖS'teki gelişmeleri nasıl değerlendiriyorsunuz?

T.G: Bu ülkede bir rejim sorunu olduğunu söyledik. Ve bu rejimin meşrulaşması veya deşifre edilmemesi için muhalifler susturulmaya çalışılıyor. Bu ilk defa yapılmıyor. Biliyorsunuz, Ticaret Odası seçimleri var, KTAMS seçimleri var, milletvekili-bakan olayları var. Bunların hepsi bu ülkede dinamizmi içinde taşıyan ve farklı kesimleri, heterojen yapıyla üretimi daha çok olan ve etkileyebileceği kitleleri sokağa çıkarabilecek potansiyele sahip olan örgütleri bir yönde pasifize ederek, sarı sendikaya dönüştürerek rejimin oynadığı oyunun deşifre edilmesini engellemek ve emekçilerin yaratılan bu rejimdeki paylarını daha da aşağı çekerek, dikensiz gül bahçesi yaratılması meselesidir. KTÖS bu müdahaleyi yaşayan ilk

örgüt değildir. Ama KTÖS'ün dinamik yapısında bu müdahaleyi savuşturabilecek potansiyeli olmalıydı. Aynı müdahaleleri biz 1-2 yıl önce direkt olarak yaşadık. Çeşitli dönemlerde UBP, daha öncesinde aynı müdahaleleri yaşadık. Rejimin bekçiliğini yapacak olanlar, sistemin muhalif üretmesini istemediler.

KSG: KTÖS'te yaşananlar düşünüldüğünde sizin sendikanızda da böyle bir huzursuzluk var mı?

T.G: Bizde geçmişte de bu denendi. Özellikle hükümetle eylemlerimizle karşı karşıya geldiğimiz dönemlerde bizde de yönetim kurulu içinde çeşitli hareketler yaratılmaya çalışıldı. Ancak sonuçta öğretmen sendikasına sahip çıktık. Eylemlerde, grevlerde sendikası ile bütünleşti. %95-98'lere varan oranlarla yönetimini destekledi ve bu oyuna gelmedi.

KSG: Sol adına hükümette olan CTP hükümeti döneminde BMBP'nin pasifize edildiğini ve bir zamanlar dayanışma içinde olan sendikaların birbirine düştüğünü görüyoruz. Yaklaşan 1 Mayıs arifesinde emperyalist güçlerin gerek dünyada, gerekse bölgemizde yürüttüğü talan hareketine karşı ve ülkemizin kangren olmuş çözümsüzlüğü karşısında tüm çalışan, işçi-emekçi kesimlerin güçbirliği sizce de elzem değil midir? Eğer elzemse anti-emperyalist bir güçbirliği ve özellikle sendikal hareketin yeniden işbirliği ve dayanışma içine girmesini nasıl sağlayabiliriz?

T.G: BMBP'nin re-organize olması için biz öneriler götürdük. Büyük mücadeleler verdik. Hatta BMBP'nin örgütlenme modellerini de yarattık. Tam bir noktaya geleceğimiz sırada birileri müdahale ederek bu yapıyı dağıttı.

KSG: O, "birileri" dediğiniz kimdir? Daha açık söyleyebilir misiniz?

T.G: Hükümette, tırnak içinde söylüyorum "iktidarda" olan ve bu rejimde oturduğu koltuğu kaybetmek istemeyen anlayıştır. Dolayısıyla burada buna müsaade edilmedi. Ancak BMBP'nin temel argümanı ekonomik başlamasına rağmen -ki biliyorsunuz ülkede ekonomik sarsıntı tüm kesimleri etkilemişti, Kıbrıs sorunu da tüm sorunların ana temasıydı- farklı anlayıştaki sendika, oda ve partilerin bir araya gelebileceği bir platforma dönüşmüştü. O dönem ayrıca 24 Nisan iradesi ve hükümet, "iktidar" değişikliği yaşanmıştı. Ondan sonra BMBP'de yer alan ve rejimin aynen devam

edeceği garantisini gören bazı örgütler, emek-sermaye yönündeki tavırlarını netleştirdiler. Dolayısıyla BMBP'nin kendi içinde yarattığı çelişkiyi görerek biz de Emek Platformu diye bir şeyle mücadele etmeye çalıştık. Ama yine de aynı çevreler -nasıl ki bir protokol masasında sendikaları dağıtabiliyor, kendine yakın birileriyle emekçilerin hakları gaspedilerek emek-sermaye çelişkisinde sermayeye daha çok hak kazandırıyor- burada da müdahale oldu. Emekçileri siyasi bölünmeye göturdüler. Hatta emeğin birliğini engellemek için ideolojik saldırılara da giriştiler. Emeğin ideolojisinden ve gündem yaratıp tavır koymasından çekindikleri için bizleri Kızılmacılıkla suçlayan bir ideolojik yaklaşım geliştirilmiştir. Bunu yapan da sermayeden beslenen, sermayenin göbeğinde oturan anlayıştır.

Emekçi olan insanların eriyen hak ve özgürlükleri alınıp yazılmadı, bunlar gelecek! İşte bu mücadele platformunu emekçiler oluşturmazlarsa, direnme şansını kaybederler. Bugün sağ-sol, falan-filan partili diye parçalanmış emekçiyi toplayıp bir cephe oluşturamazsak bunlara karşılık veremeyeceğiz. Memur-öğretmen, öğretmen-veli, öğretmen-öğrenci kavgasını yaratan anlayış, bu amaçlara hizmet etmektedir. Bu da bilinçli yapılmaktadır. İdeolojik temeli vardır. Bazı medya da kullanarak, ideolojik temel yaratmış, ayrıcalıklı zümre veya sınıf pozisyonuna geçmiş gibi öğretmeni, hele hele heterojen bir yapıya sahip olan KTOEÖS'ü hedef yapmaktadır. Bu bilinçlidir, ideolojiktir ve sermayenin yanındadır.

KSG: Bugün neo-liberal saldırılar oluyorsa, bu gökten inmiyor. Bu yasalar, dünya emperyalist sisteminin bir gereği olarak geliyor. Son tahlilde emperyalist dünya sisteminden kopmak zorunluluğuyla karşı karşıya olduğumuzu düşünüyoruz. Peki bilinçsiz, yanlış bilince sahip, yanlış yerde örgütlenmiş veya apolitik insanları ve hatta sendika önderliklerini emperyalizme karşı bir birliktelikte örgütleyebilmek nasıl mümkün olacak? Bunu yakın veya uzun vadede mümkün görüyor musunuz?

T.G: Öncelikle örgütlü kesimlerin bu dediklerini fark ederek buluşacağı bir çatı gereklidir. BMBP'deki nüvelere bakarsak, emek mücadelesi veremeyeceği açıktır. BMBP, dünyaya mal olmuş, ismi olan, Kıbrıs sorununa damgasını vurmuştur ve belki de

Kıbrıs sorununun çözümü konusunda devam etmelidir. Ama şu anda neo-liberal saldırılara karşı emeği savunma, BMBP'nin kaldırabileceği bir yük değildir. Öncelikle emekçileri bölen anlayışları ortadan kaldırmak lazım. Emekçilerin, temel emek-sermaye çelişkisini öne çıkaran politikayı sahiplenmeleri, bunları gerçekleştirip bir cephe oluşturmaları sayesinde ancak bir kurtuluş mümkün olabilir. Eğer bu olursa, eleştiri konusu yaptığımız yönetimler de el değiştirecektir. Çünkü değişmelidir. Sermaye işbirlikçisi anlayış yok edilmeden emek kazanamayacaktır. Bir başka nokta; kuzede hiçbir güvencesi olmayan, rejimin desteklediği ve bilinçli olarak o şekilde tuttuğu çağdaş köleler, emekçiler gelmektedir. Onların da kazanıldığı bir emek mücadelesi verilmelidir. Temel çelişkiyi yaratan, emekçiyi emekçiye kırdırtan anlayış buradadır. Bir de maalesef özel sektöre para verilmeyi deniyor. Ben iddia ediyorum ki özel sektöre müthiş bir para akıtılıyor. Para veriliyor ama bu para özel sektör çalışanlarına gitmiyor. Bu yüzden özel sektör çalışanlarının da örgütlenmesi gerekir. Tüm bunları istemeyen anlayış, örgütleri de parçalayarak günün birinde bu cepheleşmeyi ortadan kaldırmayı hedeflemektedir. Bunu başarabilirlerse emek çok çok gerilere gidecektir, orta sınıf da kalmayacaktır, yaşam standardı çok geriye düşmüş bir çoğunluk ile mutlu bir azınlık yaratılacaktır. Ama emekçiler nitelik ve nicelik olarak güçlüdür, gücünü de üretimden alır. Bunun tersi olursa, birlik ve dayanışma kurulursa, bu ülkede bazı değerleri koruma, neyin siyasetinin yapılabileceği konusunda siyaset üretilebileceğini düşünüyorum. Kendi örgütlerinin gücünü fark etmeyerek işbirlikçilikle, birtakım küçük çıkarlarla sendikal hareketi geriletkenleri de kınıyorum. Çünkü bu, emek-sermaye çelişkisinde sermayeye verilebilecek en büyük destektir!

KSG: Bize zaman ayırdığınız ve görüşlerinizi paylaştığınız için çok teşekkür ederiz.

T.G: Ben teşekkür ederim. İyi çalışmalar dilerim.

Protokol Görüşmeleri ve Süreci

Maliye Bakanlığı ve Ülkedeki yetkili sendikalar arasında yaklaşık üç ay önce, protokol görüşmeleri başladı. Kamuda çalışan memur öğretmen ve işçileri yakından ilgilendiren bu görüşme süreci çalışanların yıl içindeki alacakları maaşları ve özlük haklarının pazarlığı olarak biliniyor.

Fakat bu süreç hem başlangıcı hem de sonuçlandırılması, açısından tartışılması gereken bir çok çelişkiler içerir.

Hükümet, yeni mali yıl görüşmelerini 2006 yılının Kasım, Aralık aylarında meclis'te görüşüp sonlandırdıktan sonra da, 2007 yılını, ocak, şubat ayı gibi yetkili sendikalar ile görüşmeye oturur.

Hükümet 2007 mali yılını, 2006 yılının en geç aralık ayı sonuna kadar sonuçlandırır. Yani kamuda çalışan tüm kesimlere ne verileceği karar altına alınır ve bu karardan sonra da sendikalar ile çalışanların maaş pazarlığına oturulur.

Çalışanlara vereceği maaş belli olduktan sonra, Maliye Bakanlığı ve sendikalar arasında neyin pazarlığı yapılıyor hiç belli değil. Üstelik bu yıl Ocak ayı başlarında Maliye Bakanı'nın çalışanlara %1 den fazla artış veremeyeceğini açıklamasına rağmen, sendikaların o masa etrafında toplanması, sendikalar açısından büyük hata olmuştur.

Sendikaların yaptığı hatalar bununla da sınırlı değil. Yıllardır gelmiş geçmiş tüm maliye bakanları bu gibi görüşmeleri, iki öğretmen sendikası olan KTOEÖS ve KTÖS ile kamuda örgütlü en çok üyeye sahip olan KTAMS ve KAMU-SEN ile kamu işçilerinde örgütlü KAMU-İŞ sendikaları ile sürdürmekte, bu sendikaların adına da yetkili sendikalar denmekte. Hükümetin bile yetkili olmadığı bir ülkede, yetkili sendika yakıştırması ne kadar inandırıcıdır?

Ancak hükümetler bunu iyi kullanarak sendikaları yetkili ve yetkisiz diye bölerek, görüşme sürecinin başında sendikaların gücünü kırmaktadırlar. Bazı sendikalar da buna çanak tutmaktadırlar, yıllardır birlikte mücadele eden küçüklü, büyüklü tüm sendikalar, mali protokol süreci başladığı zaman, yetkili ve yetkisiz diye kendi içlerinde bölünmekte, ve protokol masası etrafında olanlar, olmayanlar ile bu süreci paylaşmak istememektedirler.

2007 yılı mali protokol görüşmelerinde, sendikalar bu yıl bir ilki gerçekleştirdi ve görüşmeler başlamadan bir araya gelerek, bu süreci birlikte götürmeyi ve görüşme masasına da taleplerini ortak vermeyi karar altına aldılar ve kararlarının resmileşmesi için de kendi aralarında bir akit imzaladılar. Bu anlaşma çerçevesinde de tüm kesimlerin öğretmen, memur ve işçilerin özlük haklarını içeren 102

maddelik ortak öneri ile görüşmelere başladılar.

Bu görüşmeler yaklaşık üç ay sürdü, bu süre içinde sendikalar bir büyük hata daha yaptılar, bu üç aylık süre içinde masa etrafında ne görüşülür, bu 102 madde nelerden oluşur, maliye bakanı ile hangi maddelerde anlaşma sağlandı, hangi maddelerde anlaşma sağlanamadı, tüm bunlar sendika üyelerinden ve kamu oyuncağı gibi saklandı. Halbuki sendikalar o masa etrafında üyeleri için vardır ve onların haklarını savunmaktadırlar. Bu görüşmeleri üyeleri ve kamuoyu ile paylaşmaları gerekiyordu. Bu gizliliğin, sürecin sonunda Maliye bakanının ekmeğine yağ süreceğini, sendikacılarımız düşünemediler.

Tüm bu çelişkiler ile başlayan ve çelişkiler ile devam eden bu sürecin doğru bitmesi de mümkün olamazdı, olmadı da zaten.

Mali protokol görüşmeleri içerisinde sendikalar %13'lük maaş artışı istemesine rağmen, Maliye Bakanı %3,5'lik bir artış önermiştir, sendikaların 102 maddelik özlük haklarına yönelik taleplerinin hiçbirine de Maliye Bakanı olumlu bir yaklaşım göstermemiştir. Protokol görüşmelerinde çetin pazarlıklar sürerken, KTAMS masa etrafındaki güç birliğini bozacağının sinyallerini vermeye başladı ve sendikaların sürece yönelik kendi aralarında yaptıkları toplantılara katılmamayı ve bireysel hareket etmeyi tercih etti. KTAMS'in bu hareket tarzı diğer sendikalar arasında teslimiyetçilik olarak değerlendirilse de KTAMS duruşundan taviz vermedi ve diğer örgütler ile yaptığı anlaşmayı yok sayarak ortak verilen önerinin dışında maliye bakanlığına öneriler vermeye başladı.

KTAMS'in bu davranışı ile, Maliye Bakanlığının bu süreçte sendikaları bir birine kırdıracağının sinyalleri geliyordu. Protokol masası etrafında sendikalar Maliye Bakanı ile mücadele ederken diğer taraftan da KTAMS yetkilileri ile mücadele sürdürmek zorunda kalıyorlardı.

Sendikalar bu sorunlar ile boğuşurken hükümet de boş durmadı, Hükümet'in KTAMS'i yörüngesine alarak memur sendikalarını bölmesi kendi öğretmenleri de bölmeliydi ki protokol görüşmeleri istediği gibi sonuçlandırılabilir. Bu anlayış ile KTÖS içerisinde gizli operasyonlara başladı.

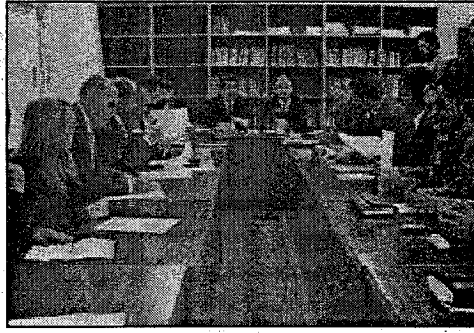
KTÖS Genel Sekreteri görüşme sürecinde verdiği demeçlerde, Maliye Bakanlığı ile protokol görüşmelerinin sonuçlanamayacağını ve günün sonunda sendikaların grev dahil her türlü eyleme gidebileceklerini söylerken, KTÖS Yönetim Kurulu

sürpriz bir karar üreterek, Maliye Bakanının sunduğu önerileri imzalayabileceklerini açıklıyordu.

Bu noktadan itibaren kavga KTÖS Genel Sekreteri ve Yönetim Kurulu arasındaki kavgaya dönüştü. 28 Nisan tarihinde yapılacak olan KTÖS Genel Kurulu tartışmaları, Protokol tartışmalarının önüne geçti. Genel Sekreterin, bazı Yönetim Kurulu üyelerini hükümete teslim olmakla veya hükümetten rüşvet almakla suçlamasına karşılık, bu üyeler de Genel Sekreteri bireysel davranmakla Yönetim Kurulu kararlarına uymamakla suçladılar. 30 Kişilik Yönetim Kurulu içerisinde 11 Kişinin başlattığı bu kavga KTÖS'ün hükümete karşı sürdürdüğü muhalefeti kırmaya yönelik organize bir harekettir. Çok iyi biliniyor ki mesele yalnız protokol görüşmeleri değil, Sosyal Güvenlik Yasa Tasarısı gibi toplumu derinden etkileyecek yasalar mecliste beklemekte ve bu yasalar sürekli KTÖS ve diğer sendikaların muhalefeti ile gecikmektedir. Bu süreci çok iyi değerlendiren belli güçler KTÖS'ü bölebilmeyen tam zamanı olduğunu biliyorlardı. Nasıl olsa sendikanın Genel Kurulu olacak ve sendika'ya karşı bu güçlerin yapacakları operasyonlar da sendika'nın kendi içinde Genel Kurul'a yönelik bir tartışma olarak algılanacaktı. Bu düşüncelerinde de yanılmadıklarını kabul etmek gerekir. Bir çok örgüt bu gidişe karşı tavır belirlemesi gerekirken, bu gün KTÖS'e yapılanların yarın kendilerine de yapılacağını düşünmeden, sesiz kalmayı tercih edip bu meselenin KTÖS'ün bir iç meselesi olduğunu, soruna taraf olmanın sendikanın Genel Kurulu'na müdahale olacağını düşündüler. Düşündüler mi, yoksa düşünmek zorunda mı bırakıldılar bu da beyinlerde kalacak bir başka soru.

Bu toz duman içerisinde, gündem de değişmiş iken, "fırsat ganimettir" zihniyeti ile Maliye Bakanı sunmuş olduğu önerileri imzalayacağını ilan eden sendikaları, metni imzalamak üzere toplantıya çağırır. Beş sendika ile Maliye Bakanı arasında başlayan mali protokol süreci sadece üç Sendikanın imza atması ile sonuçlandı.

Maliye Bakanlığı ile anlaşmaya varan sendikalardan KTAMS üyesine karşı değil de hükümete karşı olan yükümlülüğünü yerine getirmenin gururunu yaşıyor. KTÖS bölünmelere devam ediyor, KAMU-İŞ ise "ben bu anlaşmaya imza attım ama onaylamıyorum, sadece işçiler için toplu sözleşme yapabilirim için bu Protokol'ün bir an önce bitmesi gerektiğini düşünüyorum o yüzden imzaladım" diyor. Diğer iki sendika KTOEÖS ve KAMU-SEN ise bu anlaşmaya imza atmamayı, eylem sürecine

girebileceklerini söylüyorlar.

Bir diğer önemli sendika olan KTOEÖS bu sürecin başından itibaren duruşundan hiç taviz vermeyerek, o masanın etrafına sadece üyesinin hakları için gittiğini söylemektedir. KTOEÖS'ün bu duruşu diğer sendikalara da örnek olmalı; üyesi ile Yönetimi tek vücut olarak hareket edebilmeli. Bunu KTOEÖS başarabilmişse diğer sendikalar niye başaramasın?

KTOEÖS 13 Nisan tarihinde tüm bu gelişmeleri kınamak adına ve sendikalara karşı başlatılan bu yok etme operasyonuna karşı, örgütlü olduğu tüm orta dereceli okullarda grev ilan ederek, bir de miting düzenlemiştir. Çok iyi bir katılım ile hem grevi hem de mitingi tamamlayan KTOEÖS'na Protokol görüşmelerinde yetkisizdir gerekçesi ile görüşmelere alınmayan sendikalar da mitinge katılarak destek verdiler. İlerleyen günlerde bu eylemlerin devam edip etmeyeceğini göreceğiz.

Çalışanların maaş ve özlük haklarının görüşülmesi adına başlayan bu süreç, Maliye Bakanı'nın masa başında kazandığı zafer ve hükümetin de sendikaları bölmesi ile sonuçlanmıştır.

Çalışanların hiç mi kazancı yok bu sürecin sonunda diye bir soru akla gelebilir. Çalışanlar, sendikasını elinden alan bir hükümet ve işveren karşısında ne kazanabilir ki.

Bu süreçte hükümete ve işverene, üyesini satan sendikalar var.

Bu süreçte sendikasına karşı olan dış müdahalelere ses çıkarmayıp çanak tutan sendikacılar var.

Bu süreçte sendikal yaşamı bitirmek isteyenler ve onların işbirlikçileri var.

Tüm bunların var olduğu yerde çalışanların ne kazandığını sorgulamak da bu süreç kadar yanlış olur.

Çalışanlar sendikalarına sahip çıkma mücadelesi vererek sendikalarını hükümete dolayısıyla da işverenin hizmetine sunmayarak günlük haklarını olsun koruma altına alabilirler. Aksi durumda kazanılmış haklarını kaybetme yanında durumlarının her gün giderek daha da kötüye gittiğini, sömürmelerinin artarak kötüleştiğini yaşayarak göreceklardır.

Gençlik Örgütleri Haykırdı:

Son dönemlerde yükselen milliyetçilik ve artan faşist eylemlere karşı seslerini yükseltmek için biraraya gelen Kıbrıs Sosyalist Partisi Gençlik Birimi, BKP Gençlik Kolları, YKP Gençlik ve Baraka Kültür Merkezi bu amaçla bir dizi etkinlik düzenlediler.

İlk olarak 25 Nisan Çarşamba günü KTÖS Lokalinde dha önce BRT'de gösterilen ve faşist çevrelerin saldırılarına neden olan "Duvarımız" isimli belgesel filiminin gösterimi ile başlayan eylemliliğe yoğun katılım oldu.

26 Nisan Perşembe günü ise "Pronto Çemberi" olarak bilinen yerde toplanan gençlik örgütleri burada faşizm karşıtı pankartlar açtılar ve slogan atarak bölgeden geçenlere bildiri dağıttılar. "Faşizme geçit yok!", "Faşizme karşı omuz omuza!", "Faşist odaklar kapatılsın!" vb. Sloganlar atan gençlere halktan da destek geldi.

Son olarak 27 Nisan günü İçişleri Bakanlığı'na giderek Bakan Özkan

"Faşizme Geçit Yok!"

Murat'ı ziyaret eden gençlik örgütü temsilcileri, bakandan ülkedeki faşist örgütlenmelerin önüne geçilmesi yönünde adım atılmasını talep ettiler.

Yapılan eylemlerin içeriği dönemselsel olarak önem taşımaktadır. Özellikle 24 Nisan Referandumunu sonrasında her iki tarafın hakim kesimleri dış güçlerin de desteğiyle Kıbrıs'ın iki tarafında da milliyetçiliği yükseltmeye ve gerektiğinde faşist örgütleri ön plana çıkartmaya başlamışlardır. Yaşanan olaylar "artık geçmişte kaldı" şeklinde söylemlerle kitlelerin faşizm karşıtı tepkilerini yatıştırmaya çalışan egemenlerin aslında faşist örgütleri her zaman ellerinin altında hazır tuttuklarını ve ihtiyaç duydukları

anda bunları ortaya çıkartıp ilerici, demokrat kesimlere karşı kullanabileceklerini bir kez daha göstermiştir.

İlerici, demokrat kesimler her zaman bu gibi gerici örgütlenmeler karşı uyanık olmak durumundadır. Özellikle kitlelerde yoksullığa, haksızlığa ve düzene karşı

tepkilerin arttığı dönemlerde kitlelerin bu tepkilerini kullanarak onları

faşist örgütlenmelere çektikleri geçmişte defalarca yaşanmıştır. Kapitalizm ihtiyaç duyduğu oranda bu örgütlenmeleri kullanmıştır ve kullanmaktadır. Buna karşı hazırlıklı olmak ve kitleleri bilinçlendirmek her ilerici ve demokrat kesimin görevi olmalıdır.

Bu bağlamda yapılan eylemlilikler yerinde ve anlamlıdır. Ve bunları ileri taşımak gereklidir.

Bizler KSG olarak bu eylemlere desteğimizi açık şekilde vermeye devam edeceğiz.

Mişaulis ve Kavazoğlu'na Gençlik Örgütlerinden Ortak Anma

13 Nisan 1965'te PEO sendikasında sendikal faaliyet yürüten demokrat insan, Derviş Ali Kavazoğlu ve Kostas Mişaulis, yürüttükleri sendikal faaliyetleriyle yerli/yabancı sermaye sahiplerini rahatsız etmelerinden dolayı TMT'nin tetikçileri tarafından katledildiler.

Katledilen bu iki demokrat sendikacı, katledildikleri günden bugüne kadar, özellikle son yıllarda ortak anma etkinlikleriyle anılmaya başlandı.

Bu sene aralarında Kıbrıs Sosyalist Partisi Gençlik Birimi'nin de bulunduğu BDH Gençlik Kolları, BKP Gençlik Kolları, YKP Gençlik ve Baraka Kültür Merkezi örgütleri Kavazoğlu ve Mişaulis'i 13 Nisan akşamı KTÖS lokalinde

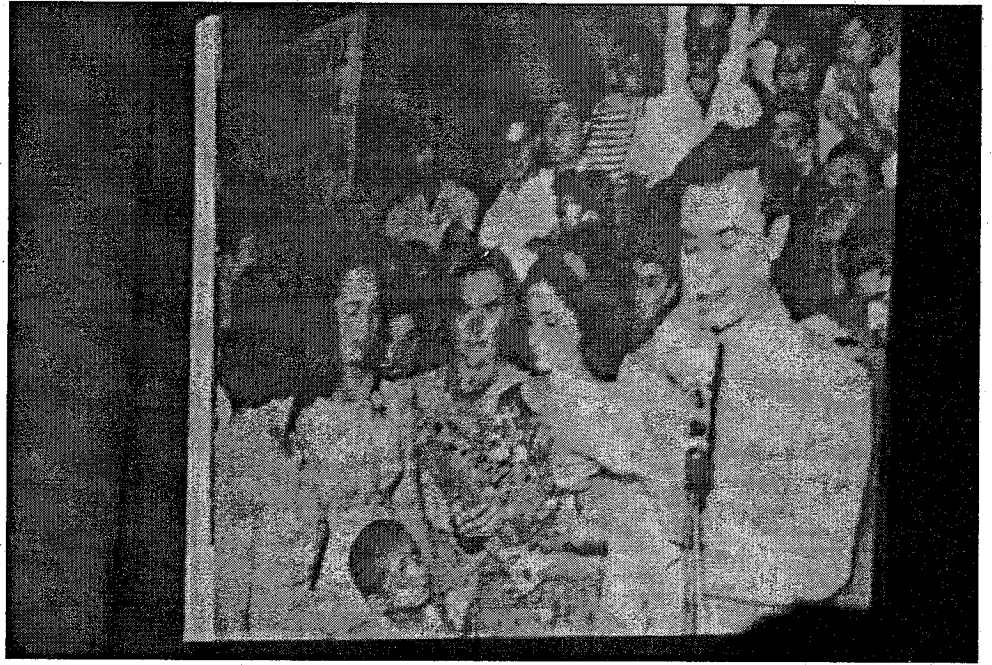
düzenledikleri ortak anma etkinliği ile andı.

Anma etkinliğinde ilkin geceyi düzenleyen gençlik örgütleri adına ortak bir metin okundu.

Ardından, Derviş Ali Kavazoğlu ve Kostas Mişaulis'in yaşamlarını, mücadelelerini ve katledilişlerini konu alan kısa bir sinevizyon gösterimi gerçekleştirildi.

Sinevizyon gösterisinin ardından Kavazoğlu'nun yaşamı boyunca en sevdiği şarkılardan olduğu öğrenilen bir şarkısında içinde olduğu kısa müzik dinletisi gerçekleştirildi.

Müzik dinletisi sonrasında, Kavazoğlu ve Mişaulis'in mücadelelerini sürdürdükleri zamanlarda onları yakından tanıdıklarını belirten Kamil Tuncel

ile Aziz Barışoğlu, gecenin konuşmacı konukları olarak söz aldılar. Konuk konuşmacılar öldürülen Kavazoğlu ve Mişaulis'le ilgili bilgilerini katılımcılara aktardılar.

Böylece açılmış olan sohbet ve tartışmalar sırasında genel olarak anma gecesinin salt bir "anı tazeleme ve nostalji yapma" şekline büründürülerek orada bırakılmak istenmesi KSG olarak bizlerin dikkatini çeken bir unsur oldu.

KSP Gençlik Birimi adına etkinliğe katılan gençler, anma etkinliğinde açılan sohbeti/tartışmayı, katledilen bu iki demokrat insanın siyasetleri açısından ele almaya çalıştılar.

Bununla birlikte böylesi etkinliklerde "nostalji yapmak" yerine siyasetlerin ele alınması, sorunun burjuva-emperyalist tahakküm olduğu ve bu tahakkümün bugün de devam ettiği belirtilerek, aslolanın işçi sınıfının iktidarının kurulması için mücadele yürütmek olması gerektiği vurgulandı.

Bizler KSG olarak umarız ki bundan sonraki anma etkinliklerinde ve ortak eylemliliklerde amaç sadece "nostalji yapmak" değil de sorunların siyasi nedenlerini ele alan ve bunlara işçi sınıfı temelinde çözüm üretmeye yardımcı olmak, burjuva-emperyalist yıkmaya yönelik ne yapılabileceğine dair somut ve yol alıcı tartışmalar olur.

KIZIL SANAT

'Başlarken' diye klâsik bir başlık kullanmak istemedim. Çünkü Kıbrıs işçi sınıfının gazetesi KSG, sosyalist felsefenin öngördüğü materyalist düşüncüyü sayfalarında ürettiği gibi ilerici, devrimci sanata da çıktığı ilk günden beri kucak açmıştır.

Bunu yapmaya mecburdur. Çünkü KSG yaşayan bir vücutsa, oksijeni olan ilerici ve devrimci sanatsız yaşayamayacağının bilincindeydi. Kanı olan işçilersiz yapamayacağı gibi. Beyni olan önder kadrolarsız parlak günlerin yollarını gösteremeyeceği gibi.

Bu yüzden ilerici ve devrimci sanat tohumcuğu, nemli pamukların arasında filiz verdi. Onu bugün, güzel bir Mayıs günü toprağa ekeceğiz.

Parmaklarınızın arasında tuttuğunuz bu incecik ve kırılğan beden, kucaklanamayacak kadar gövdeleşmesini, zayıf kılcal köklerinin bir yamacı tutacak kadar pençeleşmesini ve bir dokunuşta kırılacak ilk yapracıklarının, koskoca gölgelik dallar oluşunu görür gibiyim.

Bu kızıl sanat ağacının altında bir gün Kıbrıs işçi ordusundan bir birlik dinlenme molası yapacak. Kıbrıs halkları panayırılar düzenleyecek. Halk ozanları 'Çatisto'larla, genç kızlar ve erkekler yerel giysili oyunlarıyla bu ağacın altında eğlenceler tertipleyecek.

Aramızda sınırlar olmayacak. Sınırları koyanların, acıları çektirenlerin, emekleri sömürenlerin, yoz sanatı övenlerin, doğruyu

söyleyenleri dövenlerin, pusu ile öldürenlerin kışkırttığı tekme eskimeye yüz tutmuş olacak bile. Biz kurduğumuz sosyalist devletimizde ilimle, bilimle ve sanatla uğraşacağız artık. 24 saat hem de.

24 saat ilimle, bilimle ve sanatla uğraşmayı kokuşmuş kapitalist ideoloji 'Aç kalmak' la eşdeğer bulacak şüphesiz. Çünkü bizi hem bilimsiz hem sanatsız hem de aç bırakan odur. İşine gelir mi?

Bu ağacın büyümesini onun için istemeyeceklerdir. Bu ağaç, onların daha fazla kâr, daha fazla kan, daha fazla acı, daha fazla kin, daha fazla milliyetçilik, daha fazla bayrak emellerine ters düşüyor. Onların bu kokmuş, rezil ve katil ideolojileri insanlığa yakışıyor. Fakat sosyalist ideoloji bir rüya. O gerçekleşemez. O insanlığa yakışmaz. O bir öcü. 'Aramızda öcüler var' diyorlar. Halk düşmanları sizi..

24 saat bilim ve sanatla uğraşma uğraşma tembelliğe alışacağız. Onlar bizim fenalığımızı isterler mi? Bu kadar sanat bize çok bile. Dört yol ortasına plastikten renkli lâleler ve selevler konulursa yeter de artar bile. İnsan hem onlara baka baka sanat açlığını giderecek, hem de kentimiz 'sanat kenti' olarak anılacak. Yani Lokmacı'daki kaldırılan köprü ile Lefke meydanındaki portakal süslemesi arasında strateji yönünden hiç bir fark olamaz. İkisi de aklın ırzına tecavüzdür. Herkes şair, ressam ve müzisyen mi olacak? KERHANELERİNİ KİM YAPACAK SONRA?

Kötü düzene baş kaldıran bir devrimcidir. Bir şairdir. Bir ressamdır. Bir düşünürdür. Bir tek

şairin, bir tek ressamın bu düzenin hapisanesinde niçin olmadığı sorusu size yurdumuzdaki sanat ve sanatçının düzenle içli dışılığı hakkında bir fikir verebilir. Bu adi düzen sanatı da sanatçısını da böyle ister. Bugün olduğu gibi, uyşuk, tembel, anlamsız, içeriksiz fakat hedefi olan. Hedefi ise, sanatın, hiç olmazsa sömürü düzenini eleştirmemesi, onu rahat bırakması, başını başka yöne çevirmesi ve başları başka yöne çevirtmesi. Böylece kendileri de hiçbir karşı koyuş görmeden, isyan bastırmaya gerek kalmadan, grev korkusu yaşamadan, sarayları taşlanmadan önlere konulan pastadan paylarını yemeye devam etsinler.

Gerçek sanatçı zekidir. Mutlaka olanların farkındadır. Kendi kendisiyle yaptığı onur savaşını kaybetmişse, sanatı da yok olmuş demektir. Eğer kazanmışsa sanatı onu unutulmazların arasına tasiyacaktır.

Kitleler sosyalist bilimsellik, sanatın eksikliğini de duyacaklardır. Birileri onların bu yaşam eksikliğini, yoz sanatın bataklığından belki de kurtularak, belki de hiç bulaşmadan vermeye başlayacaktır. İşte bu birileri, bilimsel sosyalizmin ilerici ve devrimci sanatçıları olacaktır.

Bu sayfalar, sınıf kavgasında, kalem, fırçasını, keskin, sahnesini, kamerasını kullanacak savaşçılar bekleyecektir.

SINIFIMIZIN KURTULUŞU İÇİN
YURDUMUZUN KURTULUŞU İÇİN
İNSANLIĞIN KURTULUŞU İÇİN.

SANATÇILARA İHTİYACIMIZ VARDIR!

Kısa bir deneme

Hun Adamoğlu

Sanatçı;

Özellikle resim çizimi ve heykeltıraşlıkla uğraşan veya bu işte ustalaşan kimse.

Sorun

Sosyalist Partimizin örgütünde yazarlarımız, gazetecilerimiz, Web sayfamız, gazetemiz, bunların yan kollarında tüm gayretleriyle sınıf mücadelesi veren yoldaşlarımız vardır.

Fakat Sosyalist Parti olarak çok önemli bir eksikimiz vardır. Saflarımızda ressamımız yoktur. Bir tane bile.

Niçin Önemlidir?

Sanatçı bir öğretmendir, görsel öykü anlatıcısıdır. Doğru ellerde bir heykel, ucuz bir resim basması, terkedilmiş bir çizim, içinde, binlerce kelimeyi barındırabilir. Bunlar esinlendirebilir, uyandırabilir, düşüncelerde değişiklik yapacak kadar yürek yakabilir, hareket yaratabilir. Sanatçılar, kaybolmaya yüz tutan geleneklerimize hayat verebilirler. Korunmuş zengin Kıbrıs kültürümüzü, sosyalist ilkelerimizle birlikte ileriye taşıyabilirler. Kızıl Bayrak altında birleşen Kıbrıs'lı Sanatçıların kuvvetini hayal edebilir misiniz?

Sanat tarihi, çeşit şekil ve büyüklüklerde, çeşit felsefi ve ideolojik farklılıklar gösteren grup ve hareketlerle noktalanmıştır. Siz bu yazıyı okurken, dünyanın bir yerlerinde bir grup sanatçı örgütlenmektedir. Biz kendimizi bu kadar önemli bir olgudan nasıl yoksun bırakabiliriz? Önlem almamız!

Durum

Kıbrıs halkının sanatta sesi yoktur. Gerçekte,

Kıbrıs'ta görsel sanat pratikte varolmamıştır. Hükümet yanlısı basın, zaman zaman bize Kıbrıs'lı bir sanatçı tanıtır. Fakat gösterdiği sanat eseri olağandır. Konu dışılığı bir tarafa, biz sosyalistleri ve genel halkı ilgilendiren ve Kıbrıs'lıların acılarını gösterecek kaynaklarımız dururken, ya bunlar gösterilmiyor veya sebepleri işlenmiyor.

Çiçek resimleri, milletimizin sonsuz problemleri delik deşik edilmesine bir açıklama getiremez. Çıplak kadın resmi, Kıbrıs'lıların sahte ve yabancı bayraklar altında, kukla liderlerin idaresinde yaşamasını açıklayamaz. Bir cami resmi, genelde Kıbrıs sorunu / konusu olarak bilinen bu kısır döngüde niçin çürüdüğü müze ilişkin bir bilgi veremez. Onun için bizim 'sosyal gerçekçilik' - Social Realism* - eğiliminde sanat üreten sanatçılara ihtiyacımız vardır. Bu sanat formu utanmadan çıplak gerçekleri gösterir. Bu sanat şekli yalanlara balyozla vurur.

Yüzlerce ve binlerce sanatçı dünyadaki çeşitli üniversite, kolej ve akademilerden terim yerindeyse eğitilmiş olarak her yıl mezun oluyor. Fakat kaç tanesi sosyalist olup Kıbrıs'tadır? Sanatçıları aramızdan bulmalı ve kabuklarından çıkmaları için cesaretlendirmeliyiz. Sanatçıların gelip bize katılmasını bekleyecek zaman lüksümüz yoktur. Eğer birinin sanata karşı sevgisi varsa ve sanatçı olmaya istekliyse, o aşağılanmamalı veya alçaltılmamalıdır. Örnek vermem gerekirse, sanatın sosyalizm amacı için konu dışı ve önemli olmadığı görüşünü savunan sosyalistler tanıyorum. Bu adları sosyalistlerin, görsel sanatlara karşı ilgi duyanları hayal kırıklığına uğratmalarına izin verilmemelidir.

'Sanatçı, insan ruhunun mühendisidir.'

J. Stalin

Ne yapmalı

Diyelim ki, zamanı gelince birkaç sanatçı birleşerek etkin bir sosyalist sanatçı formu kurarlar. Ne yapacaklar? Birbillerini kendi alanlarında eğitebilirler. Örnek versem, çizim, insan anatomisi ile ilgili resim, heykel ve natürmort dersleri organize edebilirler. vb Sanat turları, müze çalışmaları, dağlar kadar anlayacak sanat teorisi ve sanat tarihi vardır. Bu teorilerle ilgili gurup tartışmaları ve çok yönlü conceptler açıkça tartışılabilir. Kıbrıs gelenek ve göreneklerini birbirlerine aktararak çalışmalarını yapıcı biçimde eleştirebilirler. Ortak resim sergilerini halka açabilirler. Bu gurup kendilerinin hem sanat öğrencisi, hem de sanat öğretmeni olan bir öğrenme merkezi oluşturmuşlardır. Sanatın tekniğini öğrenmek yaşam boyu süren bir mücadeledir. Yalnız başına öğrenmek daha zordur, fakat imkânsız değildir. Bu tohumun büyümesi artık hayal gücüne, kararlılığa ve sağ duyuya kalmıştır.

'Binlerce millik yolculuk tek adımla başlar'

Confucius.
M.Ö.551-479

'Halâ daha öğrenirim'

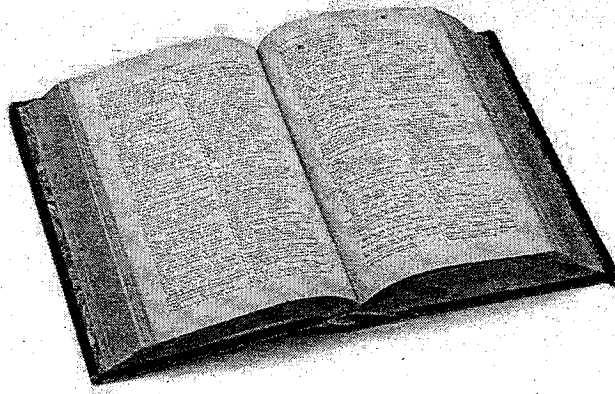
Michelangelo. 1475-1564

Sosyal gerçekçilik formunda ürün verebilecek bir gurup sanatçımız veya bir tek sanatçımız olsa, yeni ve doğru bir yönde muazzam adımlar atacağız. Ve bunun getirilerini eksiksiz tüm Kıbrıs halkı hissedecektir.

*Social Realism '...Ard arda gelişip bilinçle büyüyen, kırsal ve şehir toplumlarının yoksulluk deneyleri... Milletten millete değişiklik gösterebilir. Ya fakirliğin kötü durumuna aşırı duygusallık gösterilir veya politik mücadeleye daha fazla odaklanmaya işaret edilir.

Başlıksız

Halil Yilmaz

Tanımayanların, ayıplanacağı isimler vardır. Ve bilmezseniz kınanacağınız düşünceler... İsimlerin sahiplerini sevmek ya da düşüncelere katılmak zorunda değilsiniz ama kulağınız onlara aşina olmak zorunda. Newton, Einstein, Tolstoy, Balzac, Gandhi... Bulunduğunuz çevreye, aldığınız eğitime göre upuzun bir liste çıkartmak mümkün. Düşünceler için de yapılabilir aynısı. Komünizm, kapitalizm, evrim teorisi, postmodernizm, sürealizm ve diğerleri... Elinize bir kâğıt alıp gün boyu bildiğiniz isimleri, duyduğunuz düşünceleri yazın. Verdiğiniz davete çağıracağınızı belirlemekten kesinlikle daha zor olmayacaktır bu. Nasıl ki, amcanızın adı beyninizde çok kolay ulaşılabilir bir yerdeyse, bir yığın ünlününki de öyle el altındadır. Kitaplarda, gazetelerde, televizyonlarda sayısız kez karşılaşmışsınızdır onlarla ve farkında olmadan ezberlemişsinizdir. Peki isimlerine, yakın akrabalarinkine aynı derecede önem verilen bu insanların, gerçekte kim oldukları ve ne anlattıkları yeterince biliniyor mu? Azımsanamayacak bir yüzde için Newton kafasına elma düşen adam, Einstein saçı başı dağınık Yahudi'dir sadece. Bu parlak tanımlamaları cahillikle değil, bilim dünyasının sıradan yaşama uzaklığı ile mi açıklamalı? Evet ama bu yaklaşım, laboratuvar insanlarıyla sınırlı değil ki. Çok daha az teknik ve alabildiğine anlaşılır şeyler söyleyen meşhur isim sahiplerinin de beyinlerdeki tarifi iki üç perişan cümleyle sınırlı. Güya tanınmış düşünce ve kavramlar, toplumun zihninde hep aynı yüzeyselciliğe kurban edilir. En yaygın düşünce akımları ve popüler kavramların anlamları hakkında geniş katılımlı bir anket yapın, güzel bir mizah kitabı çıksın ortaya.

Kimin kim olduğu ve düşüncelerin anlamları hakkındaki cahillığe rağmen insanlar yorumcular sayesinde tavır takınma yükümlülüklerini yerine getirebilirler. O filozofa ait tek cümle okumadım ama düşündüğü her şeyin tüm hücrelerimle karşısında olduğumdan eminim. Şu filozofa da ait tek cümle okumadım yine de düşündüklerinin doğruluğuna kalıbımı basarım.

Sapkınca tavır takınma hevesini doğuran en önemli nedenlerden birinin ideolojik bağnazlık olduğu belli. Fakat okumadan, tanımadan, anlamadan, sempati ya da antipati beslemenin çok önemli iki nedeni daha var.

İlki zahmetten kaçmak, ikincisi de insanların kendi başlarına anlayamamaktan korkarak başkalarının çevirmenliğine sığınmaları.

Şu Rus yazar... Tolstoy... Savaş ve Barış'ı yazmış. Her yerde karşıma çıktığına göre çok önemli bir kitap olmalı ama bir kusuru var: Bin küsur sayfa. Bu minicik kusur çok önemsiz bir cezayla geçiştiriliyor. Kimse Savaş ve Barış'ı okumuyor. Şu yaklaşım doğru: Benim eseri okumamam hiç de onun büyük olmadığını göstermez. Ama şu yaklaşım yanlış: O eseri okumayacak kadar tembelse de büyüklüğünü onaylamayacak kadar vicdansız değilim. Yüreğimizdeki yufkalık yüzünden bir sürü yazar hiç okunmadan meşhur olur. Sanatçılar, suçlusu olmadıkları bu çarpıklığın bedelini, yazdıklarının ışığında değil tanıtıldıkları gibi bilinmekle öderler.

Müthiş bir adam. Sapıkmış. Kör bir kıza tecavüz etmiş. Kumarbazmış. Karısıyla aşığının buluşmalarına yardımcı olacak kadar genişmiş

mezhebi. Sahi bir de Suç ve Ceza'yı yazmış. Karamazov Kardeşler de onundu galiba. İşte size Dostoyevski. En ince kitaplarından Amca'nın Rüyası ya da İnsancıklar'ı bile okumak şu üç beş cümlenin beş yüz katından fazla zahmet gerektirir. Üstelik edebiyat sohbetlerine meze edilebilecek hiçbir ayrıntı öğretmezler insana.

Söylediklerinin karmaşıklığı nedeniyle, yorumcuların aktardığı şekilde tanınmak daha çok bilim insanları ve filozofların çilesidir. İsmi ya da düşüncenin büyüklüğü ezer okuru. Freud... Psikanaliz... Maşasız tutarsanız elinizi yakacak sanki. Birileri alır onları ve iyice soğuttuktan sonra önünüze koyar. Düşünceler kaynağından uzaklaştıkça değişir ama bunun nedeni çoğunlukla basitlik arayışı değildir. Anlaşır olmanın en önemli gerekliliği anlattığınız şeyi sizin çok iyi anlamış olmanızdır. Bu yüzden basitlik arayışı bizi kesinlikle düşüncenin asıl kaynağına yaklaştırmalıdır. Herkesi kendisinden okumak, yorumcularına başvurmaktan daha kolaydır. Tabi niyet gerçekten anlamaksa... Okurun niyeti her zaman anlamak değildir. Freud'u zaten tanır o. Viyanalı büyücüdür, kokainmandır, her şeyi cinsellikle açıklamaya çalışan bir sapıktır. Bütün bunların üstüne bir de Yahudi'dir. Böyle bir insanın düşünceleriyle zaman kaybetmek yerine, sadece onun ne mal olduğunu başkalarına haber vermesine yetecek bilgiye ulaşmaya çalışır.

Kaynağından uzaklaştığında görüşlerin ne hale geldiğini göstermesi açısından evrim güzel bir örnektir. Akademik unvanlarını takmış takıştırmış kelli felli adamlar çıkar televizyon kanallarına. Dilbaz bir imam yamağının sohbetindeki tatla evrim teorisini anlatırlar insanlara. Ve kaş ile göz arasında Lamarck'ın görüşlerini Darwin'e atfedip çürütürler. O yaşta o kadar yalancılık insanoğluna fazla diye düşünürsünüz. Üstüne saldırdığı teorisinin ne olduğunu bilmediğinden, ne zannediyorsa onunla boğuşuyor, deyip geçersiniz. Sonra bir başka insan çıkar karşınıza. Onun da bilimsel unvanları ötekinden eksik değildir. Ve evrim teorisine dayanarak der ki "Gelecekte insanların kulakları kocaman" olacak. "Neden efendim?" "Çünkü evrim teorisi öyle diyor". Bilişim çağı, insanların kulaklarının önemini arttırmıştır. İyi de evrime ne bundan? Onun adı 'bilişim seleksiyon' değil ki, 'doğal seleksiyon'. Koca kulaklı bireylerin üreme açısından şansları mütevazı kulaklılardan fazla değilse, bir milyar yıl da geçse, tür o yana doğru evrilmeyecektir.

Ayrıntıya girmeye gerek yok, gelip bizimle birlikte televizyonun başına otursa Darwin de kendi görüşlerini tanıyamaz.

Oysa Türlerin Kökeni, zor bir kitap değildir. Baştan sona sadece onu okumak bile, kim bilir kaçınıcı ağızlarda sefalet çeken teoriyi kurtarmaya yeter. Büyük beyinlerin söylediklerine, doğrudan kulak vermekten korkmak, biliyormuş gibi yapan küçük beyinlerin eline düşürür bizi.

Onların çoğu, anlamı net olmayan terimlerle ve kıvıran cümlelerle sınırlı kapasitelerinin etrafına kalın bir zırh örür. Zavallı okur öğreneceğim diye o zırha toslar durur. Kendine güvensizliği bu yola sapmasının nedeniyken, sonucu da oluverir.

Düşünceler, dünyayı anlamının ve değiştirmenin en önemli araçlarındandır, ama kullanılabilmeleri için beyinlere yayılmaları gerekir. Bir filozof coşmuş, yetmiş eser yazmış... Okuyup anlayanların sayısı da yetmiş aşmıyorsa, doğru söylemiş yalan söylemiş, pek önemi yok. Raflarda dizili eserler, duvarda gömülü tuğlalardan farksızdır. Oysa insana ait sorulara verilmeye çalışılmış yanıtlarla tuğla yapmak hiç de ekonomik bir yöntem değildir. Yazı insanlara kolektif beyin oluşturma şansı sunuyor. Milyarlarca gri hücrenin bir araya gelip insan zekâsı adı altında organize olmasına benziyor bu. Başkalarının düşüncelerini anlamaya çalışarak ve kendi düşündüklerinizi anlatarak siz de beyninizi, insanlığın zekâsını oluşturan ağa dahil ediyorsunuz. Bir yerlerde olağanüstü keşiflerin yapılması yetmez. Ortaya çıkan ürün diğer hücrelere de sağlıklı bir şekilde aktarılmalı. Dünyanın güneşin etrafında döndüğünü bilen bir kişiye karşılık, öküzün boynuzları arasında durduğuna inanan bin kişi varsa, bu konuda sordüğümüz soruya doğru yanıt alma olasılığımız çok ama çok düşüktür. Cehaletten kurtulmak için o bir kişiye ulaşıp ne dediğini anlamak zorundayız.

"İmaj her şeydir" sloganıyla dönen bir dünyada yaşamak öküzün boynuzlarına oturmak kadar sıkıntı verebilir ama sorumluluk, çarpıklıklardan yararlananlara değil, buna izin verenlere ait. Okumak, düşünmek ve anlamak zorundaysak, kendimiz için. Yığınla büyük beyinlerin ürünlerine ulaşmak bedavayken, tembellikte inat etmenin bedeli, arkasında bayram namazı kılınabilecek insanlardan bilim öğrenmektir.

YANNIS RITSOS

(3x111 ΤΡΙΣΤΙΧΑ adlı kitabından.
ΚΕΔΡΟΣ yayınları. 1987)
- Aslından çeviri A. Adamoğlu-

B' 69.

Το βουνό ανεβαίνει.
Το νερό κατεβαίνει.
'Εσύ, πάνω και κάτω.

Dağ yükselir.
Su iner.
Sen, bir yukarı bir aşağı.

B' 79.

Κείνα που θέλεις να φωνάζεις μην τα πεις.
'Εκείνο που αποσιωπας (το μόνο)
σωστα μιλάει.

Bağırarak istediklerini söyleme.
Doğru konuşan (yalnızca)
Sustugundur.

Γ' 21.

Το αγαλμα στεκεται στην εισοδο.
Κρεμασα στο χερι του
το παλτο μου.

Heykel girişte duruyor.
Elime
paltomu astım.

Γ' 49.

'Ανεβηκε να χτυπησει την καμpana.
'Ενα πουλι τον κοιταζε καταματα.
Καθισε κι αναψε τσιγαρο.

Çamı çalmak için yukarı çıktı.
Bir kuş gözünün içine baktı.
Oturdı ve sigara yaktı.

Katkılarınızı Bekliyoruz...

Değerli okurlarımız, Kıbrıs'ta Sosyalist Gerçek Gazetesi olarak sizden gelen hertürlü görüş, yorum, şiir, karikatür, kısacası her türlü yayınlanabilecek materyale sayfalarımızın açık olduğunu ve özellikle işçi ve emekçilerin sorunları ile ilgili dile getirmek istediklerini bu sayfalarda yayınlatabileceğimizi bilmenizi isteriz.

Bizlere info@KibristaSosyalistGercek.net mail adresinden, 02392 22 70 680 numaralı telefonda veya fakstan, ayrıca Şht. Sıtkı Hasan Sok. No:5 Kızılbaş Lefkoşa adresinden ulaşabilirsiniz. Katkılarınızı bekliyoruz.

Okuyucu Mektubu

Ogün GELECEK

Milliyetçilik Yükselirken

Son dönemde gerek güneyde, gerekse kuzeyde bir milliyetçilik aldı başını gidiyor.

Ülkenin güney coğrafyasında gerici, şöven kesimler bilinçli bir şekilde milliyetçi bir gençlik yaratmak için ellerinden geleni yapıyorlar.

Kuzey coğrafyadaki "yoldaşları" ise onlardan geri kalmayacak şekilde bu çabalara katkı koyuyorlar.

Güneyde 74 yılında gerçekleşen faşist Yunan Cuntası ve ardından

Türkiyenin işkâli sonrasında kaybolan Kıbrıslı Rum bir çocukla ilgili haberleri heralde herkes duymuştur. Aslında bu güneyde yıllardır devam eden şövenist probagandanın küçük bir parçası.

Fakat son dönemde, bu probagandanın daha etkileyici olması için bazı parçalar daha çok öne çıkarılıyor.

Ve işin dikkat çeken noktası bu gerici eylemler kuzeyden de tam destek görüyor.

Ve "Kumsal Katliamı" olarak bilinen olayların unsurları yıllar sonra tekrardan gündeme taşınıyor.

O kadar ki, yaşanan katliamdan sonra birdaha adaya gelmeyen ailesini kaybetmiş Nihat İlhan'ı alıp Kıbrıs'a getirmeyi bile akla getiriyorlar.

Tüm bunlar yaşanırken esas dikkat çekici bir diğer nokta ise ülkenin her iki yarısında hükümetlerin büyük ortakları olan sözüm ona "sosyalist" partiler bilinçli yada bilinçsiz bu yaşananlara katkı koyuyorlar.

Güneyde AKEL'in, Papadobullos'un iki toplumu birbirinden uzaklaştıran girişimlerine sessiz kalması ve desteğini sürdürmesi, hatta yeni seçimlerde de büyük bir olasılıkla destekleyecek oluşu,

Artı gerici kesimlerin gerçekleştirdiği çeşitli ırkçı ve şöven eylemlere yeteri kadar sert bir şekilde tavır koymaması,

Günün sonunda bu gerici kesimlerin dahada güçlenmesine olanak sağlıyor. Aynı şekilde ülkenin kuzey yarısında CTP'nin Türkiye ile ittifak siyaseti ve askerle uzlaşma çabaları milliyetçi kesimlerin daha da cesaretlenmesine ve ilerici, demokrat kesimler üzerinde baskı kurmaya çalışmalarını olanak sağlıyor.

Özellikle CTP'nin 21. Kurultayı sonrasında yaşanan, kongrede bayrak ve Atatürk posterlerinin asılması yada

KTBK Komutanı Kıvrıkoğlu'nun Soyer'in elini sıkıması olayları, bizzat CTP'li kesimlerin bayrak, asker, Türkiye savunmaları ile daha da vahim noktalara ulaşmış görünüyor.

Yani CTP kaç yapayım derken göz çıkarıyor, bizzat CTP Genel Sekreteri Kalyoncu tarafından yapılan açıklamada CTP kendisinin ne kadar askerden yana, yani gerici düzeni savunulardan yana ve bayrağa saygılı, yani milliyetçiliği pompalayan unsurları kullanmaktan geri durmadığını ispatlama yarışına girmiş bulunuyor.

Tüm bu yaşananlar kaçınılmaz olarak yaşanmak durumundadır.

Çünkü sermaye sınıfının iktidarının hüküm sürdüğü,

Sermaye sınıfının sadece kendi zümresel çıkarları peşinde koştuğu ve bu çıkarları bozacak her türlü gelişmeyi engellemek için her türlü çabayı ortaya koyduğu,

Hatta çıkarlarını korumak için değil çözüm, yeniden savaş, kan ve göz yaşını bizzat kendi topluma yaşatabileceğini,

Ve hükümete gelen partilerin her ne kadar "sosyalist" de olsalar sermaye sınıfının iktidarı koşullarında hükümet olmaları durumunda ancak bu sınıfa hizmet edebileceklerini bilmek için heralde kahin olmaya gerek yoktur.

İşte bu nedenledir ki topluma, insanlığa savaş, kan, göz yaşı, sömürü ve yoksulluk vermek istemeyen her bir birey ilk önce bu var olan sermaye düzenini nasıl yıkarım sorusunu kendisine sormalıdır.

Ve bugün için ortaya konan alternatiflere şöyle bir göz atıldığında tek olumlu seçenek KSP ve KSG'nin ortaya koyduğu anti-empyralist siyaset olarak görünmektedir. Bunu görebilen ve ülkesinde insanca yaşamak isteyen herkes artık yerinden kıpırdamalı ve bu gidişin sonunun yeniden kan ve göz yaşı olmaması için elinden geleni yapmalıdır.

Yoksa görünen odur ki birileri bizler için her türlü insanlık dışı, barbarca senaryoyu hazırlamaktadır.

Bu senaryoları ancak örgütlü hale gelerek engelleyebiliriz.

Kendisine anti-empyralist diyen herkes kendisine en yakın gördüğü yapıda örgütlenmeli ve ortak bir cephenin oluşturulması için kendi yapısını zorlamalıdır.

Hepimize kolay gelsin...

Okuyucu Mektubu

Görkem EYLEM

23 NİSAN ULUSAL EGEMENLİK VE ÇOCUK BAYRAMI(!)

Tüm boyalı gazeteler, resmi ve gayriresmi televizyon kanalları "23 Nisan Ulusal Egemenlik ve çocuk bayramı ülkemizde coşkuyla kutlandı" şeklinde haber geçtiler. Bende herkesin bayramını kutlamadan önce günün anlamı ve önemi üzerine birkaç şey söylemek istiyorum.

Vakt-i zamanında TBMM açılmış (23 Nisan 1920) ve adı büyük Mustafa Kemal bu günü çocuklara armağan etmiştir. O günden beridir bu gün bayram olarak kutlanıyor. Türkiye bizim anavatanımız(!) ya, anavatanımız olduğu için bizim ülkemizde de 23 Nisan bayramı olarak kutlanıyor. Böylesine önemli bir günde çocuklar bir günlüğüne de olsa devlet büyüklerinin makam koltuklarına oturup dilek tutuyorlar. Devlet büyüklerimiz de çocuklara morallerini bozmamalarını dileklerinin gerçekleşeceğini söyleyip onları rahatlatıyorlar.

Buraya kadar bir problem yok galiba. Ama kafamı kurcalayan beni rahatsız eden şeyler var. Bu günün neden çocuk ve ulusal egemenlik bayramı olarak kutlandığını anlayabilmiş değilim. Çok düşündüm ama mantıklı bir cevap bulamadım. Belki siz mantıklı bir cevap bulursunuz Filistin'de ve Irak'ta savaştan ve bu savaşın yol açtığı açlıktan, yoksulluktan ölüyorsa, Afrika'da

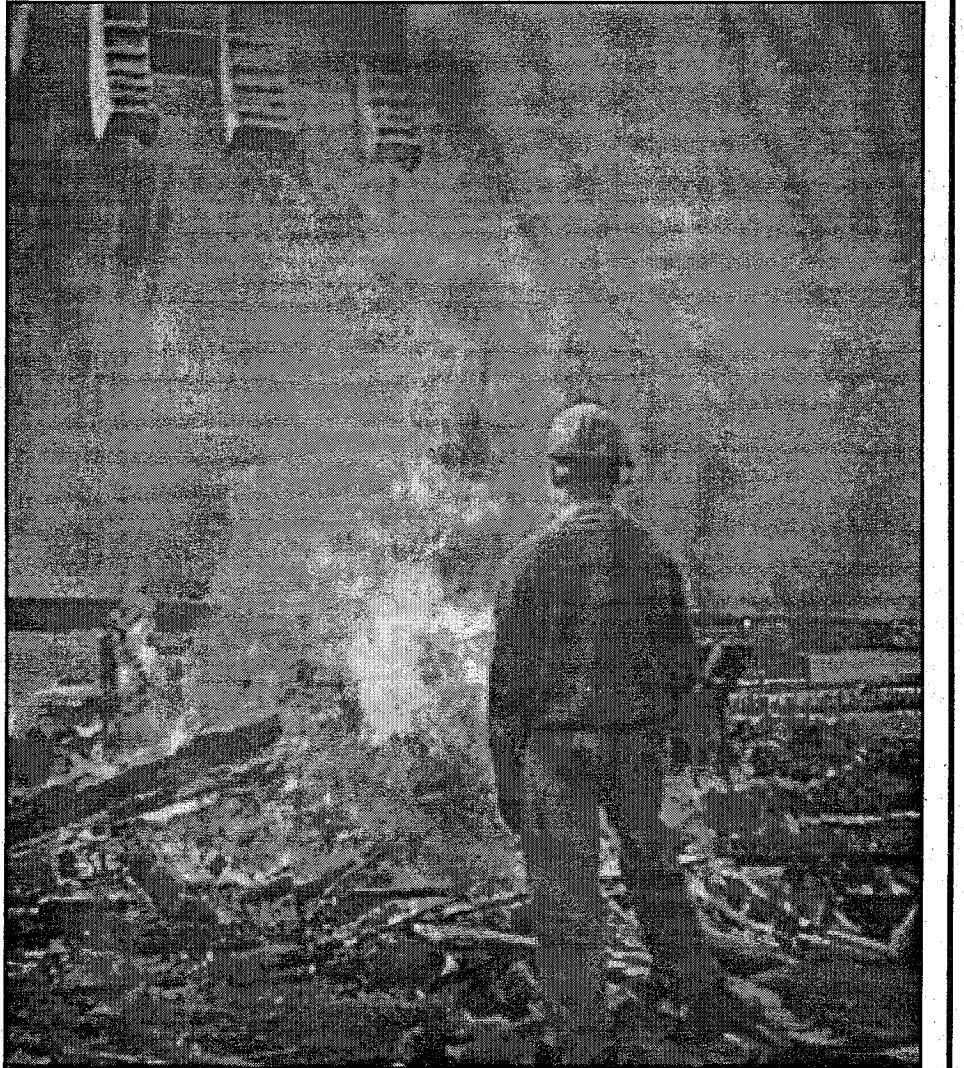
çocuklar zengin ülkelerin kar ve refah uğruna balta girmemiş ormanları yakıp yıkıp yaşam alanları yok ediliyorsa, Asya ülkelerinde çocuklar fuhuş yapmaya zorlanıyorsa, Türkiye'de ve ülkemizde ailevi ve başka sebepler yüzünden sokakta yaşamak zorunda kalıp, sokakta suç örgütlerinin eline düşüp uyuşturucu kullanmak da dahil her türlü pis işi yapmaya başlıyorsa bu nasıl çocuk bayramıdır şeklinde bir soru sormak gerekmiyor mu?

Malesef bunların üstünü örterek çocuk bayramı masallarıyla bizleri uyutuyorlar. Çocuk bayramı masalıyla beraber ulusal egemenlik masalını söyleyerek derin bir uykuya dalıp bir daha uyanmamamızı istiyorlar.

Kendi kaderimizi tayin edemediğimiz için, ortak bir para birimimiz, ortak bir marşımız olmadığı için dikenli tellerin arkasında milliyetçi, şövenist cıgırtkanlık yapıp düşman nesiller yetiştirildiği için egemen, bağımsız bir ülke olduğumuzu iddia ediyorlar. Eskiden meydanlarda atılan "yaşasın halkların kardeşliği" "kahrolsun faşizm" sloganları belleklerimizde tatlı bir hatıra olarak kaldı.

Herşeye rağmen karamsar değilim, umutluyum, gerçek bayramlarımızı kutlayacağımız günler gelecektir. Yazıma son verirken bir espiri yapmadan geçemeyeceğim. "23 NİSAN ULUSAL EGEMENLİK VE ÇOCUK BAYRAMI KUTLU OLSUN(!)"

EMEĞİN RESMİ

Biyoyakıt "Yenilenebilir Yakıt" Mı?

AB hükümetleri Nisan ayı başında aldığı kararla 2020 yılına kadar biyoyakıt oranının tüketimini yüzde 10 oranına çıkarmayı kendilerine hedef koydular. Hemen ardından da ABD başkanı Bush Brezilya hükümeti ile biyoyakıt konusunda ikili anlaşma yaptı.

Çevre sorunları ile ilgilenen kurumlar, kişiler ve gruplar gerek AB'nin gerekse de ABD'nin bu kararlarını ayakta alkışladılar. Ancak biyoyakıt konusunu detaylı ele almayanlar bu yaklaşımın ne kadar siğ olduğunu göremezler, göremediler de...

Brezilya tarım tekelleri biyoyakıt konusunun genişletilmesi için yanıp tutuşurken tek amaçları vardır: Azami kar! Ve şeker kamışı üretimini artırmak için Amazon ormanlarının daha da yok edilmesi sayesinde daha fazla arazilere sahip olma...

ABD tekelleri biyoyakıt konusunun genişletilmesi için yanıp tutuşurken tek amaçları vardır: Azami kar! Brezilya'nın milyonlarca dönümlük arazilerinin biyoyakıt için ABD ihtiyacını sağlayacak kapasiteye sahip olması. Ve Brezilya'nın bunu çok ucuz tarım işçileri ile sağlaması...

Meksika tarım tekelleri biyoyakıt konusunun genişletilmesi için yanıp tutuşurken tek amaçları vardır: Azami kar! Meksika'da üretilen mısırın ABD pazarına Meksika pazarına oranla daha yüksek fiyata satması...

Biyoyakıt konusunda yapılan önermeler, gerek Brezilya gerekse

de Meksika halkının yiyecek ihtiyaçlarını dikkate bile almıyor. Daha geçtiğimiz aylarda Meksika halkı mısırın ABD pazarına satılmasından dolayı artan fiyatına karşı ayaklanmıştı. Temel ihtiyaç maddelerinden birisi olan mısır Meksika'da lüks madde haline geliyor ABD tekelleri sayesinde...

Ve biyoyakıt konusundaki araştırmalar bize neyi gösteriyor? Önce bazı araştırmalara bir göz atalım:

Danimarkada yapılan bir araştırma şeker kamışı ya da mısırdan elde edilen ve kullanılan biyoyakıtın atmosfere bıraktığı karbondioksit oranı normal fosil yakıtlara oranla yüzde 10 ile 15 daha az... Hele de özel araçların kullanımının gerek araba gerekse de petrol şirketleri tarafından teşvik edildiği dikkate alındığında biyoyakıt dahi atmosfere bıraktığı karbondioksit miktarını ciddi oranda azaltmaz.

ABD'de yapılan bir araştırma ise biyoyakıttan elde edilen enerjinin yüzde 25'i onu üretmek için kullanıldığından çevreye fayda değil de fosil yakıt gibi zarar verdiğini gösteriyor.

Demek ki küresel ısınmayı yaratan karbondioksit oranını sınırlamanın yolu fosil yakıt ya da biyoyakıt değildir. Veya litre başına daha fazla kilometre yol alan araç üretimi değildir. Her gün üretilen özel araçların miktarı dikkate alındığında ve bunların her gün artarak devam ettiğini dikkate aldığımızda gerek araçların

üretiminin gerekse de bu araçların kullanımının küresel ısınmanın hızlandırılmasına neden olduğunu görüyoruz.

Demek ki küresel ısınmayı daha fazla biyoyakıt üreterek azaltamayız. Özel araç yerine toplu taşımacılığın devreye konması, yaşam konutlarının işyerlerine yakın olması bugün yapılan günlük yolculukların yapılmasını ve de özel araç kullanımını gereksiz kılar. Ancak, konut sorununa çözüm üretmek yerine onu kapitalist-emperyalist spekülasyonun bir paçası haline getiren bugünkü sistem düşük gelirli insanların her gün iş için toplu taşımacılıkla daha da uzun yolculuklar yapmaya ve gelirlerinin büyük bir bölümünü de buna harcamaya zorluyor. İşyerlerine yakın konutların fahiş fiyatlara satılması, kiralara fahiş oranda olması sıradan mavi ve beyaz yakalı işçileri uzak yerlerde yaşamaya zorluyor. Kıbrıs'ta birçok

işçinin köylerde yaşamaya zorlandıkları gibi...

Burjuva-kapitalist sistem sözde refah yarattığını ne kadar öne sürse de enerji tüketimi konusunda uyguladığı tüm ekonomi politikaları küresel ısınmayı artırır nitelikte oluyor. Küresel ısınmanın her gün kat kat artmasına yol açıyor.

Burjuva-emperyalist sistem, bu liberal piyasa ekonomisi insalığın kurtuluşunu değil yokoluşunu hızlandırıyor. Gelecek nesiller için, insanlık için daha güzel bir yaşam için bu kapitalist-emperyalist sistemin yokedilmesi kaçınılmazdır.

Ya işçiler, emekçiler ve yoksul köylüler bu kapitalist-emperyalist sisteme son verecekler ve sürdürülebilir bir üretim sistemi olan sosyalizmi-komünizmi hayata geçirecekler ya da bu kapitalist-emperyalist sistem tüm insanlığı yokedecektir.

RADYO E.K.İ.M

Yozlaşan ve yozlaştırılmaya çalışılan ve her popüler müziğin adına sanat denildiği şu dönemde, halka kendi öz kültürünü ve sanatını unutturmamak adına yola çıkan ve bu çizgide devam edecek olan radyomuz RADYO E.K.İ.M gerçek sanat ve sanatçıyı halkıyla buluşturmayı amaçlayan yayın politikası ile alternatif müzik dinlemek isteyenlerin ve emeğin sesi olmaya, kısaca sizin sesiniz olmaya devam edecektir.

Sevgili Radyonuz Radyo E.K.İ.M
Emeğin Kurtuluşu İçin Mücadelede Emeğin Sesi
RADYO E.K.İ.M
www.radyoekim.com
RADYO E.K.İ.M Yönetim Kurulu

Vergisini Ödeyen Vatandaşın Maliye Bakanlığına Cevabı:

**Vergimizi Ödüyoruz,
İşçi Sınıfının Verdiği
Vergilerden Elde
Edilen Kaynaklarla
Sermaye Sınıfı Daha
da Güçlendiriliyor!**

Vergisini Ödeyen Vatandaşın Maliye Bakanlığına Cevabı:

**Vergimizi Ödüyoruz,
Yine de 950 YTL
Asgari Ücretle
Çalışmaya Mahkum
Ediliyoruz!**

Hükümetle yapılan protokol görüşmelerinde iki farklı ekibin çatışmasına sahne olan KTÖS Genel Sekreteri Şener Elcil ve KTÖS Genel Başkanı Mehmet Karaali ile birer söyleşi yaptık. Yaptığımız söyleşiler aynı zamanda kendine sol, emekten yana ve demokrat diyen ancak hükümet koltuğuna oturduktan sonra sağ partilerin icraatlarından hiç de farklı olmayan işlere imza atan CTP yönetiminin sendikaları nasıl bölüp parçaladığı ve sermayenin çıkarları için kullanılacak bir arka bahçe haline getirdiğini göstermesi açısından fikir verici oldu. Sorularımızı yanıtlayan Şener Elcil, CTP hükümetinin dikensiz bir gül bahçesi istediğini ve sendikalar başta olmak üzere adadaki tüm muhalif kesimlerin sesini kısmak için çaba harcadığını dile getirirken, Mehmet Karaali ise bu görüşe katılmadığını ve CTP'nin KTÖS gibi örgütlerle aynı görüşte olduğunu savundu. İki farklı görüşü aynen yalıyoruz ve yorumu siz okuyucularımıza bırakıyoruz.

KSG: KTÖS'te neler oluyor? KTÖS parçalanıyor mu?

Şener Elcil: KTÖS parçalanmıyor aslında. Burada yaşanan bir süreç var. Bu süreç, partilerle sendikalar arasındaki ilişkilerdeki bozulmayla ilgili bir olgudur. Özellikle KTÖS'ün yönetim kademesinden partisi ile sendikası arasındaki ilişkiyi fark edemeyen, "Önce partim" diyen, "Önce hükümetim" diyen mantıkla "Önce sendikam" diyen, bağımsız bir sendikal duruş sergileyen ve emekten yana bir tavır ortaya koyanların çatışmasıdır yaşananlar. Özellikle hükümet güdümlü bir anlayışı buraya taşıyacak kadar ileri giden bir mentalitenin anlayamadığı nokta, partilerle sendikalar arasındaki ilişkinin siyasi eşitler arasındaki bir ilişki olduğunu bu arkadaşların farkedememeleri ve bunun üzerine güdümlü bir sendikacılık anlayışının geliştirilmeye çalışılmasıdır. Esas çatışma bundandır.

KSG: Yaklaşık bir ay önceki BMBP toplantısında Sosyal Güvenlik Yasa Tasarısı konusu görüşülürken "KTÖS şimdiye kadar iki parti kurmuş bir sendikadır, gerekirse üçüncüsünü de kurar" şeklinde bir söyleminiz olmuştu. Sizce CTP bundan dolayı mı sizi sendikadan uzaklaştırmaya çalışıyor?

Ş.E: Kesinlikle neden budur. Biliyorsunuz, olay Kıbrıs sorununun çözümüyle alakalıdır. Kıbrıs sorununun TC'nin AB süreciyle alakalı bir duruma gelmesi, TC'nin adanın kuzeyinde kurduğu siyasi yapıda aykırı seslerin çıkmasını engellemeye dönük bir eğilim baş gösterdi. Dolayısıyla, süreci daha da uzatmaya dönük bir çalışmanın sonucunda aykırı ses istenmiyor ve muhalif bir yapılanma da istenmiyor. O akşamki toplantıda ortaya koyduğum açıklamada KTÖS'ün üç tane siyasi parti kurduğudur. İki değil, üç siyasi parti kurmuştur. 1975'te Halkçı Parti'yi kuran KTÖS, 1976'da TKP'yi kuran KTÖS ve bugünkü hükümete destek verip koltuğa getiren yine KTÖS olmuştur. Bu noktada da bunu ifade etmekte bir sakınca görmüyorum. Öyle ki bugünkü

noktada mevcut CTP ile BMBP altında ortak hedefler doğrultusunda mücadele etme kararlılığımız vardı sendika olarak. Oradaki ortak hedefimiz çözüm, AB, birleşik Kıbrıs ve kendi kendini yönetmeydi. O doğrultuda bir hedef birliği yapmıştık. Bu hedef birliği içinde geldiğimiz noktada hükümete getirdik arkadaşları. Ancak onlar rejimle kavga etmek yerine hükümete girip orada uyum sağlama anlayışını geliştirdiler. Temel çelişkimiz bunlar. KTÖS'ün sözcüsü olarak ben var olan ilkeleri ifade etmeye devam ediyorum. Oysa hükümete gelenler tam tersine, bu ilkeleri unutmuş durumda. Rejime uyum sağlamış durumdadırlar. Esas farklılığımız buradadır ve çatışma noktası da buradan kaynaklanmaktadır. Maalesef hükümette olanlar, mevcut yapının devamı yönünde de bir eğilim sergiliyor. Adada herhangi bir aykırı ses çıkmaması doğrultusunda Şener Elcil ve ekibinin buralardan gönderilmesi konusunda kararlı bir duruş sergiliyorlar. Şu anda bizim KTÖS içerisindeki çelişkimiz aslında hükümetle KTÖS içindeki bağımsız sendikacılıktan yana, BMBP ilkeleri arkasından yürüyen arkadaşların mücadelesidir.

KSG: TC bu ülkeyi denetimi altında tutuyorsa, "Parayı bulsun ve ödesin" mantığı mı geçerli olmalıdır, yoksa eski yönetimlerinizin söylediği gibi "Ankara ne paketini, ne parayı ne de memurlarını istemiyoruz. Kıbrıs Türk halkı kendi kendini yönetebilme becerisine sahiptir" anlayışıyla gerekirse ekonomik zorluklar ve hatta açlığa dahi katlanarak Kıbrıs Türk halkının TC'den bağımsızlığını öngören bir politika benimser misiniz?

Ş.E: Son söylediklerimizden başlamalı. "Ankara ne paketini, ne parayı ne de memurlarını istemiyoruz. Kıbrıs Türk halkı kendi kendini yönetme becerisine sahiptir. Esir olmak istemiyoruz" ilanımızın arkasındayız biz! Bu ilkelerin arkasındayız. Şu anda hükümette olanlar ise bir kısır döngünün içinde devinip duruyorlar. Yani siz buradaki rejime uyum sağlarsanız ve bunu devam

KTÖS'de!

KTÖS Genel Sekreteri Şener Elcil:

"HÜKÜMETE GELENLER REJİMLE KAVGA YERİNE REJİME UYUM SAĞLAMISLARDIR!"

■ "Hedef birliği içinde geldiğimiz noktada hükümete getirdik arkadaşları. Ancak onlar rejimle kavga etmek yerine hükümete girip orada uyum sağlama anlayışını geliştirdiler."

■ " "Ankara ne paketini, ne parayı ne de memurlarını istemiyoruz. Kıbrıs Türk halkı kendi kendini yönetme becerisine sahiptir. Esir olmak istemiyoruz" ilanımızın arkasındayız biz!"

■ "Karşımızda bizimle mücadele eden grubun da aslında hükümetten güdümlü bir grup olduğu da açık ve net olarak son protokol görüşmelerinde ortaya çıkmıştır."

■ "Hükümetin emekçi dostu olmadığını, hükümetin tavır ve anlayışlarıyla birtakım şeyleri yapmak zorunda olduğunu düşünüyorum."

ettirmek isterseniz, parayı veren emir de verir, parayı alan emir de alır mantığıyla buradaki rejimi devam ettirme doğrultusunda çaba gösterirsiniz. Bizi belirlediğimiz bağımsız duruş noktasından çok uzak bir noktaya gelirsiniz. Hükümetle varolan esas sorunumuz budur ve ülkedeki siyasi öncelikler, ekonomik önceliklerden önce gelir. Öyle ki hükümet edenler "Biz tek tip sosyal güvenliği de, genel sağlık sigortası ve buna benzer bazı düzenlemeleri kendi kendimizi yönetmek için yapıyoruz" diyorlar. Oysa bunlardan önce yapılması gereken siyasi açılımlar vardır. Demokratikleşme, sivilleşme, anayasanın geçici 10. maddesinin kaldırılması, polislin sivile bağlanması, Yüksek Koordinasyon Kurulu'nun dağıtılması, Euro'ya geçilmesi... Bu da bir ekonomik ve siyasi taleptir aynı zamanda. Ve dediğim gibi buna bağlı olarak Merkez Bankası'nın başındaki Türkiye'den gönderilen memurun geri gönderilip oranın da bizim kontrolümüze verilmesi önemlidir diye düşünüyorum. Bunlar aslında siyasi açılımlardır. Maalesef hükümet, çalışanlarla kavga etmeyi, sendikalarla kavga etmeyi yeğlemiştir ve bu noktada geldiğimiz durumda ortaya çıkan gerçek de aykırı sesleri susturmak ve tamamen tertiplenmiş bir sivil toplum, sendikacılık anlayışını yaygınlaştırmaktır. Temel kavgamız da bunun üzerinedir. Bundan sapılması doğru değildir. Karşımızda bizimle mücadele eden grubun da aslında hükümetten güdümlü bir grup olduğu da açık ve net olarak son protokol görüşmelerinde ortaya çıkmıştır. Kaldı ki bu süreç sadece burada değildir. Daha önce gerek öğretmen sınav tüzüğünde, gerekse tek tip sosyal güvenlikle bu arkadaşlar böyle bir tavır

sergileyerek mücadeleye sekte vurmuşlardır. Dolayısıyla konuyu tekrar ele alıp nasıl bir birliktelik geliştirebiliriz mantığını düşünmeliyiz. Çünkü BMBP, KTÖS'ün çaba ve gayretleriyle bir noktada ayakta tutulmuştur. Çünkü siyasi partilerin süreçten geriye düşmesi, özellikle CTP ile diğer sol partilerin oluşturdukları BDH'nın dağılması ve yaşanan referandum süreciyle toplumda büyük bir umut kırıklığı yaşanmıştır. Ve "Bu ülkede artık hiçbir şey olamaz" mantığını gerek çözüm, gerekse ekonomik konularda büyük oranda kırmıştır. Doğru olansa sınıfsal mücadelenin devam ettiğidir. Sermayenin de diğer kapitalist anlayışın da sürekli dayatmalarıyla karşı karşıyayız. Nitekim önümüzdeki günlerde tek tip sosyal güvenlik yasası gibi IMF'nin, Dünya Bankası'nın Türkiye'ye dayattığının aynısının bize kendine sol diyen bir partinin dayatmasıyla karşı karşıyayız. O halde tarafların artık saflaşması ve taşların yerine oturması gerekmektedir. Hükümetin emekçi dostu olmadığını, hükümetin tavır ve anlayışlarıyla birtakım şeyleri yapmak zorunda olduğunu, çünkü adanın kuzeyi TC-Ankara'nın kontrolünde olduğu müddetçe onun emir ve komutasına uymak zorundadır diye düşünüyorum. Bu yüzden de emekçi kesimlerin sağ-sol ayrımını bir kenara koyarak emek örgütlerinin bir bütünlüğü söz konusudur. Emek temelinde bir araya gelinmesi gerekiyor. Ülkemizde sendikal hareket biliyorsunuz sağ ve sol diye bölünmüştür. Dolayısıyla geldiğimiz noktada konuyu sendikalarla ele alıp nasıl bir sürekli birliktelik sağlayabiliriz mantığının geliştirilmesi gerekmektedir. Kıbrıs Sendikalar Konfederasyonu, tüm sendikaları toplamayı, birleştirmeyi hedefliyor. KIB-SEK'i gündeme getireceğiz!

Neler Oluyor!

KTÖS Genel Başkanı
Mehmet Karaali:

"CTP'nin biz sivil toplum örgütleriyle aynı görüşte olduğunu, yani gerçekten Kıbrıs'ta kalıcı bir çözümün ve barışın gelmesini istediğini ben çok iyi biliyorum!"

■ **"İktidarın büyük ortağı olan CTP'nin biz sivil toplum örgütleriyle aynı görüşte olduğunu, yani gerçekten Kıbrıs'ta kalıcı bir çözümün ve barışın gelmesini istediğini ben çok iyi biliyorum."**

■ **"Şu anda hükümete geldi ancak benim inancına göre tek başına yapabileceği birşey yoktur. Bunu sadece CTP'nin omuzuna yıkıp da işte bak dediler da yapamadılar şeklinde yorumlamak bence yanlış olur."**

KSG: Öncelikle herkesin merak ettiği bir soru ile başlamak istiyorum. KTÖS'te neler oluyor sizce? KTÖS parçalanıyor mu?

Mehmet Karaali: Kesinlikle bu izlenim yanlıştır. Yani KTÖS parçalanmaz. Hiçbir zaman parçalanmadı, parçalanmayacak da. Bunu rahatlıkla söyleyebilirim. Olanlar genellikle genel kurul öncesi yapılan çalışmalara yöneliktir. Yani genel kurula yöneliktir. Bu ilk defa olmuyor. Yani daha önceki genel kurullarımızda da yaşanmıştır böyle şeyler. İki ayrı grubun çıkması mutlaka oy toplayabilmek için gruplar birbirlerine karşı suçlamalarda bulunacak, kendi politikalarını ortaya koyacak... Ancak bunu herkes iyi bilsin ki, 28 Nisan sonrası KTÖS yine dimdik ayakta. Hatta daha güçlü bir şekilde ayakta. Bu kanımca çatlaklık diye görünen çatışmalar genel kurulumuza dinamizm gertirecek. Başka bir şey değil. Yani bir zararı olacağını sanmıyorum.

KSG: Tam da bu noktada bir soru sormak istiyorum. KTÖS tarihinde birçok genel kurul yapıldı ve hiç bu kadar basın önünde ayrışma yaşanmadı. Tarafların birbirlerine karşı hiç bu kadar suçlayıcı söylemlerine rastlamamıştık. Bu defa bu genel kurulun ne gibi bir özelliği var ki bütün bunlar yaşanıyor?

M.K: Basına yansımaları şöyle da değerlendirebiliriz: Son zamanlarda, son yıllarda basının gelişmişliği. Ne kadar kapalı kapılar ardında çalışma da yapsanız mutlaka basına sızar. Ancak bu yıl protokol görüşmeleri de genel kurulla iç içe olması ve protokol görüşmelerindeki görüş ayrılığı kanımca olayların tırmanmasına neden olmuştur. Yani çatışma seviyesinin bu kadar yüksek olmasının en büyük nedenlerinden biri de budur. Yani, protokol görüşmeleri ve imza atıp atmama konusundaki 2 grubun ayrı düşünmesi bu çatışmaların tırmanmasına neden olmuştur.

KSG: Edindiğimiz bilgilere göre yaklaşık bir ay önceki BMBP (Bu Memleket Bizim Platformu) toplantısında Sn. Şener Elcil'in "KTÖS tarihinde iki tane parti kurmuştur. Gerekirse üçüncüyü de kurar" şeklinde bir söylemi vardı. Sizce bu çatışma ortamında bu söylemin etkisi var mıdır?

M.K: Sanmıyorum. Orada Şener arkadaşımın söylemek istediği mevcut hükümetten memnuniyetsizliğini dile getirmektir. Yani, bir zamanlar şu anda hükümetin büyük ortağı olan CTP ile bu sendika omuz omuza mücadele etmiştir, yürümüştür. Fakat geline aşamada yapılan icraatlardan memnun olmadığını, bu nedenle getirdiğimiz gibi (CTP'nin hükümete gelmesinde KTÖS'ün payı büyüktür. Bu saklanılacak bir gerçek değildir. Yani KTÖS ve KTOEÖS gibi birkaç tane örgütün desteği ile gelmiştir.) götürürüz de. Biz buralarda birçok parti kurduk, gerekirse yenisini kurarız düşüncesi idi. Esas vurgulamak istediği hükümete karşı olan memnuniyetsizliğidir.

KSG: Her iki ekip de genel kurulda seçilmiş kimseler ve bunca zaman beraberce çalıştınız. Bu ayrılığın sebebi sadece protokol görüşmeleri esnasında ortaya çıkan görüş ayrılığı mı yoksa başka sebepler de var mıdır?

M.K: Mali protokolla ilgili görüş ayrılığı bölünmeden sonra gündeme geldi. İmza aşamasında. İmza aşamasına gelene kadar protokolla ilgili bir görüş ayrılığı yoktu. Fakat açık söylemek isterim ki iki liste oluşumuna da arkadaşlarım öncülük etmiştir. Ayrı bir liste olarak çıkmayı diğer grup başlatmıştır. Bizim haberimiz bile yoktu. Nedeni neydi ki ayrı listeye ihtiyaç duydu arkadaşlarım bilemiyorum. Özellikle yürütme içerisinde gayet uyum içindeydik. Aldığımız bütün kararlar

da hep oybirliğidir.

KSG: Bu noktada şunu sormak istiyorum: Beş sendikanın varmış oldukları bir anlaşma da vardı protokol görüşmelerini hep beraber yürütecekleri konusunda. Neler yaşandı ki bazı sendikalar önce olumsuz daha sonra ılımlı yaklaşımlar protokole imza koymaya. Bunun sebebi sizce nedir? Neden beş sendika birlikte hareket edemedi?

M.K: Biliyorsun bu bir süreçtir. Başta yola çıkarsınız fakat gelişmeler sizin sendikanın istediği doğrultuda yürümezse, veya, her zaman sizin istediğiniz olacak diye birşey yok. Ancak öyle bir noktaya gelirsiniz ki size tam ters düşüyor o zaman ayrılmak durumundasınız. KTAMS sanıyorum bu nedenle ayrıldıklarını ifade ediyorlar. Yani, kendi ifadelerine göre kendi düşünceleri kaale alınmadı. Büyük bir ayrılık oldu ilerleyen süreç içerisinde. Biz, KTÖS olarak diğer sendikalarla sonuna kadar birlikte yürüdük. Bir tek imza aşamasında ayrıldık. İmza aşamasında ayrılmamızın sebebi de en son kararı verecek olan benim demokrasi anlayışına göre örgütlerin yönetim kurullarıdır. Biz son yönetim kurulumuza konuyu getirip tartıştığımızda ve orada bir oylama yaptığımızda bu metnin imzalanması sonucuna varıldı. Çeşitli gerekçelerle. Gerek kısmi de olsa tatminkar olması, gerek halkın tüm kesimini düşünmek, gerekse de halkın öğretmene bakış açısını olumsuz yönde bir seyir içerisinde olması arkadaşlarımı bu yönde bir karar çıkartma konusunda yönlendirmiştir. Dolayısı ile yönetim kurulunun almış olduğu karara uymak biz yöneticilerin görevidir. Bizi bağlayıcıdır. Kendi görüşümüzün aksi bile olsa. İşte esas ayrılık bu noktada oldu. Sn. Genel Sekreterimiz yönetim kurulundan çıkan kararın kendi görüşünün aksi olduğu için arkasında durmadı. Kendine göre haklı olabilir bir diyeceğim yoktur saygı duyarım. Ancak bana göre orada sahip çıkması gerekirdi yönetim kurulu kararına. Genel Kurul'da bunun hesabını sorması gerekirdi. Orada bana göre bir hata işlenmiştir.

KSG: Anlıyorum. Bir başka öğretmen sendikası, KTOEÖS, basından da takip ediyoruz. Bu imzalanan protokolü ciddi şekilde eleştiriyorlar. Ne maaş artışlarıyla ilgili ne de özlük hakları ile ilgili tatminkar olmadığını iddia ediyorlar. Bu noktada KTÖS, protokol görüşmeleri başlamanın önce neleri kendisine hedef olarak koydu? Neleri alabildi? Neleri alamadı? Bu konuda neler

diyeceksiniz?

M.K: Başta da söylediğim gibi bütün örgütler yönetim kurullarının ya da yetkili kurullarının aldığı kararlarla yönetilir. Dolayısı ile KTOEÖS'nin aldığı her karara ben saygı duyuyorum. Kesinlikle eleştirmiyorum. Onlar kendi yönetim kurullarında değerlendirip belirli bir karara varırlar. Ancak sorduğunuz soru çerçevesinde, başta yola çıkarken hedeflerimizi taleplerimizi hep beraber ortaya koyduk. Beraber çalıştık beş sendika olarak. Beş sendikanın ortak talepleri vardı. İki öğretmen sendikasının ortak talepleri vardı. İki memur sendikasının ayrı ortak talepleri vardı. Bu taleplerin tümünü elde etmeniz mümkün değildir. Bu bir pazarlık masasıdır. Bunlardan bir kısmını alırsınız bir kısmını alamazsınız. Biz de süreç içerisinde bu taleplerimizin büyük bir kısmını aldık inancındayız. Hepsini olmasa bile. Orta eğitim sendikası özlük haklarımızı almadık diyor. Ancak ben şunu söylemek istiyorum: Son yapmış olduğumuz görüşmede brüt artış 3.5 verildi. Eğer bu 4.5 olursa ne dersiniz diye bir soru sorduk sırf konsensus sağlamak için sendikalar arasında ve bütün sendikalar 4.5 olursa kabul edebiliriz dedi. Demek ki ortada olan bir maddi sorun idi. Yalnız şunu da vurgulamak isterim KTOEÖS başkanı ben olumlu bakarım ancak yetkili kurullarında bunu görüşmem lazım dedi. Kesin cevap vermediydi orada. Ancak diğer sendikalar Kamu-Sen, Hür-İş ve Kamu-İş biz imzalarız demişlerdi

KSG: Bunu ne zaman ifade etmişlerdi size?

M.K: Biz imzaya gideceğiz kararını verdikten sonra yönetim kurulunda arkadaşlarımızla tekrar konuyu görüşme gereğini duyduk ve sendikaları tekrar görüşmeye çağırdık. Birlikte toplandık, konuyu değerlendirdik. Bizim yönetimimizden çıkan kararı onlara söyledik. Ancak yine de sizlerden bir talep varsa yani bu imzaya giderken bir talebiniz varsa koylum sırf birlikte hareketliliğimizi bozmayalım diye. Bir talep gelmedi orada ancak biz yine önerimizi koyduk ortaya yüzde 4.5 olursa ne dersiniz diye hatta Sn. Özyay Andıç 4.5 değil de 4 bile verilse yani brütte bir artış daha nette aynı kalmak koşulu ile (yüzde 8 aynı kalmak koşulu ile) kabul edebileceklerini söyledi. KTOEÖS bence de uygundur ancak yönetim kuruluma götürmem gereklidir, size bu akşam cevap vereceğim dedi. Kamu-Sen, Sn. Mehmet Özkardaş da imzalarını dedi. Yani size burada vurgulamak istediğim orada özlük haklarından

Devamı Sayfa 18'de

KTÖS'de Neler Oluyor!

Sayfa 17'den Devam

çok birkaç basamak daha mali kazancın sonucunda imzalanabileceği imajı verildi.

KSG: Şu sonucu çıkarabilir miyiz: Ortada dönen tartışmaların nedeni ekonomik kazanımların artırılması olduğu görülüyor. Özlük hakları ile ilgili herhangi birinin bir çekincesi olanın olmadığını söylüyorsunuz.

M.K: Vardı. Yani biraz daha özlük hakkı kazanırsak iyi olur. Onu biz da deriz. Yani ne kadar çok kazanırsan o kadar iyidir ancak bu da hayatın sonu değil. İlla ki her istediğini alacan diye bir şey yok. Diğer kesimleri de düşünmek lazım. Bir taraftan da asgari ücretliyi da düşünmek lazım. Toplamda yıl içerisinde yüzde 22'nin altında bir artış almışlardır. Biz şu anda öğretmen olarak yüzde 25'i geçiyoruz. Memurlar da yüzde 24 civarındadır. Bizim daha özlük haklarından birçok ekonomik kazanımlarımız daha vardır. Tahsisatların artırılması gibi. Hazırlık ders ödeneğinin artırılması gibi. Bunlar da ekonomik yönden bize ek getiridir. Dolayısı ile bir suçlama da getirmeyeyim özlük haklarını bir kenara attık diye. Ancak ekonomi en ön plandadır. Bunu halkın içerisinde de görebilirsiniz herkes önce ekonomik getiriye bakıyor. Özlük hakları ikinci planda kalıyor.

KSG: Hazır ekonomik kazanımlardan bahsetmişken, protokolde yüzde 3.5 oranında bir konsolidasyon öngörülüyor. Peki geçen yılın kasım ve aralık ayında hayat pahalılığı neydi? Bu nasıl yansıyor protokolde?

M.K: Geçen yılın kasım ve aralığı da bunun içindedir bildiğim kadarı ile. Yani yüzde 0.5 civarındaydı kasım ve aralık hayat pahalılığı. O da bunun içerisinde. Buna artı olarak şimdi ocak ve şubatinki de eklenecek. O da yüzde 2'dir. 5.5 e çıkacak. Bu kasım ve aralık 3.5 in içindedir.

KSG: KTÖS'ün tarihine bakacak olursak birçok mücadeleler verildi. Bunlar sadece ekonomik mücadeleler de değillerdi. Siyasi mücadeleler de vardı. Ülkedeki demokrasi mücadelesinin ileriye götürülmesi sadece ekonomik hakların iyileştirilmesi ile başarılamaz. Bu noktada demokrasi mücadelesinin da ileriye taşınması için KTÖS'ün önüne hedef olarak koyduğu nedir?

M.K: Biz bunu her zaman dile getiriyoruz. En büyük hedefimiz bu ülkede bir barışın, kalıcı bir çözümün getirilmesidir. Bunun için hükümetin belirli adımları olduğunu, belirli çalışmaları olduğunu

görüyoruz. Zaten hükümetin büyük ortağının da aynı görüşte olduğu inancındayım. Ancak tüm kamuoyunun da eleştirdiği bir konu vardır. Gerek sivil toplum örgütleri gerekse hükümette bir durgunluk vardır. Yani o dinamizm, Annan Planı'nın gündeme gelmesiyle yaşanan dinamizm durmuş vaziyettedir şu anda. Biz KTÖS olarak öncelikle kendi içimizde kendi ayaklarımızın üzerinde durabileceğimiz bir ekonomiye kavuşmak için hükümetten ciddi adımlar bekliyoruz. Nedir bunlar? Vergi adaletsizliğinin adaletli bir seviyeye getirilmesi için çalışmalar bekliyoruz. Yaptıkları ve herkesin takdir ettiği o kaçak işçi olayının kayıt altına alınması olayı. Bunu bütün kesimler takdir etmiştir. Olumlu bir adımdı. Ancak onu attık diye durup beklememek lazım. Daha buna benzer güzel adımları atmasını bekliyoruz hükümetten. Sivilleşme, kendi ekonominizi kendinizin sağlayabileceği adımlar atma. Sivilleşme dedim bir de Merkez Bankası'nın başına Kıbrıslı birinin olması. Daha ileriki safhalarda adamızın askersizleştirilmesi -ki bu çözümle birlikte olacak-. Bunlar hep siyasi hedeflerimizdir. Yine ekonomik yönden Euro'ya geçiş, ki bu konuda da mali protokolda yer vardır. Gerekli çalışma yapılacaktır. Ancak şu aşamada tarih verilemez. Sebep de cari bütçemizin büyük bir kısmı Türkiye tarafından karşılanmaktadır. Bize bu şansı vermiyor. Cari bütçemizi karşılayacak duruma geldiğimizde bu konuda geçebileceğimiz de hükümet tarafından bize söylenmiştir.

KSG: Hem ekonomik hem de siyasal bir boyutu olan bir soru sormak isterim. Gerçeklik mi dersiniz siz adına yoksa teori mi bilemiyorum ama eğer Türkiye Cumhuriyeti Kuzey Kıbrıs'ı denetimi altında tutuyorsa şöyle denilebilir eğer denetimi altında tutuyorsa parayı da yollamak zorundadır. Çünkü onunda bölgede stratejik, askeri vs. çıkarlarını koruyor bu coğrafya. Yoksa eski KTÖS yönetiminin dediği gibi "Ankara ne parayı ne paketini ne memurlarını istiyoruz. Kıbrıs Türk Halkı'nın kendi kendini yönetecek, kendi kaynaklarını kontrol edecek becerisi vardır" savını mı desteklersiniz? Eğer bu çıkış yapılırsa şu anki tabloya bakıldığında birtakım sıkıntılar yaşanabilir diye görülür. Bu konuda ne diyebilirsiniz? TC'den bağımsızlığımızı kazanmak uğruna ekonomik sıkıntılara da katlanırsanız görüşünüzü savunur musunuz siz?

M.K: Biz bunu zaten protokol görüşmeleri başında Sn. Şener

Elcil'le birlikte hemfikir olduğumuz öneriler sunmuştuk bu konuda. Gerekli siyasi açılımları yapın, kendi ayaklarımız üzerinde duralım, durma gayretini gösterelim gerekirse sıfır artışa razıyız. Aynen böyle bir öneri götürmüştük bu yılki protokolün başında ve oybirliği ile yürütmekten çıktık bu karar. Söylediğiniz bağlamda hepimizin, Kıbrıslı Türkler olarak en büyük arzudur. Yani başkasının buyruğu altında yaşamayı hiçbir insan, hiçbir toplum istemez. Biz gerçek o ki Türkiye'nin buyruğu altındayız. Bunu kimse inkar edemez. Çünkü ekonomik katkı yaptığı için bize her alanda hükmetmeye çalışmaktadır. Bu da hergün, her alanda yaşadığımız gerçeklerdir maalesef. Bunlardan mutlaka kurtulmak istiyoruz. Gerekirse de hiçbir ekonomik kazanım elde etmeden bu arzularımızın yerine gelmesi koşuluyla dediğim gibi hiçbir ekonomik talep da istememeye hazırız.

KSG: Yani siz diyorsunuz ki eğer biz Kıbrıs Türk Halkı olarak kendi kendimizi yöneteceksek, idare edeceksek bu noktada ekonomik bazı çıkarlarımızı da bağımsızlık uğruna göz ardı edebiliriz.

M.K: Evet

KSG: Son bir soru sormak istiyorum size. Az önce siz de belirttiniz CTP hükümetinin attığı adımlardan ve mesela kayıt dışı çalışmayı kayıt altına almak için çıkarılan yasaları olumlu bulduğunuzdan bahsettiniz. Ama öte yandan da ülkenin mücadele tarihinde son 6-7 yıldır önemli bir yeri olan BMBP'nun da şu anda pasifize olduğunu görüyoruz. Sendikaların birbirine düştüğünü görüyoruz yine. Bu yaklaşan 1 Mayıs arifesinde hem bölgemizde hem de dünyada başta ABD olmak üzere emperyalist güçlerin talan hareketi olduğunu değerlendiriyoruz. Bu noktada işçi ve emekçi kesimlerin sizce bu tahakküme, bu talana karşı anti-emperyalist bir duruş sergilemeleri elzem değil midir? Eğer öyle ise bunun başarılması için, çünkü bu çetin bir mücadeleyi gerektirir, güç birliği ve özellikle de sendikal hareketin yeniden işbirliğine girilmesi hakkında neler söyleyebilirsiniz?

M.K: Biraz önce de söylediğim gibi, özellikle de referandumdan sonra ülkemizde ve dünyada Kıbrıs konusuyla ilgili olan gelişmeler gerek halkta gerek sivil toplum örgütlerinde bir umutsuzluk olarak değerlendirilir. Ben bu dinamizmin, sivil toplum örgütlerinin özellikle de BMBP'ndaki durgunluğu da buna bağlıyorum. Yani, söylediğim gibi gerek sivil toplum örgütlerinde gerekse de tabanda yani halkta bu konuda bir umutsuzluk vardır. Kesinlikle bazı kesimlerin söylediği gibi CTP'nin hükümete gelmesiyle

ona yakın bazı örgütlerin geri durmasından dolayı ile değildir bu bölünme ya da birlikteliğin ortadan kalkması. Umutsuzluğun bir göstergesidir bu.

KSG: İzninizle araya girmek istiyorum. Şu anda sol adına hükümette olan bir parti var ve bizim umut dolu olmamız beklenirken biz umutsuzluğa kapılıyoruz. Bunu nasıl değerlendirirsiniz? Güney'de de aynı tablo var. Güney'de de AKEL hükümetin büyük ortağı konumunda. İki sol partimiz her iki tarafta da iktidarın büyük bir bölümünü paylaşıyorken bu umutsuzluk sizce de garip bir çelişki değil midir?

M.K: Şöyle değerlendirmek lazım: İktidarın büyük ortağı olan CTP'nin biz sivil toplum örgütleriyle aynı görüşte olduğunu, yani gerçekten Kıbrıs'ta kalıcı bir çözümün ve barışın gelmesini istediğini ben çok iyi biliyorum. Zaten BMBP'nin öncülerinden biri de siyasi parti olarak Cumhuriyetçi Türk Partisi idi. Şu anda hükümete geldi ancak benim inancıma göre tek başına yapabileceği birşey yoktur. Bunu sadece CTP'nin omuzuna yıkıp da işte bak dediler da yapamadılar şeklinde yorumlamak bence yanlış olur. Yeteri kadar gayret gösterdiler mi? O tartışılır. Bence bir gayret göstermişlerdir. Ancak bu yeterli midir? O tartışılır. Kısaca CTP'nin suçu diye algılamak yanlış olur. Burada Rum tarafının tutumu da vardır, AB'nin verdikleri sözleri yerine getirmeme vardır. Özellikle izolasyonların kaldırılması, biliyorsunuz referandumdan sonra bizlere birçok sözler verilmişti. Onların hemen hemen hiçbirini yerine getirilmedi. Ben ona bağlıyorum. Bu umutsuzluk ondan dolayıdır. AB'nin verip da tutmadığı sözler vardır. Rum tarafında solcu diye bildiğimiz, barış isteyen diye bildiğimiz AKEL'in orada hakim olduğu halde olaylara yaklaşımının tam da ters olduğunu gözlemlememiz bizi buna itmiştir. Bu ümitsizliğe itmiştir. Ancak CTP'nin de yani hükümetin büyük ortağının da yapmak istediklerini yüzde yüz yapabilmemiş değildir. Bunu da vurgulamak isterim. Ancak çaba da harcadığını gözlemlemekteyiz.

KSG: Sizce neler yapılabilir?

M.K: En basit olayları göz önüne alacak olursak, bir köprü olayı yaşadık. Orada sergilenen olaylar hiç de hoş değildi. İşte o birbirlerine atıfta bulunarak sen onu yaparsan ben bunu yaparım şeklindeki yaklaşımlar olmaması lazım. Bence en doğru yaklaşım ben doğru bildiğimi yaparım ve ona göre karşıdan da talep ederim. Ama "sen yaparsan ben yaparım" mantığı hiçbir zaman bizi barışa götürmez.

KSG: Teşekkürler

M.K: Ben teşekkür ederim.

AB'ye İthal Çinli İşçiler

Avrupa UEFA kupasının 2012'de Polonya ve Ukranya'da yapılması kararı çıkar çıkmaz Polonya Başbakanı açıklama yaparak işçi eksikliğini Çin'den karşılayacağını açıkladı...

Bilindiği gibi Polonya işçileri kendi ülkelerinde geçim sağlayamadıklarından Batı Avrupa ülkelerine yoğun olarak göç ettiler ve hala daha ediyorlar. Özellikle de Batı Avrupa inşaat sektörü ile konfeksiyon sektöründe Polonyalı işçiler yoğun olarak çalışıyorlar.

İki milyon Polonyalı işçinin Batı Avrupa'ya göç etmesi Polonya'nın işsizlik oranını resmi olarak azaltsa da Polonya bu iş dallarındaki işçilere ihtiyaç duymaya devam ediyor.

Euro 2012 futbol kupasının Polonya'da yapılması kararının açıklanmasından sonra Başbakan Jaroslaw Kaczynski bir konferans düzenleyerek Hindistan ve Çin'den inşaatlarda çalışacak işçi ithal etme konularını tartışmaya açtı. Polonya hükümeti UEFA anlaşması ile 2012'ye kadar 930 kilometre yol ve bir dizi inşaatları yapmak zorunda.

Polonya hükümeti Batı Avrupa'ya göç eden işgücünün Polonya'ya geri gelmesi için girişim yapmak yerine Çin ve Hindistan'dan işçi getirmeyi tercih ediyor. Birinci olarak, Polonya'ya geri gelecek işçilerin doğal olarak bugünkü şartlardan daha yüksek ücret talep edeceğini çok iyi biliyor hükümet... İkinci olarak, Batı Avrupa'da çalışan işçiler kendi harcamalarını kısarak kazançlarının bir kısmını Polonya'daki ailelerine göndererek Polonya ekonomisine katkı sağlıyorlar. Böylece Polonya hükümeti bu dış para kaynağı sayesinde büyük sosyal sorunlar yaşamaktan az da olsa kurtuluyor.

Polonya hükümeti kendi vatandaşlarını geri getirmek için girişim yapmak yerine Çin'den ve Hindistan'dan sözleşmeli işçi getirmeyi tercih ederek hem şirketlerin azami karlar yapmasını sağlayacak hem de hükümetin altyapı için gerekli işgücü harcamalarını kısıtlı tutmuş olacak. Özellikle de BM tarafından açıklanan verilere göre Polonya'da ortalama gelir 10,500 ABD doları iken bu Çin'de 2,600 ve Hindistan'da ise 1,100 ABD

doları civarındadır. Böylece Polonya patronları ve hükümet işgücü masraflarını beş misli azaltmış olacak.

Ve bu işçiler işlerini bitirdikten sonra ülkelerine geri gönderilecekler.

Polonya patronları ve AB tekelleri Polonya için bu çözümü düşünürken, daha geçen Ocak ayında AB üyesi olan Romanya'da açlık sınırında yaşayan milyonlarca insan olmasına rağmen Çin'den tekstil sektöründe çalışacak işçiler ithal edildi bile...

Romanya'daki ucuz işçiliği pazarlayan Romanya hükümeti Özellikle de kuzey doğu bölgesinde tekstil işletmesi kuran patronlara bir dizi imtiyazlar sağladı. Bu imtiyazlardan faydalananların bir kısmı fabrikalarını Londra'nın Hackney bölgesinden buraya taşıyan Kıbrıslı ve Türkiyeli patronlardır. Ve bu patronlar daha on yıl önce Romanya işçilerini günde BİR ABD dolarına çalıştırıyorlardı. Şimdi ise günde İKİ ABD dolarına çalıştırıyorlar. Romanya AB üyesi olduğu anda bir dizi Romanyalı işçi Polonya'da olduğu gibi Batı Avrupa'ya göç ederek yerli işçilerden daha ucuza çalışmaya başladılar.

Göç eden işçiler gittikleri ülkelerin işçileri ile dayanışmaya girmek yerine onlarla iş piyasasında rekabet etmeye zorlandılar ve girdikleri sektörlerdeki işgücünün ucuzlamasını sağladılar. Diğer yandan da Romanya'da işçi eksikliği nedeni ile bu sektörlerdeki ücretlerin artmaya başlamasına neden oldu.

Romanya'da işgücü bu kadar ucuz olmasına karşın yine de Batılı AB şirketleri Romanya'nın kuzey doğusundaki imtiyazlardan faydalanmak için yeni tekstil fabrikaları kurmakta gecikmediler. Patronların hedefleri azami kar olduğundan Romanya

işgücünü kiralamak yerine Çin'den işçi ithal ettiler.

Çinli işçiler modern köle gibi Romanya'ya getirildiler. Tıpkı Arap Emirlikleri'ne getirilen ya da Kuzey Kıbrıs'a getirilen işçiler gibi köle muamelesi görüyorlar.. O kadar Romanya'nın Bacau şehrinde tekstil sektöründe çalışan 400 kadar Çinli kadın işçi daha iyi ücret talebi ile 16 Nisan'da süresiz greve gitti.

Tabii Çinli işçilerin sırtından sadece Batı Avrupalı tekstil firmaları kar elde etmiyor. Aracı firmalar da Çinli işçilerin sırtından karlar elde ediyor. İşçileri bir köle gibi alıp sonra da şirketlere satıyor. Ve bu işçiler ayda 120 Euro ile çalışmaya mahkum ediliyor.

Polonya ve Romanya'da yaşananlara hiç de yabancı olmadığımız bir gerçek. Çünkü orada yaşananlar Kıbrıs'ta uzun zamandan beri yaşanmaktadır. Kıbrıslı Türk işçiler ailelerini geçindirmekte zorlandıkları için Londra'ya, Avustralya'ya, Fransa'ya ya da Kanada'ya göç ederken Kıbrıslı Türk patronlar da azami karlar elde etmek için daha düşük ücrete çalışacak işçileri Türkiye'den ithal ediyorlar.

Kıbrıslı işçilerle Kıbrıs'a gelen göçmen işçiler arasında yaratılan bu rekabet işçiler arasında dayanışmayı getireceğine işçiler arasında yerli-yabancı düşmanlığının temeli olarak kullanılıyor patronlar tarafından...

Ve göçmen işçiler haklarını almak için sendikalaşmaya dahi gitmeye kalkıştıklarında gizlice gemilere konup sınır dışı ediliyorlar.

İster AB ülkesi olan Polonya'da, Romanya'da ister AB'nin parçası olmayan Kuzey Kıbrıs'ta göçmen işçi sorunu aynı şekilde kendini gösteriyor. Patronların azami karları nedeniyle işçilerin daha da sefilleştirildiği ve örgütsüz olmalarından dolayı çaresizliği...

Çek İşçilerden Grev

17 Nisan Salı günü Skoda çalışanları daha yüksek ücret için bir günlüğüne uyarı grevi yaptılar.

Doğu Avrupa'nın eski halk cumhuriyeti ülkeleri bilhassa Avrupa tekelleri için ucuz işgücü pazarı olarak görülmektedir.

Çek Cumhuriyeti'nin Skoda araba fabrikası işçileri ücretlerin yükseltilmesi talebiyle iş bıraktılar. Sendikanın talebini şirket yönetimi reddetmektedir. Çarşamba gün işverenle sendika arasında yapılacak görüşmelere zemin teşkil etmesi bakımından işçiler de Salı günü greve gittiler. Skoda firmasının sahibi olan Volkswagen firması ise işçiler arasında ayırım yapmada ısrar ediyor.

İşçiler yüzde 12 artış talebiyle Almanya'da aynı işi yapan araba çalışanlarıyla aynı ücreti almayı talep ediyorlar.

Skoda yönetimi hedef olarak belirlediği araba satışlarını yapabilmekte ancak yönetim verilen ücretlerin Çek Cumhuriyeti'ndeki normal ücretlerin üzerinde olduğu iddiasıyla artışı reddetmektedir. Halihazırda Çek Cumhuriyeti'nde verilen ücretler Almanya'dakilerin beşte biri kadardır. Her iki tarafı da memnun edecek bir anlaşma yapmak istedikleri açıklayan Skoda sözcüsü aynı zamanda yatırımlarını artırmayı da ancak bu şekilde sağlayabileceklerini iddia ederek işçilere gözdağı vermeye çalışıyor. Şirket bunun yanında ucuz işgücüyle sermayelerini artıracaklarını da anlatmaktadır. Bunun anlamı işçiler ne kadar ucuza çalıştırılırsa şirket elde edeceği artı değeri ve sermayesini de o ölçüde artıracak demektir. Bu da şirketin yeni yatırımlar yapabileceklerini, karlarına karlar katabileceklerini açıkça belirtmek demektir.

Avrupa'da Kadın Erkek Eşitliği!

Burjuva dünya kadınlara verdiği seçme ve seçilme hakkıyla gurur duyamaya devam etsin; işçi emekçi kadınlar ile erkekler arasındaki ücret farkı 'ileri' ülkelerde dahi derinliğini koruyor.

Yapılan araştırmalara göre Avrupa'da erkek ve kadın ücretlerinde en çok farklılık olan ülke Almanya'dır. Erkek çalışanlarla aynı işi yaptıkları halde kadın çalışanlar daha az ücret almaktadırlar.

Almanya'da yayınlanan bir araştırma raporuna göre erkeklerle aynı iş dalında çalışıp aynı işi yapan kadınlar erkeklerden yüzde 22 oranında daha az ücret almaktadırlar.

Bu rapor AB istatistik acentası Eurostat tarafından da doğrulanmıştır.

Görülebileceği gibi sermayedarlar her türlü fırsatı kaçırmamaktadırlar. Sermayelerini artırmanın yolu olan işçilerin ürettiğine sahip çıkma yolunda azami kar elde etmek için kadın erkek, beyaz siyah, yerli yabancı vb ayrımları da kullanmaktan geri durmazlar. Bunlarla başa çıkmanın yolu olarak işçilerin kendi sınıf bilincine vararak birlikte kendi sendika ve partilerinde sadece gününbirlik çıkarları için değil temelden bu düzeni değiştirmenin çalışmasını vermeleri gerekmektedir. Üreten onlar olduğuna göre sahibi de tüm işçiler olmalıdır.

ANKA KUŞU

1. KOMÜNİZM ÖLÜDÜR!

Bir şeyi kötülerinin en iyi yolu, onun adına onun taleplerine tam ters işler yapmaktır!

Stalin döneminde, SSCB'nde komünizmin taleplerine uyularak elde edilen ekonomik başarılar basit gerçeği komünizmi dünya çapındaki üne kavuşturdu.

Stalin'in ölümünden beri, iktidardakiler komünizm adına ama komünizmin taleplerine ters işler yapıyorlar. SSCB'nin ekonomik, sosyal ve siyasal yaşamında kaçınılmaz olarak ortaya çıkan bozukluklar komünizme atfedildi.

Bu gelişmeler nedeniyle komünizm kitleler nezdinde gözden düştü.

Ve dünya burjuvazisi yüksek sesle ve zevkle komünizmin öldüğünü ilan ediyor. Ve biz bunu beğensek de beğenmesek de doğrudurlar.

Gel gelelim, burjuvazinin saflarındaki heyecan yanılgıdan kaynaklı. Doğru olabilirler, ama işin hakikati başka türlü!

Komünizm siyasi olarak öldürüldü ve gömüldü, ama toplumun komünizme olan ihtiyacı hiçbir dönemde bugünkü kadar canlı ve çıplak gözle görülür şekilde açıkta olmadı.

2. KOMÜNİZM YAŞIYOR!

Komünist toplum "ortak zenginlik pınarının bolca aktığı" bir toplumdur.

Sanayinin, ve sanayi temelinde tarımın gelişmesi böyle bir topluma işaret ediyordu.. Gel gelelim hangi teknik buluşun bunu mümkün kılacağını bilmiyorduk.

Şimdi biliyoruz. O, mikro-çipdir!

Toplumsal her alan, ko-operatif olarak ve mikro-çipler kullanılarak inşa edildiğinde "ortak zenginlik pınarının bolca aktığı" komünist toplum ortaya çıkar.

2.1. KOMPÜTER (BİLGİSAYAR) DEVRİMİ

Üretici güçlerin, bilhassa da üretim aletlerinin gelişmesi toplumu üretim ilişkilerini değiştirmeye mecbur eder.

Sanayi Devrimi üzerinden ortaya çıkan makinalı üretim toplumu üretim ilişkilerini kapitalist üretim ilişkilerinden sosyalist üretim ilişkilerine dönüştürmeye mecbur kıldı. Ekim Devrimi bu zorunluluğun bir ürünüydü. Fakat, tarihin zigzaglarının bir ürünü olarak bir yandan SSCB'nde sosyalizmden kapitalizme geri dönüşle karşılaşırken, öbür yandan dünya kapitalizmi suni olarak hayatta kalabildi. Bugünkü kapitalizm, çürürken oluşan pis kokularını yaşayanların burunlarına kakan ölü bir vücuttur.

Kapitalizmin hayatının suni olarak uzatılmasının bir sonucu, mükemmel olarak oluşacak bir komünist toplumun teknik temelini kapitalist toplum tarafından üretilmesidir. Mikro-çiplerden bahsediyoruz!

2.2. MİKRO-ÇİPLER VE KOMÜNİST TOPLUM

2.2.1. ELEKTRİK

Modern üretim sürecinin itici gücü elektriktir. Elektrik, çeşitli türden ve büyük elektrik santrallerinde büyük miktarlarda üretilir, ve bu santraller milli şebekeler adı verilen milli-uluslararası elektrik hattı ağları üzerinden birbirlerine bağlanarak teknik bir birlik kazanırlar.

Bu elektrik ağı üzerinden elektrik tüm üretim noktalarına (fabrika, çiftlik vb.), taşımacılık alanlarına (tren yolları, boru ağları, vb.), ve dağıtım noktalarına (depolar, süpermarketler, vb.) ulaştırılır. Evleri, hastaneleri, okulları vb., de unutmamalıyız!

Bu ne anlama gelmektedir?

Bu hemen hemen yaptığımız her işin elektrik üretim ve dağıtımına bağımlı hale geldiği anlamına gelmektedir!

Bu ne anlama gelmektedir?

Bu üretim, taşımacılık, dağıtım, yani hayatın bu temel faaliyetlerinin birbirine bağımlı olduğu, yani aşırı derecede toplumsallaştığı anlamına gelmektedir.

Bu ne anlama gelmektedir?

Bu onların hepsinin toplumun mülkiyetinde olmaları gerektiği anlamına gelmektedir. Onlara ortaklaşa sahip olmalıyız. Eğer ortak mülkiyetimizde olmazlarsa, ortak olarak kontrol etmezsek onları, başımız belaya girecek anlamına gelir bu.

Tabiatları icabı toplumsal olan şeyleri, birbirine bağımlı olan şeyleri özel amaçlarla kullanmak için (maksimum kar için) özel ellerde bırakırsak onlar mahvolurlar, çünkü bu durum onların tabiatlarına, karakterlerine ters düşmektedir. Zaten bu nedendir ki insanlara daha iyi yaşam şartları sağlamak yerine fabrikaların, eşyaların, yiyeceklerin yıkımıyla ve insanları öldürmek için bolca silahla karşılaşmaktayız.

2.2.2. KOMPÜTERLER (BİLGİSAYARLAR)

Eğer elektrik bu anlama geliyorsa, bir de kompüterlerin ne anlama geldiğini düşününüz. Ne de olsa kompüter çağında yaşıyoruz!

Kompüterler nedir?

Onlar evrensel kontrol araçlarıdır. Kompüterlerle hemen hemen her bir süreci kontrol edebilirsiniz.

1. Halihazırda hammadenin depolanmasından, ürünün tasarımına, üretime, ve üretilen ürünün depolanmasına kadar her sürecin sürekli ve otomatik olduğu fabrikalar var. Sadece teknisyen olan birkaç işçinin sürece müdahale etmesi gerekmektedir.

Bu nasıl yapılıyor?

Her bir makina, eşyayı bir makinadan bir diğerine, hammadde deposundan üretilmiş eşya

deposuna kadar aktaran her bir mekanizma bilgisayarlar tarafından kontrol edilmektedir. İnsan değil, bilgisayar. Dahası, tüm fabrika merkezi bir bilgisayar tarafından kontrol edilmektedir.

Her fabrikanın merkezi bilgisayarı hammadde deposunda ne olduğunu, fabrikada makinalar tarafından nelerin işlenmekte olduğunu, ve üretilmiş eşya deposunda neler olduğunu "bilmektedir"!

Bütün fabrikaları bu fabrikalar gibi çalıştırmamız gerekmez mi?

Tabii ki gerekir!

Bu ne anlama gelir?

Bu makinaların bizim kölelerimiz haline gelmesi anlamına gelir! Sadece ve basitçe yeni ve daha iyi makinalar üretilip, onlara iş başı yaptırıp, bol miktarda yeni ve daha iyi ürünler üretmek. Bolluk içinde bir yaşam. İnsanlara yakışan bir yaşam!

Bu şu anda ne anlama geliyor?

İşsizlik, sefalet, ızdırar!

Niye?

Çünkü her şey bireylerin, küçük birey gruplarının mülkiyetinde! Onları kendi bireysel çıkarları için, kar yapmak için kullanıyorlar. Bu şartlarda, bolluk üretmesi gereken bilgisayarlar tarafından kontrol edilen otomatik fabrikalar işsizlik üretiyorlar. Sefil bir yaşam. Hayvanlara layık bir yaşam!

2. Dahası, bir fabrikanın ürettiği bir ürün, başka bir fabrika için hammadde olabilir, ki bu, o ürünün bir fabrikadan sıradaki diğer fabrikaya taşınmasını gerekli kılar.

Halihazırda ürünlerin bir özel fabrikadan, o fabrikayla birlikte çalışan diğer fabrikaya taşınması işinin süreklilik kazandığı, otomatikman yapıldığı korperasyonlar vardır. Sadece teknisyen olan birkaç işçinin sürece müdahale etmesi gerekmektedir.

Bu nasıl yapılıyor?

Nasıl ki her bir fabrikayı kendi merkezi bilgisayarı kontrol etmektedir, şimdi de fabrikanın ürününün trenlere, borulara, elektrik hatlarına, gemilere vb., yükleniş, bunlar kullanılarak taşınması ve gittiği fabrikada indirilmesi de bilgisayarlar tarafından kontrol edilmektedir. Her bir yükleme ve indirme mekanizması, her bir taşıma aracının fabrikanın merkezi bilgisayarına, ve korperasyonun merkezi bilgisayarına bağlanan kendi bilgisayarı vardır. Taşınan her şey bilgisayarlar tarafından kontrol edilmektedir. İnsanlar değil, bilgisayarlar tarafından. Korperasyonun tüm üretim ve taşıma faaliyetleri merkezi bir korperasyon bilgisayarı tarafından kontrol edilmektedir!

Her bir korperasyonun merkezi bilgisayarı, korperasyonun her bir hammadde deposunda ne olduğunu, fabrikada nelerin işlenmekte olduğunu, nelerin işlenmiş ürün deposunda olduğunu, nelerin bir fabrikadan öbür fabrikaya taşınmakta olduğunu "bilmektedir".

Bu çok önemli olan "ne kadar" sorusunun cevabını da içerir.

Tüm ülkenin bu korperasyonlar gibi çalışması gerekmez mi? Tüm ülke sahibinin bir kaç birey olduğu ve birkaç birey tarafından kontrol edilen bir korperasyon değil de, hepimiz tarafından sahiplenilen ve kontrol edilen muazzam büyüklükte bir korperasyon haline gelmeli midir?

Tabii ki gereklidir ve tabii ki gelmelidir!

Bu ne anlama gelir?

Bu bizim üretilen, üretilmekte olan ve taşınan her şeyi biliyor olmamız anlamına gelir.

Bu şu anda ne anlama geliyor?

Bu şu anlama gelir ki, sadece korperasyonlar ve onların direktörleri, yöneticileri bu şeyleri bilmektedirler.

Niye?

Çünkü korperasyonların sahipleri bireyler ve küçük birey gruplarıdır. Onlar bu bilgileri kendi bireysel çıkarları için, maksimum kar yapmak için kullanmaktadırlar. Dolayısıyla her şeyi bizlerden gizlemekteler - vede birbirlerinden! Gizlilik kuralıdır!

3. Üretimin nihai amacı insan ihtiyacının karşılanmasıdır. Bu amaçtan kopan üretim yok olmak zorundadır.

Üretken işyerlerine yapılan ürün dağıtımı, ve bu ürünlerin buralardaki üretken tüketimi kaçınılmaz olarak yeni üretim araçları ve tüketim araçları üretimine yol açmak zorundadır. Nihai olarak ürünler sürekli olarak artan maddi ve kültürel ihtiyaçlarını tatmin etmek için bireysel tüketiciler tarafından tüketilmek üzere onlara ulaştırılmak zorundadır. Bunlar yukarıda değindiğimiz taşımacılık sistemi üretim yerlerinden tüketim noktalarına kadar genişletilerek - ya doğrudan tüketiciye veya süpermarketler vb.'ye kadar genişletilerek sağlanabilir.

Üretim, taşıma ve dağıtımın sürekliliği ve otomasyonuna dayanan, ve onları doğrudan birbirine bağlı kılan tüm bu faaliyetler mikro-çipler ve onların bilgiyi kayıt altına almak ve değerlendirmek alanında, dolayısıyla haberleşme alanında yol açtıkları devrim olmamış mümkün olmazdı. Bu sayededir ki tasarımı ve üretilen her bir ürün bilinebilir, bir süreçten diğerine, bir fabrikadan diğerine, bir üretim yerinden tüketiciye aktarılabilir ve tüm bir dönemde takip edilebilir. Bu iç bağımlılık, bu iç bağlılık, bu bilgi akışı bir merkezden kontrol edilerek tüm sistemin dengelerini düzenlemekte kullanılabilir - üretim ve dağıtım sistemi için mükemmel şekilde dengelenmiş ulusal-uluslararası bir plan oluşturulabilir. Ve işte böylece ulusal-uluslararası üretim ve dağıtım sistemi planlaması mükemmelleşir.

Mikro-çipler bilgiyi değerlendirmek ve bunları cam teller (fiberoptik) ve

Devami Sayfa 22'de

ANKA KUŞU

Sayfa 21'den Devam

uydular üzerinden başka yerlere ulaştırmak kapasiteleri sayesinde, elektrikle birlikte, tarihin en evrensel buluşudurlar ve hayatın tüm alanlarında kullanılabilirler.

Ulusal ve uluslararası üretim ve dağıtım sistemini otomatikleştirerek sadece eğitim için zamanı mümkün kılmazlar, aynı zamanda eğitim için gerekli malzemeyi de sağlarlar. İnternet, "bilgi otoyolu" üzerinden herkesin bir İngiliz Kütüphanesi'ne (British Library) sahip olmasını mümkün kıldığı gibi, herkesin kendi dallarındaki en iyi kişilere öğretmen olarak başvurabilmelerini de mümkün kılar. Fikir değiş tokuşu için herkes birbiriyle haberleşebilir, bilimsel-teknik sorunları çözmek için işbirliği yapabilir ve aynı zamanda herşeyin üretim ve tüketimini kontrol edebilir. Böylece bilimsel/teknik bilginin gelişme hızı ışığın hızına ulaşır. Böylece herkesin kültürel gelişmesi garanti altına alınmış olur, ve insanların mükemmel bir fiziğe sahip olmalarını mümkün kılan spor için zaman ve imkanlar yaratılır. Böylece çocukcasına masum ahlakıyla ve mükemmel şekilli vücuduyla ve insan tarafından yönetilmeye ihtiyaç duymayan kızıl - derili (yerli Amerikalı) barbar, en yüksek bilimsel-kültürel gelişmeye sahip olan ve yaşamın normal bir bireyi olarak yeniden sahneye çıkar. Böylece komünist toplum oluşur.

3. YADSIMANIN YADSIMASI

İlkel komünal toplum sınıflı toplum tarafından, insanın insana köleliği üzerinden (köleciler toplumu) yadsınıyordu. Sınıflı toplumda modern komünist toplum tarafından mikro-çiplerin mümkün kıldığı makinaların insana köleliği üzerinden (modern komünist toplum) yadsınacak.

3.1. LENİN'İN FORMÜLLERİ

A) Meta üretimi başlangıcında tefeciliğin dar bir şekline yol açtı (Roma), şimdi muazzam, dünya çapında tefeciliğe yol açmış olan bir meta üretimiyle (emperyalist/tekelci kapitalizm) karşı karşıyayız. Bu meta üretimi için yadsımanın yadsıması anlamına gelir. Bu meta üretiminin sonudur.

B) komünizm = ülkenin elektrifikasyonu + proletarya diktatörlüğü. Elektrifikasyon üretimi birleştirir. Kendilerine özgü itici güçlerine (buhar makinası) sahip olan birbirinden ayrı üretim ünitelerini bir tek elektrik ağından gücünü alan ve böylece birbirine bağlanan üretim üniteleriyle değiştirir. O, farklı üretim ünitelerini birbirine bağlayan ekonomik planlamanın teknolojik eşitidir. Tüm ülkenin elektrifikasyonu size birleşik makina üretimini verir, ve bu proletaryanın birleşik siyasi gücüyle birlikte size komünizmi verir.

Bu tanım aynı zamanda Lenin'in "Devlet ve Devrim"ine baş vurup Stalin'in Sovyetler Birliği'nde bir devlet -proletarya diktatörlüğü-

varken komünizmin kurulabileceğini ilan ederek binbir türlü kötülükler yol açan muazzam bir hata yaptığını ilan edenleri de yalanlar. Tanımlamadan görülebileceği gibi "kötü iş yapan" adam Lenin'in ta kendisiydi!

3.2. KOMÜNİZMİN YENİ FORMÜLÜ

Muzaffer Sovyet proletaryasının ilk inşaat planı ülkenin elektrifikasyonu planıydı. V. İ. Lenin'in komünizm = ülkenin elektrifikasyonu + proletarya diktatörlüğü formülü çok ünlüdür.

Zafer kazanacak olan proletaryanın (bu şerefe erişen ülkenin proletaryasının) ilk inşaat planı ülkenin bilgisayarlaştırılması planı olacaktır, ki bu ülkenin elektrifikasyonunu da içerir. Lenin'in formülü geçerliliğini yitirmemiştir, ancak artık eksiktir. Komünizmin yeni formülü şöyledir:

Komünizm = ülkenin bilgisayarlaştırılması + proletarya diktatörlüğü.

4. KAPİTALİZM ÖLÜDÜR!

Komünizm siyasi olarak ölüdür, fakat ve tamı tamına mikro-çipler nedeniyle, komünizm toplum için şimdiye kadar olduğundan kat kat daha büyük bir ihtiyaçtır, ve kapitalizm de şimdiye kadar olduğundan kat kat daha fazla yıkıcı ve gereksizdir.

Kapitalizm üretimde mikro-çipleri kullanmak zorundadır. Bunu, tekelin yok etmek istediği ama tekeller arası rekabet olarak daha büyük boyutlarda yeniden üretmek zorunda kaldığı rekabet nedeniyle yapmak zorundadır.

Ama mikro-çiplerin üretimde tam kullanımı demek üretim, taşıma ve haberleşmede otomasyon demektir ve ko-operasyonu zorunlu kılar.

Ve mikro-çiplerin üretimde uygulanması işçileri gereksizleştirir. Ve işçilerin artı değer üretimi olmadan kapitalizm de olamaz.

Mikro-çipler kapitalizmin ta göbeğinde, kapitalizm için bir imkansızlığı oluştururlar. Onlarsız rekabet edemezler, onlarla artı değer sömüremezler.

Dolayısıyla,

Hangisi ölü?

Komünizm mi, kapitalizm mi?

Tam da komünizme karşı muzaffer ve çok güçlü olduklarını bas bas bağırdıkları bir sırada ortaya çıkan durum şu ki kendileri ölmektedirler!

Açıktır ki kendi kendilerine teslim olmayacaklar, tam tersine, mikro-çipler tarafından üretilen bu ölüm zorunluluğu onları daha da azgın canavarlara dönüştürecek. Mikro-çipleri tüm potansiyelleriyle hangi alanda kullandıkları herkesin bilgisi dahilindedir: üretmek için değil, yakıp yıkmak için!

Ne yapalım, öyle olsun.

Bizim ideolojimize olan ihtiyaç hiçbir zaman bugünkü kadar güçlü olmadı. Aşırı azgın bir düşman karşısında ve tamamıyla yenilmiş olmamıza rağmen, hiçbir zaman bugünkü kadar güçlü olmadık!

Zaferimiz garantilenmiştir.

Toplumsal gerekliliğe karşı savaşın yenilgisi kaçınılmaz bir gerekliliktir.

Dünya burjuvazisi yenilecek!

Soyer'in Kanıtlaması Gereken...

"Demokratik güçler sustu, milliyetçi cephe atağa kalktı" (Afrika, 24 Mart 2007- Manşet)

"Gorkmayın! İşler, tıkrındadır!" (A. H. Tahsin, Olaylar ve Gerçekler, Afrika, 24 Mart 2007)

Aynı gazeteden iki farklı başlık. Biri manşetin üzerinde, diğeri Arif Hoca'nın köşe yazısının başlığı...

Aynı konuda, çok açık olmasa da iki farklı yaklaşım...

Arif Hoca'nın açık aslında. Afrika'nın manşetidir açık olmayan.

Bildiğiniz üzere iki haftadır basını meşgul eden konu, KTBK komutanı ile Başbakan Soyer arasında geçen diyalog ve bir kaşık suda yaratılan fırtına.

Neymiş efendim, CTP-Birleşik Güçler Kurultayında İstiklal Marşı okunmamış ve şehitler için saygı duruşunda bulunulmamış diye, Gumandan elini sıkımayı reddetmiş Soyer'in...

Bunun üzerine yaşanan tartışmada aslan Başbakanımız "Türklüğünden şüphe mi ediyorsunuz?" gibisinden laf edince Gumandan da ona "kanıtla da görelim" gibisinden şeyler söylemiş...

İşte bütün mesele bu!

O günden beridir, gerek Soyer, gerekse de partisi ne kadar Türk olduklarını, şehitlere, bayrağa ve İstiklal Marşı'na ne denli saygı duyduklarını kanıtlamaya çalışmaktadırlar...

Sadece CTP'liler değil tab'i, Afrika'nın deyimiyle diğer "demokratik güçler" de katıldılar bu kanıtlama yarışına; neymiş efendim, bayrağın çekileceği yer ve zamanlar varmış, öyle ulu orta çekmek gerekmezmiş. Gumandan ayıp etmiş Soyer'in Türklüğünden şüphe duymakla...

Şimdi eğri oturup doğru konuşalım. Zaten hiçbir zaman doğru oturamadık bize atılan kazıklardan, ama doğru konuşmak için doğru oturmak ille de şart değil.

Bir kere, biz ayrı, bağımsız bir devlet miyiz? Soyer de bu devletin Başbakanı mı? Yani, bu bağımsız devletin yönetiminden, Cumhurbaşkanı ile birlikte, birinci dereceden sorumlu kişisi mi? Öyledir diyelim.

Peki ya Gumandan kimdir? O da, bu devleti dış düşmanlara karşı koruyan, 1974'te adaya çıkmış ve geri dönme niyeti olmayan, Ankara'nın gönderdiği bir

Gumandandır. Kısacası, bu bağımsız devletçiliğin garantörü...

Garanti eden, diğer bir deyişle koruma görevini yüklenen, malın esas sahibine nasıl olur da böyle davranabilir?

İşte burası önemli. Malın sahibi kim acaba? Kıbrıs Türk halkı ve kendini yönetsin diye seçtiği Soyer mi, yoksa Ankara'nın gönderdiği Gumandan mı?

Bu soruya doğru dürüst yanıt vermeden bu kavgada taraf olmak, alet olmaktan başka birşeye hizmet etmez.

Neden mi?

Öncelikle, Kıbrıslı Türk olmakla, Türk olmak arasındaki farkı doğru algılamak gerekmektedir. Tıpkı Azeri, Türkmen vs olmakla Türk olmak arasındaki fark gibi...

Peki ama, bu fark nasıl oldu da günden güne unutulmaya yüz tuttu?

Tabi ki, 1974'ten beri adamız üzerinde konuşlanan Türk Silahlı Kuvvetleri bunda en önemli faktör. Güç meselesi yani. Güç kimdeyse söz sahibi de o olur.

Peki ama, bizim hiç mi suçumuz yok bunda?

Örneğin, Soyer'in? Soyer'in "kökenimiz Türk olabilir ama Kıbrıslı Türk olmak, kastedilen anlamda Türk olmak değildir" dediğini duydunuz mu siz? Ben duymadım. Tersini anlama gelecek şeyler duydum ama. Bizzat Soyer'in ağzından "Kıbrıs Türkü ile Türkiye'nin kader ve hedef birliği içinde olduğunu, Kıbrıs sorununun Türkiyesiz çözülemeyeceğini vs vs" çok duydum.

3-5 yıllık CTP iktidarının uygulamaları da bunu göstermiyor mu? Bizzat CTP kurmayları değil mi ki, Türklüklerini kanıtlama çabası içinde, 24 Nisan süreci ile aslında TC'ne hizmet ettiklerini söyleyen? Onlar, 24 Nisan sürecindeki üstün hizmetleri sayesinde TC'nin Kıbrıs'taki konumunda büyük değişiklikler ortaya çıktığını ve artık dünyanın TC'nin Kıbrıs'ta "işgalci" güç olarak algılanmadığını öğrenerek ifade ediyorlar.

Bana sorarsanız, Soyer ve Partisi Türklüğünü kanıtladı. Bakmayın Gumandana...

Ama, Ne Soyer ve Talat, ne de Partileri gerçek anlamda Kıbrıslı Türk olduklarını ve bağımsızlıklarını kanıtlayamadılar.

Laf Ebelikleri...

Genç TV'de yayınlanan TV Gazetesi Programında bir genç Talat'a soruyor:

- "BRT Yönetim Kurulunda bir askerin bulunmasını nasıl değerlendiriyorsunuz?"

Talat'tan gelen yanıt:

- "Bu konu yasayla ilgilidir... Bunun zararı nedir! Asker bizim askerimizdir!... Sakıncası yoktur!... Neden askeri atalım?!... Asker bu toplumun insanı değil mi?!..."

Bunun üzerine bizim yorum yapmamıza gerek yok sanırsınız! Yorumu siz okuyucularımıza bırakıyoruz...

Yine Genç TV'de yayınlanan TV Gazetesi Programında bir başka genç Talat'a şu soruyu yöneltiyor:

- Anti-emperyalist birisi olduğunuzu belirten birisi olarak Avrupa Birliği'ni desteklemeniz bir çelişki değil midir?!

Ve Talat'tan yanıt:

- Avrupa Birliği'ni emperyalist bir kurum olarak görmek çok gerçekçi değildir. AB dünya sahnesinde emperyalist bir oyuncu değildir.

Sanırsınız Sn. Talat'ın dünya emperyalist düzeniyle ne kadar uzlaştığını ve onun savunucusu durumunda olduğu bundan daha açık şekilde, hem de kendi dilinden ortaya konulamaz.

13 Nisan tarihli T.A.K haber bülteninde şöyle bir haber yayınladı:

"Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanı Sonay Adem, çıkacak Sosyal Güvenlik Yasası'nın, "CTP'yi tarihe yazacak bir reform olduğunu" ve AB üyeliğini hedef alan CTP'nin çalışmalarıyla da örtüştüğünü söyledi."

Evet Sn. Adem emin olun ki CTP bu ve bunun gibi tüm diğer emek düşmanı icraatlarıyla emek mücadelesi tarihin kara sayfalarına yazılmış durumdadır.

E.K.I.M KÜLTÜR SANAT ÜRETİM MERKEZİ KOL FAALİYETLERİ BAŞLADI!

**E.K.I.M. KURSLARI YENİ BİNAMIZDA
BAŞLAMIŞTIR, İLGİ DUYANLAR KAYIT YAPTIRABİLİRLER.**
Bilgi için: 0533 877 93 00
Adres: Şehit Sıtkı Hasan Sokak No:5 Kızılbaz Lefkoşa

Bizim Kahvenin Halları

MEHMET HOCA: Napan dayı? Eyisin?

MÜLAYYIM DAYI: Oooo, Eyidir be Memed. Nereledesin ama? Görünmen kaç zamandır!

MEHMET HOCA: Napayım be dayı, egmeg gavgası devam! Nolabilir başga!

MÜLAYYIM DAYI: E gel otur be, ismarlayım sana bir gayfecig içesin. İsgetdoydu(sade) değil?!

MEHMET HOCA: Eved dayı, unutman ha hiç, sağol çoğ.

MÜLAYYIM DAYI: Eee, anlad be Memed, ne var, ne yog?

MEHMET HOCA: Bilmezmin ne varö ne yog be dayı! Okumazmın gazetdaları? Aç gözlülük, paragözlük, ha hem birda kızıl elmcılık!

MÜLAYYIM DAYI: Nasıl yani be Memed, nedir oğlum ama dediğin?!

MEHMET HOCA: İşde be dayı, aha bu dediglerimi yaparım, daha doğrusu yaparmışım, ya da tüm öğretmenler olarak yaparmışım! Öyle deyiyor egcinin Partisi, hem hükümet!

MÜLAYYIM DAYI: Noldu be oğlum ama sana! Sen ki huzurlu, mutlu vede emgcinin partisinin savunucusu... neye canın sıkıldı da böyle ateş atan?

MEHMET HOCA: Kusura bagma be dayı, bozudur asplarım çoğ. Bu emeğin partisi ve emgcinin "dosdu" hükümet bezdirdi beni hayattan! İnsan içine çıkamayıyorug yahu artıg! Esgiden bir saygınlığıms vardı toplum içinde, şimdi iki paralig etdiler gururumuzu! Ne paragözlüğümüz galdı, neda aç gözlülüğümüz! Buda yetmezmiş gibi şimdi bir da "kızıl elmacı" etdiler bizi!

MÜLAYYIM DAYI: Haaa o mesele! Boş ver be Memed! Biz bilmezmiyig olum seni?

MEHMET HOCA: Sen bilin be dayı ama, ahali ne bilsin?! İçimizdeki bazıları yüzünden hepimizi da özel der verir diye gösderirler! Yirmi küsür yıldır bir kez bilem özel ders vermedim bilin, üzdüne üsdüğ her gece evde soru hazırlarım çocuklara daha iyi anlasınlar diye derslerini! Ama ne bilsin ahali, bazıları yüzünden çıgdı adımız

10'a, inmez 9'a! Üsdüne üsdüğ millet ters ters bakar bize artık dışarı çıkınca! Yakında bicez öğretmeni döverlersa şaşma!

MÜLAYYIM DAYI: E doğru söylen be Memed ama napacan oğlum, güç ellerinde! Yetişip biraz diglendiniz diyem genlere, karar verdiler ezeceğler sizi...

MEHMET HOCA: Yok ama be dayı. Es hata bizdedir, şu güvendik genlere da seçdik genleri başımıza! Hem da gendi içimizden seçip yolladığ hesapda bizi temsil etsin diye! Ama nere yahu, oturunca koltuğa unuttular sokakda verdikleri sözleri! Sankida emekçinin değil, sermayenin temsilcisi olarak seçtiydik genleri! Ama bişey değil, hayat bir okuldur dayı! Biz da aldığ dersimizi! Gerçekden emin olmadıktan sonra kimdir emekçiden yana seçmeyecek birini bundan sonra! Madem öğretmenik, hem öğreneceyik yaşamdan, hem da öğreteceyik bazılarına nasıl olur emek mücadelesi!

MÜLAYYIM DAYI: Yaşsa be Memed! Ne güzel gonaşdun. Helal olsun be sana aldığın maaş! Emgcinin oyunca seçilip koltuğa oturanlara ve sizden iki, üç misli maaş alıp emgcileri ezenlere da haram olsun o aldıkları maaş...

E.K.İ.M Kültür Sanat Üretim Merkezi Sizi Bekliyor!

Uzun bir aradan sonra yeni binası ile faaliyete geçen E.K.İ.M Kültür Sanat Üretim Merkezi tüm ilerici ve demokratları birlikte çalışmaya bekliyor! Emegin Kurtuluşu İçin Mücadele'de kültür-sanat alanında mücadele eden E.K.İ.M, tüm işçi ve emekçilere bu mücadeleye katılma çağrısı yapıyor! E.K.İ.M Kültür Sanat Üretim Merkezi adresi: Şht. Sıtkı Hasan Sokak No: 5 Kızılbaş Lefkoşa

MADEN

-Gecenin ilerleyen saatlerinde, vagon gıcırtıları
Ve vinç sesleri duyarım.

Bu, gece vardiyası olamaz, maden çoktan kapalı
Birileri gizli bildiri basıyorlardır bir yerlerde.

Tavan arasında, arka odalarda, mahzende
Hımmmm.....

Teksirleri eski model olmalı. -

Onu en son 'Elmas Sokağı'nda mı görmüştüm ne?
Ayağındaki vidalı platinden seke seke yürüyordu bir türlü
Altın gibi bir kalbi, altın bir de dişi vardı yandan
Teneke tabut içinde yolladılar bakırdan ülkesine
Mühürlü.

Mezarcının 'guspo'sundan bir kıvılcım sıçradı
Gözleri kamaştı güneşin, kıvılcımdan sandı
Madeni toprağa indirdiler
Damar doldu.
Damar doydu.
Gümüşü bir pervane kondu gonnolu tümseğine
Bildik
Türkülü.

'Elmas Sokağı'nda görmüştüm onu en son.
Demir korkulukların altına çizgi bıraktıkları yerde
Paltosunun yakalarını kaldırmış, başında bere
Cebinde, ıslanmış Hegel
Ciğerlerinde azmış kanser.
Yorgun yoldaşı tunç başlı baston
Sol eline dayanmış.

Deli rüzgârlarla dost olanlar eser buralara.Elmas Sokağı'ndaki
parkın yapma gölüne bakıp bakıp dalanlar yalnız sersem
aşıklar, şizofrenler, evsizler barksızlar, alkolikler,
ve damarlarını lastik bantla sıkanlar değildir hep.Yüreklerindeki
mücadele ateşini küllendirenlerdir de bazan.Maden yüklü
vagonların gıcırtılarını duyabilenler, maden yükleyen vapurların
vinçlerini görebilenler, paydos vakti, iskele başında, kulakları
sağır eden yüzlerce ayak sesinden bir çiftinin de kendilerinin
olduğu gururunu taşıyabilenlerdir de.

'Sen ayaklı bir maden ocağısın' demişti birgün doktoru.
Göğüs aynalarını tek tek ışığa tutarak.
'Bronşitlerin maden tozu dolu'
'Sen çok para edersin'.

Koştum ama yetişemedim.
Gene o ahmakıslatan çekiyordu beni
348'e binip gitmişti.
Yoldaşını da bilikte sürüklemişti.
Aynı korkulukları ben de tuttum
Ben de dayadım başımı
Baktığı kızıl sularda yeşil başlı iki ördek yüzüyordu art arda.
Öndeki römorkör, arkasındaki mavnayı çeker gibiydi
İskeleden, açıkta bekleyen aç vapurlara.
Umut yüklü.
Gördüm.

Aydın ADAMOĞLU

MEDOŞUN İNTİHARI

-Medoş, işçi devrimiyle birlikte açacak
Kaybolan her değerimiz gibi
Özgürlüğüne ve onuruna kavuşur kavuşmaz
Toprağın rahminden
O yeni baştan doğacak.-

Eksik olsun sizin barışınız.
Geberecekse, savaşta gebersin insan
Bin kere daha iyi
65 lik havan mermisiyle meselâ
Atanı görmeden uzaktan.

Adının önüne Öğr. Üyesi koyan salak
Medoş lâlesini kurtaracak Kıbrıs'ın
Lâlesini kurtaracak, kafası yeşil örümcekli,
Yurt toprağını kurtarmadan.

Bir diğeri,
Adının önüne Dr. koyan akıl fukarası
Kültürünü tanıtacakmış ülkesinin dış fuarlarda
Helvanın, molohyanın ve yalancı dolmanın
'Edecezzz, yapacazzz, izolasyonlardan kurtulacazzz' diye
İncele ufala kaybolmuş şivelerde
Çadırlarda, göçmen evlerinde acılarla, gözyaşlarıyla yoğrulan
Eteklerinden 5 aç çocuğun çektiği
Gün kurtarıcı 'Bidda'sını tanıtacakmış çilekeş anaların.
Kültür katili sersem.

Yaşayan kültürü bile bile öldürüp sonra onu tanıtmak
Fili öldürüp dişlerinden küçük filcikler yapmaya benzer.
Hatıralık.
Tüm dünya halkları köprülerini uçurur geçecek faşist tankların
Bir tek siz,
Bir tek siz gül döşersiniz Amerikan asfaltlarına
Bir de geçit yaparsınız üstlük
Sonra da 'Medoş'u kurtaracaksınız
Paletlerini parçalayıp kovmadan
Basıp ezen toprağına.

Medoş intihar etti.
Medoş intihar etti Sayınlar, Baylar, Efendiler, Ekselansları, Paşalar, Hacılar, Hocalar
Ord. lar, Prof. lar, Yük.Müh. ler, Av. lar, Doç. ler, Dr. lar.
Dış fuarlarda yazın bir panoya çöreğin yanına
'Çörek öldü, yaşasın simit' diye
Sonra da ger ger genirin işgalcinin harcırahlarını pis işkembelerinizden
'Boeuf Bourguignon' ları yiye yiye 5 yıldızlılarda.
Topunuzun canı cehenneme.

Geberecekse otomobil çarpmasından gebersin insan kaldırırmda yürürken.
Ya da yaya geçidinde.

Ansızdan...

Bir vuruşta...

Takkadak...

Sol direksiyon...

Dikiz aynasında bir tesbih sallansın sarı-lâcivert

Kasetinde 'Ne bileyim ben senin cama geldiğini' çalsın çalacaksa avaz avaz

'Maşallah' kumpanyasından olsun isterse

'Cesediniz yakışıklı olsun' cemaatinden ya da.

Sizinle aynı havayı teneffüs etmektense

Medoş'la aynı yerde olsuna

İnsan.

Aydın ADAMOĞLU

SAVAŞA KARŞI BARİŞ! SÖMÜRÜYE KARŞI SAVAŞ!

**YAŞASIN İŞÇİ SINIFININ
SÖMÜRÜYE KARŞI MÜCELESİ!**

**YAŞASIN İŞÇİ SINIFININ
MÜCADELE BAYRAMI 1 MAYIS!**

Kıbrıs'ta

SOSYALİST GERÇEK

Haftalık Siyasi Gazete

Sahibi: Kıvılcım LTD.

Adres: Şht. İbrahim Yusuf Sok.

ATÖ Apt. No:5 K.Çiftlik/Lefkoşa

Tel: 0392 22 70 680

Fax:0392 22 70 681

Basıldığı Yer: Toplumcu LTD.

Adres: Cengizhan Sok. No:7

K.Çiftlik/Lefkoşa

Tel: 0392 22 74 872

Http://www.KibristaSosyalistGercek.net

e-mail: info@KibristaSosyalistGercek.net